

กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์
สิงหาคม 2559

กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์

สิงหาคม 2559

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์

สิงหาคม 2559

บุษกุล เจริญพร. (2559). *กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย*. ปรินูญานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปรินูญานิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริพร ปัญญาเมธิกุล.

งานวิจัยนี้มีจุดหมายเพื่อวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย และเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างในการเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย ซึ่งออกอากาศระหว่างปี พ.ศ. 2553 - 2558 โดยใช้กรอบแนวคิดเรื่องความไม่สุภาพของคัลเพิเพอร์ (Culpeper. 2016) ในการวิเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่ากลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทยประกอบด้วย 3 กลวิธีใหญ่ คือ 1) กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง 2) กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อม และ 3) กลวิธีเสริมความไม่สุภาพ จากผลการวิเคราะห์พบว่าตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิงใช้กลวิธีความไม่สุภาพทั้ง 3 กลวิธีใหญ่เหมือนกัน ซึ่งมีความเหมือนและแตกต่างในการใช้กลวิธีย่อย กล่าวคือ ทั้งตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิงใช้กลวิธีการตำหนิผู้ฟังมากที่สุด และตัวละครร้ายฝ่ายหญิงใช้กลวิธีกล่าวถึงการกระทำเรื่องเพศ การเรียกด้วยคำที่แสดงการดูแคลน มากกว่าตัวละครร้ายฝ่ายชาย ส่วนกลวิธีย่อยกลวิธีอื่นทั้งตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิงมีปริมาณการใช้ใกล้เคียงกัน จากผลการวิเคราะห์ทำให้เห็นว่าไม่ว่าจะเป็นตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิง การแสดงออกถึงความไม่สุภาพไม่ได้แตกต่างมากนัก ผลดังกล่าวทำให้ไม่สามารถบอกได้ว่าเพศชายหรือเพศหญิงใครจะสุภาพมากกว่ากัน

THE IMPOLITENESS STRATEGIES USED BY MALE AND FEMALE VILLAINS
IN THAI TV DRAMAS

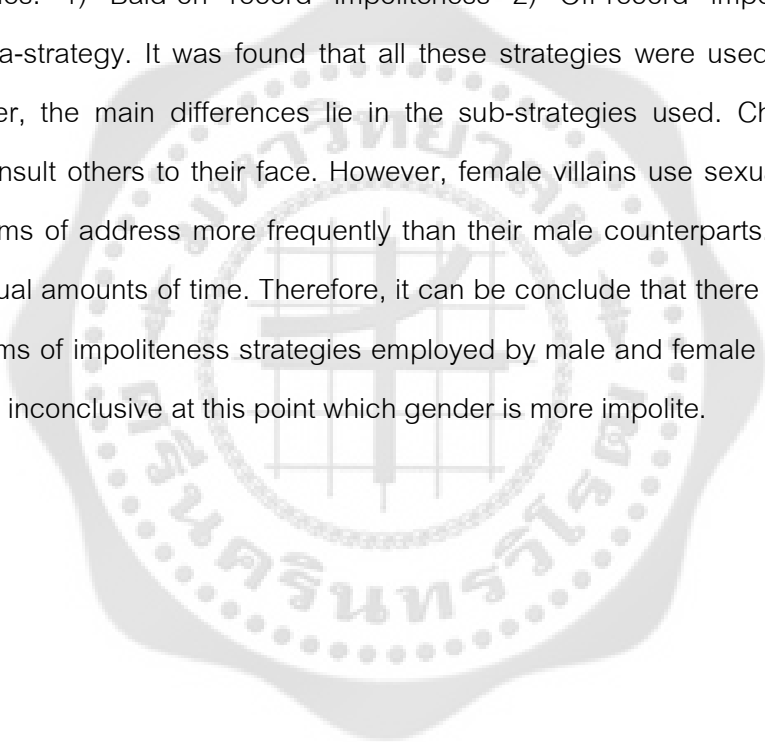
AN ABSTRACT
BY
BUTSAKON CHAROENPORN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirement for the
Master of Arts Degree in Linguistics
at Srinakharinwirot University

August 2016

Butsakon Charoenporn. (2016). *The Impoliteness Strategies used by Male and Female Villains in Thai TV Dramas*. Master thesis, M.A. (Linguistics). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Asst. Prof. Dr. Siriporn Panyametheekul.

The research examines the impoliteness strategies used by male and female villains in Thai TV dramas aired between 2010 and 2015 through Culpeper's Impoliteness Framework in order to identify any similarities and differences between the strategies used by both genders. The results revealed that there are three main strategies used by male and female villains in Thai drama series: 1) Bald-on record impoliteness 2) Off-record impoliteness and 3) Impoliteness meta-strategy. It was found that all these strategies were used equally by both genders. However, the main differences lie in the sub-strategies used. Characters of both genders openly insult others to their face. However, female villains use sexually related terms and improper forms of address more frequently than their male counterparts. Other strategies were used for equal amounts of time. Therefore, it can be conclude that there are no significant differences in terms of impoliteness strategies employed by male and female villains in Thai TV dramas. It remain inconclusive at this point which gender is more impolite.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย

บุษกมล เจริญพร

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

วันที่ เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2559

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร ปัญญาเมธีกุล)

(อาจารย์ ดร.อรรถสิทธิ์ บุญสวัสดิ์)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร ปัญญาเมธีกุล)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร. ปณันดา เลอเลิศยุติธรรม)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีจากความเมตตา ช่วยเหลือ และการสนับสนุนของบุคคลหลายท่าน ซึ่งผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง อันได้แก่

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร ปัญญาเมธิกุล อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์ ผู้ให้ความรู้ ความช่วยเหลือและมีความเมตตาปราณีผู้วิจัยเป็นอย่างยิ่ง อีกทั้งยังให้ความเอาใจใส่ด้วยความอดทน มีเมตตา และให้กำลังใจให้ผู้วิจัยเกิดความอดสาหัสในการทำวิจัยครั้งนี้ให้เสร็จสมบูรณ์ ทำให้ผู้วิจัยเกิดความซาบซึ้งในความเมตตา และความปรารถนาดีนี้เป็นอย่างมาก จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา เรืองจรูญ รองศาสตราจารย์ วรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร อาจารย์ ดร.อรรถสิทธิ์ บุญสวัสดิ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์ไทย คณะกรรมการสอบปริญญาานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.ปณินดา เลอเลิศยุติธรรม ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก จากภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ให้ความกรุณา และให้คำแนะนำช่วยเหลือจนปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จ ตลอดจนอาจารย์ Dr. Meagan Louie และอาจารย์ ดร.ณัฐยา พิริยะวิบูลย์ ที่ได้สละเวลาตรวจทานชื่อเรื่องและบทคัดย่อของปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณกำลังใจและความช่วยเหลือจากพี่น้องๆที่น่ารัก ณัชชา ชินธนามั่น สิริกร ศรีมุก และโดยเฉพาะอย่างยิ่งขอขอบคุณไวยทย์ ลิมพิสุทธ์ที่คอยรับฟัง และให้กำลังใจผู้วิจัยเป็นอย่างดีตลอดระยะเวลาการทำปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้

สุดท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อธีรภพ และคุณแม่วิรสุดา เจริญพร ที่ได้ให้ความรักและกำลังใจ ซึ่งถือว่าเป็นของขวัญอันล้ำค่าที่สุดในชีวิตของผู้วิจัย ขอขอบคุณภาควิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ทำให้ผู้วิจัยมีวันนี้ และขอบคุณตัวเองที่ตัดสินใจทุ่มเทแรงกาย แรงใจในการเขียนปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้อย่างสุดความสามารถ

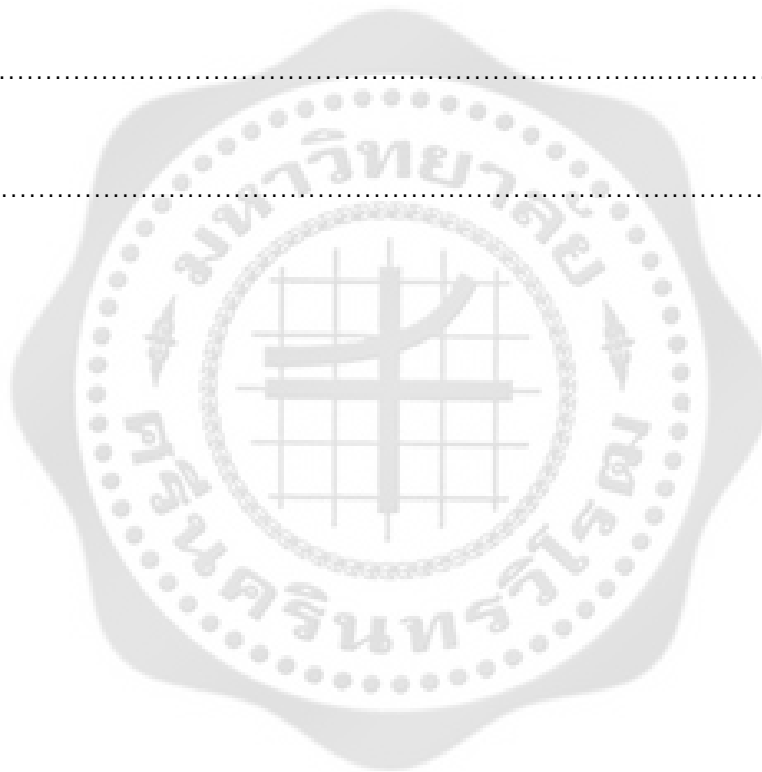
บุษกมล เจริญพร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของงานวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
เครื่องหมายที่ใช้ในการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
ความสุภาพ.....	6
ความไม่สุภาพ.....	21
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	33
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	33
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	35
การสรุปผลและอภิปรายผล.....	37
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
ผลการวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิง ในละครโทรทัศน์ไทย.....	38
ผลการเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของการใช้กลวิธีความไม่สุภาพของ ตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์.....	72
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	77
การสรุปผลกลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิง ในละครโทรทัศน์ไทย.....	77

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ).....	
การอภิปรายผลกลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย.....	84
ข้อเสนอแนะ.....	86
บรรณานุกรม.....	87
ภาคผนวก.....	93
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	157

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 การจัดอันดับโทรทัศน์ในช่วง 18.00 -23.00 น.....	33
2 ชื่อละครโทรทัศน์ ระยะเวลาออกอากาศ ตัวละครร้าย และผู้เขียนบทโทรทัศน์.....	34
3 เปรียบเทียบความถี่การใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิง ในละครโทรทัศน์ไทยในแนวตั้ง.....	38
4 เปรียบเทียบความถี่การใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิง ในละครโทรทัศน์ไทยในแนวนอน.....	72
5 เปรียบเทียบความถี่การใช้กลวิธีหลักในการแสดงความไม่สุภาพของตัวละครร้ายในละคร โทรทัศน์ไทย.....	73
6 เปรียบเทียบการใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายในละครโทรทัศน์ไทย.....	75

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กลวิธีความสุภาพ.....	7
2 กลวิธีความสุภาพด้านบวก.....	9
3 กลวิธีความสุภาพด้านลบ.....	15

บทที่ 1

บทนำ

1. ภูมิหลัง

ความสุภาพเป็นแนวคิดที่มีความซับซ้อน ซึ่งนักวิจัยหลายท่านพยายามที่จะศึกษาและให้นิยามมาเป็นเวลานาน ในการศึกษาส่วนใหญ่มีการกำหนดแนวคิดของความสุภาพในฐานะที่เป็นกลวิธีในการหลีกเลี่ยงความขัดแย้งหรือกลวิธีในการสร้างหรือประสานความร่วมมือทางสังคม (Eelen. 2001: 21; และ Watts. 2003: 47) ในปัจจุบันได้มีการศึกษาและวิเคราะห์ภาพรวมเกี่ยวกับเรื่องความสุภาพกันอย่างหลากหลาย เช่น เลคอฟ (Lakoff. 1990: 34) ใช้หลักการความสุภาพในการแสดงให้เห็นถึงจุดอ่อนของทฤษฎีภาษาแบบดั้งเดิมและเชื่อมโยงความสุภาพเข้ากับหลักการให้ความร่วมมือในการสนทนาของไกรซ์ (Cooperative Principle: CP) ในขณะที่ บราวน์และเลวินสัน (Brown; & Levinson. 1987: 5, 65-67) มองความสุภาพในแง่ของการหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง เป็นการลดการคุกคามหน้าของผู้พูดหรือผู้ฟัง ความสุภาพจึงเข้ามามีบทบาทในการหลีกเลี่ยงการกระทำที่คุกคามหน้าดังกล่าว เนื่องจากเป็นผลประโยชน์ร่วมกันของทุกฝ่าย แนวคิดเรื่องความสุภาพของบราวน์และเลวินสัน มีนักวิชาการหลายคนอธิบายไว้หลายมุมมอง เช่น เหมา (Mao. 1994) มองว่าหลักการความสุภาพของบราวน์และเลวินสันไม่สามารถนำมาอธิบายการใช้ภาษาและการแสดงความสุภาพของวัฒนธรรมชาวจีนได้ อีเดะ (Ide. 1989) เป็นนักวิชาการอีกท่านที่มีมุมมองที่แตกต่างจากบราวน์และเลวินสัน เนื่องจากอีเดะมองว่าการใช้ภาษาของชาวญี่ปุ่นมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ซึ่งจะเน้นการใช้คำสุภาพต่อผู้ที่มีระดับอาวุโสมากกว่า อย่างไรก็ตาม ยังมีผู้ทำการวิเคราะห์ศึกษาเกี่ยวกับความสุภาพเป็นจำนวนมากจนถึงปัจจุบัน โดยงานวิจัยส่วนใหญ่มุ่งศึกษากลวิธีความสุภาพในวัฒนธรรมประเภทต่างๆ ตามแนวคิดเรื่องความสุภาพของบราวน์และเลวินสัน อาทิ งานวิจัยในประเทศไทย ได้แก่ งานของ นุชนารถ เพ็งสุริยา (2549) ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาเพื่อแสดงการตำหนิของคนไทย งานของนภัทร อังกูรสินธนา (2551) ศึกษาเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบวัฒนธรรมอ้อมในบทสนทนาในนวนิยายไทยต่างสมัย : ตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์ งานของณิชาภา เครือแอม (2552) ศึกษาเรื่องการศึกษาวัฒนธรรมการตำหนิในกลุ่มตัวอย่างนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ งานของวลัยพร อ่อนน้อมดี (2556) ศึกษาเรื่องวัฒนธรรมแสดงความไม่พอใจของชาวตะวันออกกลางในจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ส่วนงานวิจัยในต่างประเทศ เช่น งานของฮิลล์และคณะ (1986) ศึกษาหลักสากลของความสุภาพทางภาษาศาสตร์ในเชิงปริมาณจากชาวญี่ปุ่นและชาวอเมริกาที่ใช้ภาษาอังกฤษ งานของเหมา (1994) ศึกษาเรื่องข้อจำกัดของทฤษฎีความสุภาพ โดยเฉพาะแนวคิดเรื่องหน้า

ในขณะที่ แนวคิดเรื่องความไม่สุภาพยังมีผู้ให้ความสนใจทำการศึกษาน้อยกว่าความสุภาพ เนื่องจากความไม่สุภาพเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องตามบรรทัดฐานที่สังคมกำหนดไว้ หรือไม่มีการยอมรับจากสังคม (จันทิมา สว่างลาภ. 2556: 3) ความไม่สุภาพจึงเป็นหัวข้อที่ได้รับความสนใจมากขึ้นในด้านภาษาศาสตร์ โดยคัลเพิเพอร์ กล่าวว่า ความไม่สุภาพมักปรากฏในสถานการณ์ที่ไม่ปกติหรือมีความเฉพาะเจาะจง (Culpeper. 2010: 3233) อีเลน (Eelen. 2001: 98- 104) กล่าวว่า การนำทฤษฎีความสุภาพมาวิเคราะห์ความไม่สุภาพเป็นความเข้าใจที่คิดว่าความไม่สุภาพ คือ ความไม่มีอยู่ของความสุภาพ ซึ่งการศึกษาเพียงความสุภาพเพียงอย่างเดียวจึงไม่เพียงพอจำเป็นต้องศึกษาความไม่สุภาพร่วมด้วย

คัลเพิเพอร์ (Badawi. 2013: 33; อ้างอิงจาก Culpeper. 2005) มองว่าความไม่สุภาพในละครว่าเป็นการแสดงความก้าวร้าวผ่านสื่อที่ส่งผลกระทบต่อสังคม ในความเป็นจริงแล้วความไม่สุภาพเป็นสิ่งที่พบได้ยากในการใช้ภาษา เนื่องจากความไม่สุภาพเป็นสิ่งที่ผิดกฎของบรรทัดฐานทางสังคม โดยทั่วไปแล้วสิ่งที่พบได้ยากและไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม มักจะมีลักษณะที่ดึงดูดและน่าสนใจ ถึงแม้ว่า พฤติกรรมด้านการใช้ภาษาของตัวละครในละครจะเกิดขึ้นจากการไตร่ตรองของผู้ประพันธ์ แต่สามารถสรุปได้บางประการจากละครว่า การเขียนดำเนินเรื่องราวมักเกิดจากการสร้างมิติที่เสมือนชีวิตจริงของมนุษย์ ดังนั้น ความไม่สุภาพในละครถือเป็นการสะท้อนภาพลักษณ์ อีกทั้งยังแสดงถึงอัตลักษณ์ทางสังคมในชีวิตจริงของมนุษย์ได้ทั้งในอดีตและปัจจุบัน

นอกจากนี้ ละครโทรทัศน์เป็นสื่อประเภทหนึ่งที่ผู้ชมให้ความสนใจ เนื่องจากปัจจุบันเนื้อหาละครโทรทัศน์มีการโต้ตอบรุนแรงมากขึ้น และมีเนื้อหาเกี่ยวกับการแก้แค้น การชิงรักหักสวาท หรือการตบตีแย่งชิงคนรัก ซึ่งสร้างความนิยมให้กับผู้ชมเป็นอย่างมาก (วิมลวรรณ บุญจันทร์. 2549: 3) จากการศึกษาข้อมูลเบื้องต้น ผู้วิจัยพบว่าการใช้ภาษาไม่สุภาพในละครโทรทัศน์ไทยในปัจจุบันมีลักษณะที่น่าสนใจแตกต่างไปจากละครโทรทัศน์ในอดีต มีเนื้อหาและลักษณะการใช้ภาษาที่มีความรุนแรง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- (1) ไตรภพ (ช) : ดัดจริต
 ภัทรลดา (ญ) : ก็ฉันเป็นของฉันแบบนี้ ถ้าเกิดว่าคุณไม่พอใจ คุณก็อย่ากิน ฉันกินคนเดียวก็ได้

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

- (2) นพณา (ญ) : เดินร้านมาได้แล้วหรือ นางหน้าด้าน
 มุตตา (ญ) : คุณนพณา

(แรงเงา. 2555: ออนไลน์)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้พูดกล่าวถึงผู้ฟังอย่างไม่สุภาพ ทำให้ผู้ฟังเกิดความไม่พอใจ และเสียหน้า กล่าวคือ จากตัวอย่าง (1) การใช้คำว่า “ดัดจริต” หมายถึง แสร้งทำหรือหาว่าทำให้เกินควร (ราชบัณฑิตยสถาน 2556: 428) เป็นคำที่มีความหมายในแง่ลบ โดยผู้พูดใช้แสดงความไม่พอใจในพฤติกรรมหรือการกระทำของผู้ฟัง ตัวอย่าง (2) การใช้คำว่า “ร่าน” เป็นการใช้คำด่าหรือคำที่มีความหมายในแง่ลบในการกล่าวถึงเรื่องเพศ และคำว่า “นางหน้าด้าน” เป็นการใช้คำเรียกแสดงการดูแคลนที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง

จากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมา ผู้วิจัยพบว่าในปัจจุบันมีผู้ทำการศึกษากลวิธีความไม่สุภาพตามแนวความคิดของคัลเพิเพอร์ อาทิ งานของไลทิเนน (Laitinen. 2010) ศึกษาเรื่องกลวิธีความไม่สุภาพในซีรีส์อเมริกัน House M.D. งานของอิรวาน (Irawan. 2011) ศึกษาเรื่องการใช้กลวิธีความไม่สุภาพของการสนทนาของเชลดอน คูเปอร์ในรายการโทรทัศน์ THE BIG BANG THEORY งานของไพรมาดิอันติ (Primadianti. 2015) ศึกษาความไม่สุภาพในภาพยนตร์เรื่อง Paranorman และงานของคันทซี (Kuntsi. 2012) ศึกษาเรื่องกลวิธีความสุภาพและกลวิธีความไม่สุภาพของทนายความใน Dover Trial และงานของบีบี (1995) ศึกษาเรื่องความสุภาพในนวนิยาย : การใช้ภาษาไม่สุภาพในเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์ สังเกตได้ว่างานวิจัยข้างต้นมุ่งวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีที่พบกับวัฒนธรรมของสังคมนั้นๆ แต่ไม่ได้มุ่งศึกษาตัวแปรทางสังคมที่บ่งชี้ความไม่สุภาพ ผู้วิจัยมองว่าตัวแปรเกี่ยวกับเพศที่ใช้ในการตัดสินความไม่สุภาพมีความน่าสนใจ และยังไม่พบว่ามีผู้ใดทำการศึกษามาก่อน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ไทยว่ามีลักษณะเช่นไร และเปรียบเทียบว่าตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงมีการใช้กลวิธีความไม่สุภาพที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไรบ้าง เนื่องจากการใช้ภาษาไม่สุภาพในละครโทรทัศน์ไทย ไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อคนไทย แต่ยังส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเยาวชนและวัยรุ่นไทย โดยการลอกเลียนแบบดารานักแสดงที่ตนเองชื่นชอบ (นันทสิทธิ์ แก้วทิพยเนตร. 2555: 3)

2. ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. วิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายในละครโทรทัศน์ไทย
2. วิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย
3. เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของการใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายกับตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย

3. ความสำคัญของการวิจัย

1. สะท้อนให้เห็นถึงการใช้ภาษาไม่สุภาพที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ไทย
2. เป็นแนวทางในการศึกษาความไม่สุภาพในบริบทอื่นๆ

4. ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลภาษาที่เป็นบทสนทนาในละครโทรทัศน์ไทยย้อนหลังจากเว็บไซต์ยูทูบ (www.youtube.com) จำนวน 6 เรื่อง รวมทั้งสิ้น 88 ตอน ผู้วิจัยเลือกละครโทรทัศน์ที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ ช่อง 3 เนื่องจากสถานีโทรทัศน์ ช่อง 3 เป็นช่องโทรทัศน์ที่ได้รับความนิยมจากผู้ชมมากที่สุด ซึ่งเห็นได้จากผลการสำรวจการจัดอันดับโทรทัศน์ของเอจีบี นีลเสน (AGB Nielsen) ประจำปี พ.ศ. 2558 และเกณฑ์การคัดเลือกละครโทรทัศน์ไทย จำนวน 6 เรื่อง ผู้วิจัยเลือกละครโทรทัศน์ยอดนิยมจากการจัดอันดับละครโทรทัศน์ไทยจากเว็บไซต์สนุก (www.movie.sanook.com) ช่วงระหว่างปีพ.ศ. 2553 – 2558

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ความไม่สุภาพ (Impoliteness)** หมายถึง การแสดงออกทางคำพูด หรือการใช้ภาษาที่แสดงความไม่สุภาพในการสนทนา ผู้พูดมีเจตนาทำการคุกคามหน้าผู้ฟังและทำให้ผู้ฟังเสียหน้า ไม่น่าเชื่อถือถึงเกียรติ และศักดิ์ศรีของผู้ฟัง ตลอดจนผู้ฟังต้องเข้าใจและรับรู้ในการคุกคามหน้าของผู้พูด

2. **ตัวละครร้าย (Villain)** หมายถึง ตัวละครร้ายที่มีลักษณะเด่นในละคร ซึ่งสามารถเป็นได้ทั้งตัวละครหลักหรือตัวละครรองของเรื่อง และมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความก้าวร้าว การแสดงออกทางอารมณ์ที่รุนแรง หรือมีจุดประสงค์ที่ต้องการสร้างปัญหาและความขัดแย้งให้กับคนอื่น โดยในงานวิจัยนี้ แบ่งออกเป็น ตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิง

3. **ละครโทรทัศน์ (TV dramas)** หมายถึง รายการประเภทบันเทิงที่นำเสนอผ่านทางสถานีโทรทัศน์ มีบทละครและเรื่องราวที่ต่อเนื่อง มีการออกอากาศหลายตอน มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความบันเทิงและความเพลิดเพลินให้กับผู้ชม

6. กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยวิเคราะห์การใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย ตามกรอบแนวคิดความไม่สุภาพของคัลเพิเพอร์ (Culpeper. 2016) ซึ่งพัฒนามาจากทฤษฎีความสุภาพของบราวน์และเลวินสัน (Brown; & Levinson. 1987)

7. เครื่องหมายที่ใช้ในการวิจัย

ขีดเส้นใต้ (____) หมายถึง เครื่องหมายที่ใช้เน้นรูปภาพที่แสดงถึงกลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ ซึ่งในแต่ละตัวอย่างจะขีดเส้นใต้เฉพาะกลวิธีที่กล่าวถึงในขณะนั้นเท่านั้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ ผู้วิจัยนำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ทฤษฎีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย ซึ่งทฤษฎีความสุภาพและความไม่สุภาพเป็นทฤษฎีสำคัญในการศึกษาครั้งนี้ โดยมีเนื้อหารายละเอียด ดังนี้

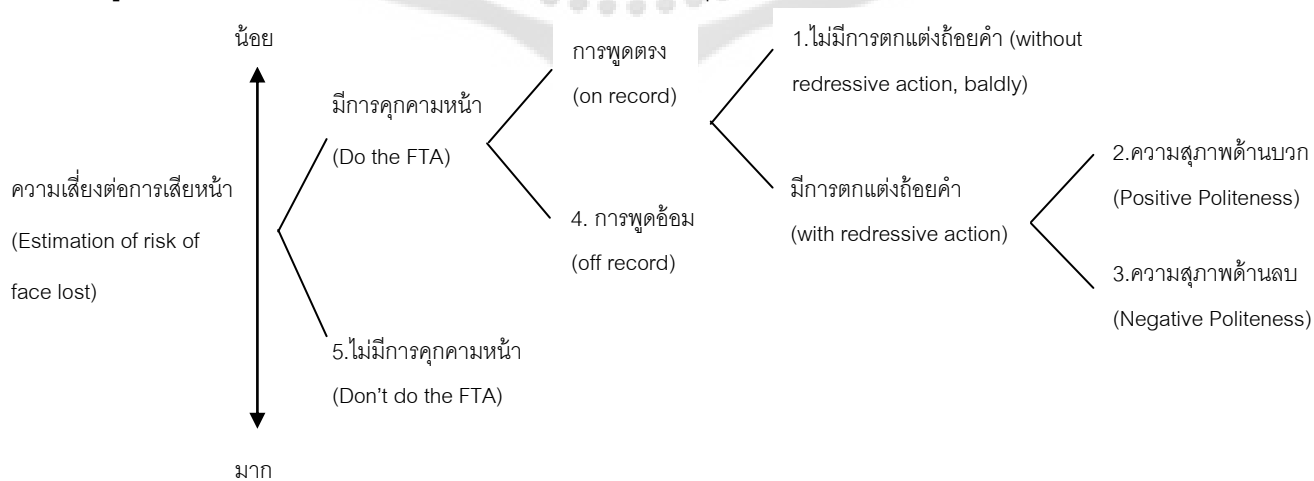
1. ความสุภาพ (Politeness)

ความสุภาพเป็นกระบวนการพื้นฐานในการใช้ภาษาเพื่อรักษาความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังในการสนทนา เพื่อให้เกิดความราบรื่นในการสนทนา หลีกเลี่ยงความขัดแย้งหรือลดความรุนแรงให้น้อยที่สุด และมุ่งเน้นในการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนในสังคม รวมถึงการสร้างระดับความสัมพันธ์ที่มีร่วมกันระหว่างมนุษย์ ส่งเสริมให้มนุษย์มีความปรองดองซึ่งกันและกัน (Watts. 2003: 47; Brown; & Levinson. 1987: 61; Hill et al. 1986: 349; Kasper. 1990: 194; Ide. 1989: 225; Lakoff. 1990: 34) ในขณะที่ เฟรเซอร์และโนแลนด์ (Fraser; & Nolan. 1981: 86) กล่าวว่าความสุภาพเป็นคุณสมบัติหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำหนึ่งๆ ที่เป็นไปด้วยความสมัครใจ นอกจากนี้ เลคอฟนำเสนอความสุภาพ โดยแสดงให้เห็นถึงจุดอ่อนของทฤษฎีภาษาแบบดั้งเดิม และการเชื่อมโยงความสุภาพเข้ากับหลักการให้ความร่วมมือในการสนทนาของไกรซ์ (Cooperative Principle หรือ CP) โดยทฤษฎีของไกรซ์ (Grice. 1975) มีจุดมุ่งหมายให้คู่สนทนาให้ความร่วมมือกันในการสนทนา และการให้ข้อมูลข่าวสารเท่าที่จะเป็นไปได้ในการสื่อสาร เพื่อทำให้การส่งต่อสารอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด ข้อสมมติฐานเหล่านี้เกี่ยวข้องกับหลักการให้ความร่วมมือในการสนทนา หลักการด้านปริมาณ ด้านคุณภาพ ด้านความเกี่ยวข้อง และด้านลักษณะ ซึ่งเกี่ยวกับพฤติกรรมทางภาษาและการแปลความหมาย (Eelen. 2001: 2)

บราวน์และเลวินสัน นำแนวคิดเรื่องหน้า (Face) มาจากกอฟฟ์แมน (Brown; & Levinson. 1987: 61; อ้างอิงจาก Goffman. 1967) ซึ่งกอฟฟ์แมน นิยามคำว่า หน้า (Face) คือ ภาพลักษณ์สาธารณะของมนุษย์ทุกคนที่ต้องการรักษาภาพลักษณ์ของตนเองไว้ มนุษย์ทุกคนล้วนแต่มีประสบการณ์ชีวิตในการติดต่อสื่อสารกับคนในสังคม อาจจะมีรูปแบบในการติดต่อสื่อสารที่แตกต่างกันออกไป ด้วยเหตุนี้ หน้าจึงเป็นสิ่งที่สามารถสูญเสียได้ คงอยู่ หรือทำให้ดีขึ้นได้ โดยปกติ มนุษย์ต้องการที่จะรักษาหน้า (Face saving) ให้คงอยู่ในการสนทนา และเมื่อตนเองถูกคุกคามหน้า มนุษย์ก็ต้องการที่จะรักษาหน้า ซึ่งบางครั้งการรักษาหน้าของตนเองอาจเป็นการคุกคามหน้า (Face threatening acts) ผู้อื่นได้ บราวน์และเลวินสัน (Brown; & Levinson. 1987: 62) อธิบายแนวคิดเรื่อง

หน้าไว้ว่า หน้า มี 2 ด้าน คือ หน้าด้านลบ (Negative face) และหน้าด้านบวก (Positive face) หน้าด้านลบเป็นความต้องการพื้นฐานของความเป็นอิสระจากการกำหนด ไม่ถูกละเมิดสิทธิส่วนบุคคลจากผู้อื่น และหน้าด้านบวกเป็นความต้องการพื้นฐานที่จะได้รับการชื่นชมและการยอมรับจากผู้อื่น อย่างไรก็ตาม แนวคิดเรื่องหน้าอาจจะแตกต่างกันไปตามแต่ละวัฒนธรรม แต่ละแนวความคิดของบุคคล ซึ่งไม่มีขอบเขตที่แน่นอน รวมถึงรูปแบบของบุคลิกภาพที่แสดงออกต่อที่สาธารณะของแต่ละบุคคลก็จะแตกต่างกัน ดังเช่น เหมา (Ji. 2000: 1060; อ้างอิงจาก Mao. 1994) แสดงแนวคิดเรื่องหน้าที่มีความแตกต่างไปจากแนวคิดของบราวน์และเลวินสันใน 2 ประเด็นหลักๆ คือ ประเด็นแรก มุมมองเรื่องหน้าที่ของชาวจีนให้ความสำคัญกับหน้าสาธารณะมากกว่าภาพลักษณ์ของตนเอง ประเด็นที่สอง แนวคิดเรื่องหน้าที่ของชาวจีนไม่มีองค์ประกอบที่เกี่ยวกับหน้าด้านลบ เนื่องจากคนจีนมุ่งที่จะปกป้องเกียรติและศักดิ์ศรีของผู้อื่นที่ควรจะได้รับ

นอกจากนี้ การใช้ภาษาในการสื่อสารที่ถือเป็นการคุกคามหน้า สามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ (Brown; & Levinson. 1987: 65-68) ได้แก่ การใช้ภาษาที่ทำให้ “ผู้ฟัง” เสียหน้า และการใช้ภาษาที่ทำให้ “ผู้พูด” เสียหน้า บราวน์และเลวินสัน แบ่งการคุกคามหน้าของผู้พูดและผู้ฟังออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ 1) การคุกคามหน้าด้านลบของผู้ฟัง เช่น การสั่ง การแนะนำ การตักเตือน 2) การคุกคามหน้าด้านบวกของผู้ฟัง เช่น การบ่นและการวิจารณ์ การแสดงความไม่เห็นด้วย 3) การคุกคามหน้าด้านลบของผู้พูด เช่น การยอมรับข้อเสนอ การยอมรับการขอบคุณ และการสัญญาแบบไม่เต็มใจ 4) การคุกคามหน้าด้านบวกของผู้พูด เช่น การขอโทษ การสารภาพ นอกจากนี้ บราวน์และเลวินสัน (Brown; & Levinson. 1987: 65) กล่าวถึง การคุกคามหน้า (Face Threatening Acts: FTAs) ว่าเป็นการกระทำที่เป็นการทำลายหน้าของผู้พูดหรือผู้ฟัง การกระทำดังกล่าวอาจจะเป็นคำพูดหรือไม่ใช่คำพูดก็ได้ โดย บราวน์และเลวินสันกล่าวถึงกลวิธีความสุภาพ ดังนี้

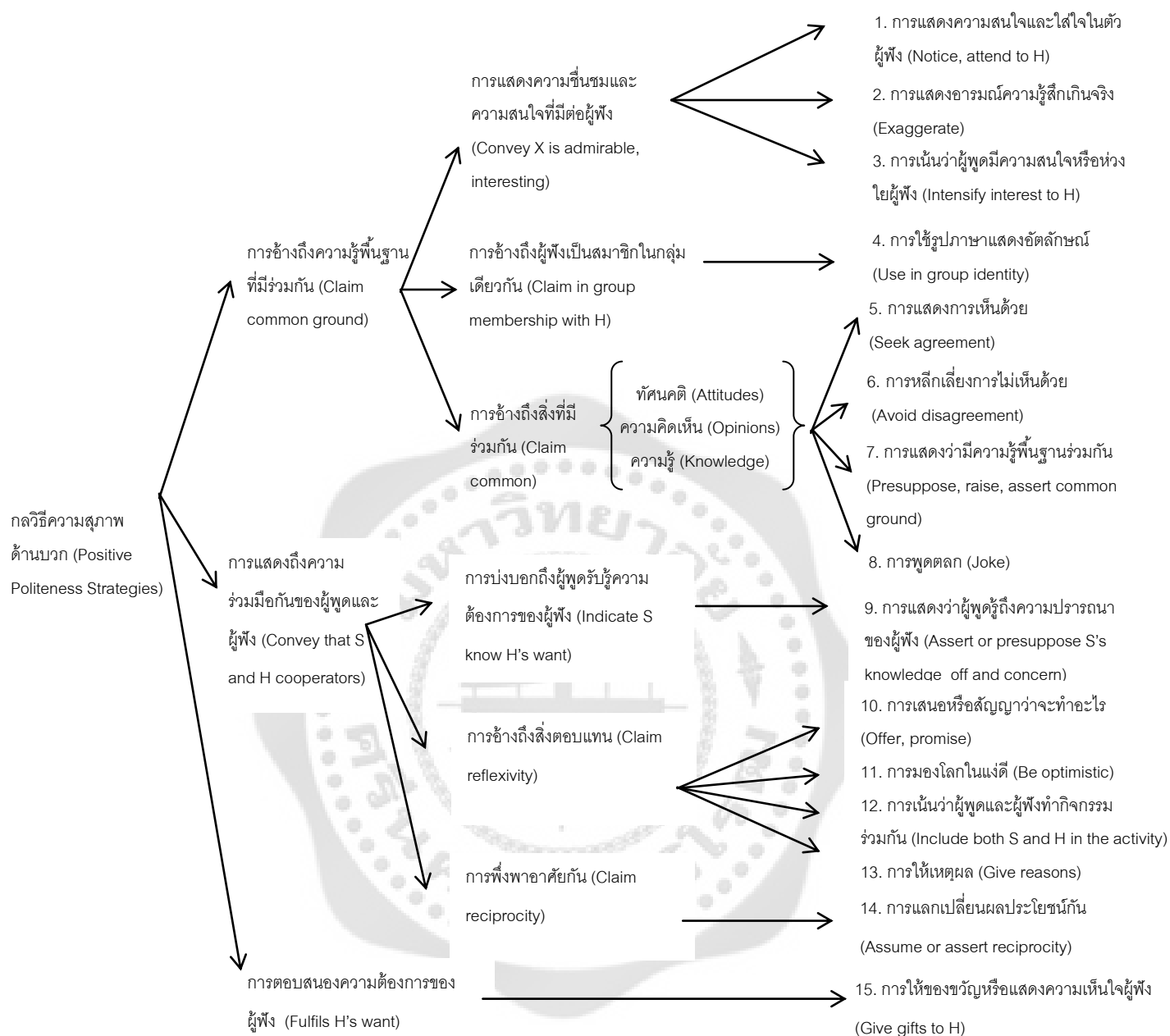

ภาพประกอบ 1 กลวิธีความสุภาพ (Brown; & Levinson. 1987: 60)

การสนทนาในชีวิตประจำวัน บางครั้งเราอาจจำเป็นต้องใช้ถ้อยคำที่ทำให้อีกฝ่ายเกิดความไม่พอใจอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ บราวน์และเลวินสันจำแนกกลวิธีการเลือกใช้ถ้อยคำเพื่อแสดงความสุภาพออกเป็น 5 กลวิธีหลัก ดังนี้

1. **การพูดตรง (Bald on record)** คือ การพูดแบบสั้น กระชับ และตรงไปตรงมา ไม่มีการตกแต่งคำพูด อย่างไรก็ตาม กลวิธีตรงประเด็นสามารถแบ่งเป็นกลวิธีตรงประเด็นแบบมีการตกแต่งถ้อยคำ และไม่มีการตกแต่งถ้อยคำ ซึ่งกลวิธีการพูดตรงแบบตกแต่งถ้อยคำ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ กลวิธีความสุภาพด้านบวก และกลวิธีความสุภาพด้านลบ

2. **กลวิธีความสุภาพด้านบวก (Positive Politeness Strategies)** คือ กลวิธีที่ผู้พูดมุ่งแก้ไขหน้าด้านบวกของผู้ฟังที่ถูกละเมิด ซึ่งผู้ฟังต้องการที่จะได้รับการยอมรับและการชื่นชมจากผู้พูด ผู้พูดต้องการตอบสนองความต้องการหน้าด้านบวกของผู้ฟัง โดยผู้พูดแสดงให้เห็นว่าความต้องการของตนเองเหมือนกับความต้องการของผู้ฟัง นอกจากนี้ บราวน์และเลวินสัน (Brown; & Levinson. 1987: 101) กล่าวว่า กลวิธีความสุภาพด้านบวกเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความคุ้นเคย หรือความสนิทสนมระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ไม่ว่าจะเป็นการแสดงว่าผู้พูดและผู้ฟังมีความสนใจ ความต้องการ หรือความรู้พื้นฐานร่วมกัน รวมถึงการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์กัน บราวน์และเลวินสัน (Brown; & Levinson. 1987: 102) นำเสนอโครงสร้างของกลวิธีความสุภาพด้านบวก ดังนี้

ภาพประกอบ 2 กลวิธีความสุภาพด้านบวก (Brown; & Levinson. 1987: 102)

จากภาพประกอบ 2 บราวน์และเลวินสัน (Brown; & Levinson. 1987: 102) แบ่งกลวิธีความสุภาพด้านบวก¹ออกเป็น 15 กลวิธี ดังนี้

¹ ผู้วิจัยเรียกและกำหนดชื่อกลวิธีความสุภาพข้างต้นตามกฤษฎาวรรณ หงส์คารมภ์และธีรณัฐ โชคสุวนิช (2551)

กลวิธีที่ 1: การแสดงความสนใจหรือใส่ใจในตัวผู้ฟัง (Notice, attend to H) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดให้ความสำคัญกับเงื่อนไขต่างๆ ของผู้ฟัง ผู้พูดสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับผู้ฟัง ซึ่งผู้ฟังต้องการให้ผู้พูดเห็นดีเห็นชอบกับความเปลี่ยนแปลงนั้น (Brown; & Levinson. 1987: 105) เช่น

(1) Goodness, you cut your hair! By the way I come to borrow some flour.

จากตัวอย่าง (1) ผู้พูดแสดงความชื่นชมที่ผู้ฟังไปตัดผมมาใหม่ แต่ความจริงแล้ว ผู้พูดมีเจตนาที่จะขอยืมแป้งทำอาหารจากผู้ฟัง

กลวิธีที่ 2: การแสดงอารมณ์ความรู้สึกเกินความจริง (Exaggerate) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดใช้น้ำเสียงเกินความจริง การเน้นเสียง รวมถึงการเน้นย้ำเพื่อการแสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความสนใจผู้ฟัง และมีความเห็นตรงกับผู้ฟัง (Brown; & Levinson. 1987: 106) เช่น

(2) What a fantastic garden you have!

จากตัวอย่าง (2) ผู้พูดเน้นเสียง คำว่า “fantastic garden” เพื่อต้องการแสดงอารมณ์และความรู้สึกตื่นเต้นและประหลาดใจเกี่ยวกับสวนภายในบ้านของผู้ฟัง ผู้พูดต้องการแสดงมีความสนใจในตัวผู้ฟัง

กลวิธีที่ 3: การเน้นว่าผู้พูดมีความสนใจหรือห่วงใยผู้ฟัง (Intensify interest to H) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดต้องการแบ่งปันความสนใจของตนให้กับผู้ฟัง โดยการพูดเรื่องราวให้มีสีสันและมีชีวิตชีวา ผู้พูดต้องการทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่ามีส่วนร่วมในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อาจใช้ลักษณะการพูดเปรียบเทียบ เพื่อเพิ่มความสนใจให้กับผู้ฟัง (Brown; & Levinson. 1987: 106) เช่น

(3) I come down the stairs, and what do you think I see? A huge mess all over the place, the phone's off the hook and clothes are scattered all over...

จากตัวอย่าง (3) ผู้พูดพยายามดึงความสนใจของผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังรู้สึกมีส่วนร่วมในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้พูดใช้การพูดชักชวนให้ผู้ฟังคิดและติดตามเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไป บรรทัดและเลวินสัน (Brown; & Levinson. 1987: 107) กล่าวว่า กลวิธีนี้มีลักษณะเดียวกับการตั้งคำถามท้ายประโยค (Tag questions) เพื่อดึงผู้ฟังให้เข้ามามีส่วนร่วมในบทสนทนา เช่น “You know?” “see what I mean?” “isn't it?” และวิธีการหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับกลวิธีนี้ คือ การพูดเกินความจริง เป็นการคุกคามหน้าที่มีการตกแต่งถ้อยคำ โดยการเน้นย้ำความจริงใจ หรือเจตนาดีของผู้พูด เช่น

(4) There were a million people in the Co-op tonight?

จากตัวอย่าง (4) เป็นการพูดเกินความจริงเกี่ยวกับจำนวนคนที่จะมาร่วมงานสหกรณ์ในคืนนี้ว่ามีประมาณ 1 ล้านคน

กลวิธีที่ 4: การใช้รูปภาษาแสดงอัตลักษณ์ภายในกลุ่ม (Use in group identity markers) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดแสดงว่าผู้ฟังเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม โดยอ้างถึงสิ่งที่ผู้พูดมีความรู้พื้นฐานร่วมกันกับผู้ฟังอย่างเป็นนัย กลวิธีนี้ประกอบด้วยการใช้คำเรียกขาน (Address terms) การใช้ภาษาภายในกลุ่มหรือภาษาถิ่น (Use of in group language or dialect) การใช้ภาษาเฉพาะกลุ่มหรือคำแสลง (Use of jargon or slang) และการละ (Ellipsis) (Brown; & Levinson. 1987: 107) เช่น

(5) Here mate, I was keeping that seat for a friend of mine...

จากตัวอย่าง (5) ผู้พูดใช้คำว่า 'mate' เป็นการใช้คำเรียกขานที่แสดงถึงความสนิทสนม และความคุ้นเคยกับผู้ฟัง อีกทั้งยังเป็นการหลีกเลี่ยงการคุกคามหน้าผู้ฟังอีกด้วย

กลวิธีที่ 5: การแสดงการเห็นด้วย (Seek agreement) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดต้องการแสดงการเห็นด้วยกับผู้ฟัง โดยผู้พูดเน้นย้ำการเห็นด้วย เพื่อแสดงให้เห็นว่าเจตนาของผู้ฟังนั้นถูกต้อง รวมถึงการยืนยันว่าผู้พูดและผู้ฟังมีความรู้ร่วมกัน (Brown; & Levinson. 1987: 112) เช่น

(6) A: I had a flat tyre on the way home.

B: Oh God, a flat tyre.

จากตัวอย่าง (6) บทสนทนาข้างต้น A พูดระหว่างที่ตนเองกำลังขับรถกลับบ้าน รถของ A เกิดปัญหายางแบน B แสดงการเห็นด้วยกับคำพูดของ A ด้วยการพูดซ้ำถ้อยคำที่ A พูดมาก่อนหน้านี้ คือ "a flat tyre" ถือเป็นการเน้นย้ำเพื่อแสดงการรับรู้ถึงเจตนาที่ผู้ฟังต้องการจะสื่อ

กลวิธีที่ 6: การหลีกเลี่ยงการไม่เห็นด้วย (Avoid disagreement) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดสร้างในการแสดงการเห็นด้วย โดยใช้การบิดเบือนคำพูด เพื่อปกปิดการไม่เห็นด้วยของตนเอง ผู้พูดจะใช้การตอบรับถ้อยคำก่อนหน้า เช่น 'Yes' 'but...' เป็นต้น (Brown; & Levinson. 1987: 112)

(7) A: You hate your Mom and Dad.

B: Oh, sometimes.

จากตัวอย่าง (7) B อาจไม่ได้หมายความว่าตามคำตอบ แต่ไม่ต้องการแสดงการไม่เห็นด้วยกับ A โดยการบิดเบือนคำพูด เพื่อปกปิดการไม่เห็นด้วยของตนเอง

(8) Take this radio off my hands for 5 quid then?

จากตัวอย่าง (8) ประโยคนี้เป็นถ้อยคำของผู้พูด เมื่อเดินเข้ามาพูดคุยกับคนรู้จัก ในประโยคนี้ 'then' แสดงถึงการสร้างในการแสดงการเห็นด้วย ผู้พูดมีเจตนากดดันให้ผู้ฟังยอมรับการขอซื้อหรือข้อเสนออื่น

กลวิธีที่ 7: การแสดงว่ามีความรู้พื้นฐานร่วมกัน (Presuppose/raise/assert common ground) เป็นกลวิธีที่แสดงถึงผู้พูดและผู้ฟังมีทัศนคติ ความคิดเห็น หรือความรู้พื้นฐานร่วมกัน เช่น

(9) I had a really hard time learning to drive, didn't I?

จากตัวอย่าง (9) ประโยคนี้ ผู้พูดกล่าวว่า การเรียนขับรถเป็นเรื่องยากสำหรับเขา และผู้พูดใช้การตั้งคำถามท้ายประโยค (Tag questions) เพื่อต้องการสลับบทบาทหน้าที่ของตนเองให้กับผู้ฟัง

กลวิธีที่ 8: การพูดตลก (Joke) เป็นกลวิธีที่มีพื้นฐานอยู่บนการมีความรู้ความเข้าใจร่วมกัน กลวิธีการพูดตลกจึงเป็นการเน้นย้ำความรู้พื้นฐานที่ผู้พูดและผู้ฟังมีร่วมกัน และเป็นพื้นฐานหนึ่งของกลวิธีความสุภาพด้านบวกที่ผู้พูดใช้ในการขออภัย เพื่อทำให้ผู้ฟังรู้สึกสบายใจ (Brown; & Levinson. 1987: 124) เช่น

(10) How about lending me this old heap of junk? (H's new Cadillac)

จากตัวอย่าง (10) ผู้พูดใช้การพูดตลกในการขอยืมรถของผู้ฟัง ใช้คำว่า “old heap of junk” แทนที่จะกล่าวถึงรถของผู้ฟังโดยตรง ผู้พูดต้องการหลีกเลี่ยงการกระทำที่คุกคามหน้าของผู้ฟัง และต้องการทำให้ผู้ฟังเกิดความสบายใจ

กลวิธีที่ 9: การแสดงว่าผู้พูดรู้ถึงความปรารถนาของผู้ฟัง (Assert or presuppose S's knowledge of and concern for H's want) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดบอกเป็นนัยว่า ผู้พูดรู้เกี่ยวกับความต้องการของผู้ฟัง ผู้พูดมีเจตนาที่จะทำให้ความต้องการของตนเองและความต้องการของผู้ฟังมีความสอดคล้องกัน โดยผู้พูดพยายามดึงผู้ฟังให้เข้ามามีส่วนร่วมในเหตุการณ์นั้นๆ เพื่อแสดงให้เห็นว่า ผู้พูดและผู้ฟังมีการทำกิจกรรมร่วมกัน (Brown; & Levinson. 1987: 125) เช่น

(11) I know you can't bear parties, but this one will really be good – do come!

จากตัวอย่าง (11) ประโยคนี้แสดงความได้ว่า ผู้พูดรู้ว่าผู้ฟังไม่สามารถมางานปาร์ตี้ได้ แต่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังมีส่วนร่วมในงานปาร์ตี้ โดยผู้พูดใช้ถ้อยคำเชิงการสั่ง หรือการขอร้องให้ผู้ฟังมาร่วมงานครั้งนี้

กลวิธีที่ 10: การเสนอหรือการสัญญาว่าจะทำอะไร (Offer, promise) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดต้องการแก้ไขการกระทำที่คุกคามหน้าของผู้ฟัง โดยผู้พูดยื่นข้อเสนอหรือสัญญากับผู้ฟังว่า ผู้พูดจะช่วยเหลือในสิ่งที่ผู้ฟังต้องการ ผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นเจตนาที่ดีของตนเองในการสนองความต้องการของผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความพึงพอใจ ถึงแม้ว่าในบางครั้งผู้พูดอาจไม่เต็มใจที่จะช่วยเหลือผู้ฟังก็ตาม (Brown; & Levinson. 1987: 125) เช่น “แล้วจะโทรไปหานะ”

กลวิธีที่ 11: การมองโลกในแง่ดี (Be optimistic) เป็นกลวิธีที่มีผู้พูดต้องการผลักดันหรือกระตุ้นให้ผู้ฟังให้ความร่วมมือกับตนเอง ผู้พูดมีเจตนาที่จะช่วยเหลือให้ผู้ฟังได้รับในสิ่งที่ต้องการ ในขณะเดียวกัน การให้ความร่วมมือของผู้ฟังทำให้ผู้พูดได้รับประโยชน์ด้วยเช่นกัน (Brown; & Levinson. 1987: 126) เช่น “You will come, won't you?”

กลวิธีที่ 12: การที่ผู้พูดและผู้ฟังทำกิจกรรมร่วมกัน (Include both S and H in activity) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดใช้คำว่า ‘we’ ในความหมายที่หมายถึง ทั้งผู้พูดและผู้ฟัง ผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าผู้พูดและผู้ฟังมีการทำกิจกรรมร่วมกัน นอกจากนี้ บราวน์และเลวินสัน (Brown; & Levinson. 1987: 127) กล่าวถึงคำว่า ‘let's’ ในภาษาอังกฤษถือเป็นคำที่มีความหมายเช่นเดียวกับคำว่า ‘we’ เช่น (12) Let's get on with dinner, eh?

จากตัวอย่าง (12) ประโยคนี้ ผู้พูดใช้คำว่า ‘let's’ ที่มีความหมายในการเรียกหรือชักชวนให้ผู้ฟังมาร่วมรับประทานอาหารมื้อค่ำกับผู้พูด และแสดงให้เห็นว่าผู้พูดและผู้ฟังทำกิจกรรมร่วมกัน

กลวิธีที่ 13: การให้เหตุผล (Give reason) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดต้องการให้เหตุผลในการสนับสนุนสิ่งที่ผู้พูดต้องการ โดยผู้พูดกล่าวถึงผู้ฟังในการทำกิจกรรมนั้นๆ ดังนั้น ผู้ฟังจึงเป็นต้นเหตุที่ก่อให้เกิดการกระทำที่คุกคามหน้าของผู้พูด กลวิธีการให้เหตุผล เป็นกลวิธีที่บอกเป็นนัยว่า ผู้พูดและผู้ฟังมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และบ่งบอกถึงการให้ความร่วมมือระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง (Brown; & Levinson. 1987: 128) เช่น

(13) Why not lend me your cottage for the weekend?

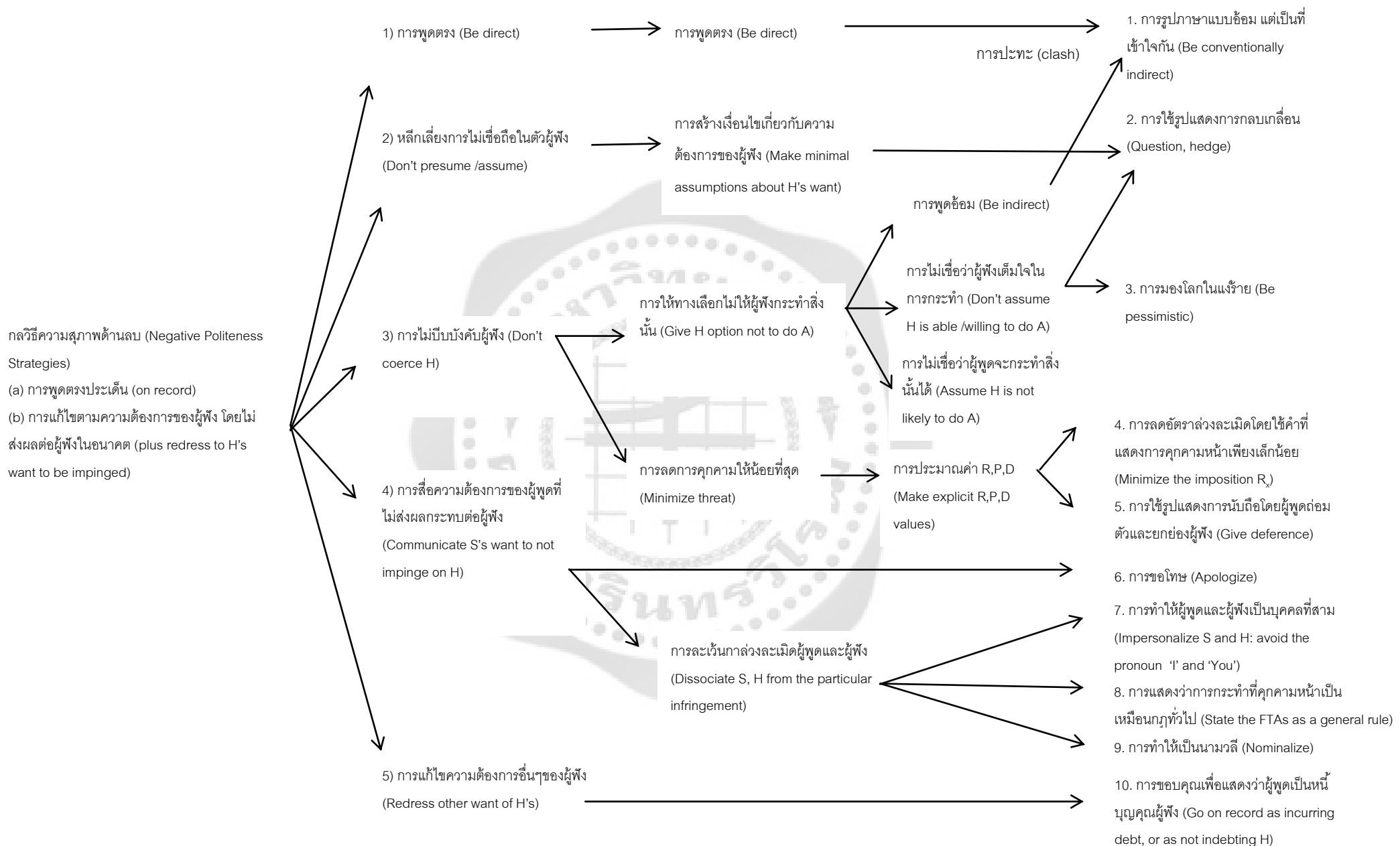
จากตัวอย่าง (13) ผู้พูดให้เหตุผลกับผู้ฟังว่า ผู้พูดต้องการขอยืมบ้านพักตากอากาศของผู้ฟังในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ ซึ่งผู้พูดต้องการขอรับรองให้ผู้ฟังช่วยเหลือ จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้พูดและผู้ฟังทำกิจกรรมร่วมกัน และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

กลวิธีที่ 14: การแลกเปลี่ยนผลประโยชน์กัน (Assume or assert reciprocity) เป็นกลวิธีที่แสดงให้เห็นการให้ความร่วมมือระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง โดยการให้สัญญาซึ่งกันและกัน เพื่อใช้เป็นหลักฐานการตกลงในการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง การให้สัญญาอาจใช้เป็นคำพูด เช่น ผู้พูดพูดว่า “I'll do X for you if you do Y for me” หรือ “I did X for you last week so do you X for me this week” จุดสำคัญของการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์กัน คือ ผู้พูดจะไม่กล่าวถึงในลักษณะการเป็นหนี้บุญคุณหรือคำพูดที่แสดงถึงการคุกคามหน้าผู้ฟัง เช่น การวิพากษ์วิจารณ์ และการบ่น (Brown; & Levinson. 1987: 129)

กลวิธีที่ 15: การให้ของขวัญผู้ฟังหรือการแสดงความเห็นใจผู้ฟัง (Give gifts to H) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดมุ่งที่จะตอบสนองความต้องการของผู้ฟัง โดยการให้ของขวัญเป็นสิ่งตอบแทน การให้ของขวัญเป็นรูปแบบการกระทำดั้งเดิมที่ใช้ในความต้องการเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ เช่น ความเคารพนับถือ ความเอาใจใส่ ความชื่นชอบ และการเชื้อฟัง (Brown; & Levinson. 1987: 129)

3. กลวิธีความสุภาพด้านลบ (Negative Politeness Strategies) หมายถึง กลวิธีที่มุ่งเน้นแก้ไขการกระทำที่คุกคามหน้าด้านลบของผู้ฟัง โดยผู้ฟังต้องการมีอิสระในการกระทำ และการไม่ถูกลิดรอนสิทธิจากผู้อื่น ความสุภาพเชิงลบเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความเคารพนับถือ ในหลายวัฒนธรรม ความสุภาพเชิงลบมีความละเอียด ซับซ้อน และเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่จัดอยู่ในกลุ่มกลวิธีทางภาษาศาสตร์ เพื่อลดการกระทำที่คุกคามหน้า ในขณะที่ วัฒนธรรมตะวันตก การกระทำที่แสดงถึงความสุภาพเชิงลบมีบ่อเกิดจากความคิดและจิตใจ อย่างไรก็ตาม บรรานันและเลวินสัน (Brown; & Levinson. 1987: 130) นำเสนอโครงสร้างของกลวิธีความสุภาพด้านลบ ดังนี้

ภาพประกอบ 3 กลวิธีความสุภาพด้านลบ (Brown; & Levinson. 1987: 130)

จากภาพประกอบ 3 บราวน์และเลวินสัน (Brown; & Levinson. 1987: 130) อธิบายว่า กลวิธีความสุภาพเชิงลบ² แบ่งออกเป็น 10 กลวิธีหลัก ดังนี้

กลวิธีที่ 1: การใช้รูปภาษาแบบอ้อม แต่เป็นที่เข้าใจกัน (Be conventionally indirect) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดใช้วลีหรือประโยคในบริบทหนึ่งๆ เพื่อบอกความต้องการหรือเจตนาของตนเองกับผู้ฟัง โดยผู้พูดใช้รูปภาษาแบบอ้อม แต่เป็นรูปภาษาที่ผู้ฟังเข้าใจ เนื่องจากรูปภาษาดังกล่าวไม่มีความหมายกำกวม (Brown; & Levinson. 1987: 130) เช่น

(14) Can you please pass me the salt?

จากตัวอย่าง (14) ประโยคนี้จัดเป็นการขอรับแบบอ้อม ผู้พูดมีเจตนาขอรับให้ผู้ฟังส่งเกลือให้ โดยผู้พูดไม่มีเจตนาที่จะทดสอบความสามารถของผู้ฟัง แต่ผู้พูดต้องการบอกความต้องการของตนเองกับผู้ฟัง

กลวิธีที่ 2: การใช้รูปแสดงการกลบเกลื่อน (Question, hedge) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดใช้รูปภาษาแสดงการกลบเกลื่อนเจตนาที่แท้จริงของตนเอง ผู้พูดต้องการเน้นย้ำว่าข้อมูลที่กล่าวนั้นเป็นความจริง และผู้พูดต้องการหลีกเลี่ยงความไม่เชื่อถือในตัวผู้ฟัง ไม่ว่าจะเป็นการใช้อนุภาค คำ หรือวลีแสดงการกลบเกลื่อน ส่วนใหญ่ การใช้รูปแสดงการกลบเกลื่อนจะพบมากในกลุ่มคำที่เป็นภาคแสดง หรือคำนามวลี (Brown; & Levinson. 1987: 144) เช่น

(15) I { suppose
guess
think } that Harry is coming.

จากตัวอย่าง (15) ประโยคนี้ผู้พูดเลือกใช้กลุ่มคำที่เป็นภาคแสดงในการกลบเกลื่อน ได้แก่ คำว่า 'suppose' 'guess' และ 'think' ผู้พูดมีเจตนาที่จะหลีกเลี่ยงการไม่เชื่อถือในตัวผู้ฟัง โดยการใช้กลุ่มคำดังกล่าวเน้นย้ำความเชื่อถือที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง กล่าวคือ ผู้พูดเชื่อว่าแฮร์รี่กำลังเดินทางมา

กลวิธีที่ 3: การมองโลกในแง่ร้าย (Be pessimistic) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่เชื่อว่าผู้ฟังจะกระทำสิ่งนั้นๆ ได้ โดยผู้พูดใช้คำที่บ่งบอกถึงความไม่มั่นใจว่า ผู้ฟังจะกระทำ

² ผู้วิจัยเรียกและกำหนดชื่อกลวิธีความสุภาพข้างต้นตามกฤษฎาวรรณ หงส์ลดารมภ์และธีรบุษ โชคสุวณิช (2551)

ตามสิ่งที่ผู้พูดกล่าวไป ซึ่งผู้พูดเลือกใช้คำถามเชิงปฏิเสธในการแสดงความไม่เชื่อมั่นว่าผู้ฟังจะกระทำสิ่งนั้นๆ ได้ และคำกล่าวของผู้พูดจัดเป็นรูปแบบการขอร้องแบบอ้อมด้วย (Brown; & Levinson. 1987:173) เช่น

$$(16) \quad I \left\{ \begin{array}{c} \text{Could} \\ \text{Would} \\ \text{Might} \end{array} \right\} \text{ you do X?}$$

จากตัวอย่าง (16) ประโยคนี้ผู้พูดใช้การขอร้องแบบอ้อม โดยการเลือกใช้คำถามเชิงปฏิเสธ ได้แก่ คำว่า 'Could' 'Would' และ 'Might' เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่เชื่อว่าผู้ฟังจะกระทำสิ่งนั้นๆ ได้ ในบางครั้งคำกล่าวข้างต้นอาจเป็นการดูถูก หรือทำลายความสามารถของผู้ฟัง แต่เจตนาที่แท้จริงของผู้พูด คือ ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังตอบรับคำขอร้อง โดยผู้พูดไม่ใช่คำพูดในการบีบบังคับผู้ฟัง

กลวิธีที่ 4: การลดอัตราการลงละเมิดโดยใช้คำแสดงการคุกคามหน้าเพียงเล็กน้อย (Minimize the imposition R_x) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดเลือกใช้คำที่แสดงการคุกคามหน้าของผู้ฟังให้น้อยที่สุด ผู้พูดไม่ต้องการบีบบังคับผู้ฟังให้ยอมรับเงื่อนไขที่ผู้พูดกล่าวไป กลวิธีนี้สังเกตได้จากความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำที่คุกคามหน้า น้ำหนักของการกระทำที่คุกคามหน้า (W_x) จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับปัจจัยทางสังคม 3 ประการ ได้แก่ ค่าระยะห่างทางสังคมของผู้ฟัง (D) ค่าความสัมพันธ์ทางอำนาจที่ผู้พูดเหนือกว่าผู้ฟัง (P) และค่าชีวิตระดับของการกระทำที่คุกคามหน้า (R_x) ดังนั้น วิธีการที่ใช้ในการลดการกระทำที่คุกคามหน้า คือ การลดอัตราการลงละเมิดโดยใช้คำแสดงการคุกคามหน้าให้น้อยที่สุด (Brown; & Levinson. 1987:176) เช่น

(17) I just dropped by for a minute to ask if you...

จากตัวอย่าง (17) ประโยคนี้ ผู้พูดเลือกใช้คำว่า 'just' มีความหมายตามรูปภาษาตรงกับคำว่า 'exactly' และ 'only' ซึ่งตามความหมายมีการกำหนดขอบเขตการกระทำที่คุกคามหน้าอย่างจำกัดจากประโยคข้างต้น ผู้พูดต้องการรบกวนเวลาที่จะสอบถามผู้ฟังเพียงเล็กน้อย

บราวน์และเลวินสัน (Brown; & Levinson. 1987: 76) กล่าวว่า การคำนวณหาค่าน้ำหนักของการกระทำที่คุกคามหน้าว่ามากหรือน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางสังคม 3 ประการ ได้แก่ ค่าความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง (P) ค่าระยะห่างทางสังคมระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง (D) และ

ค่าชี้วัดระดับของการกระทำที่คุกคามหน้าตามอัตราที่กำหนดไว้ในแต่ละวัฒนธรรม (R) สูตรการคำนวณหาค่าน้ำหนักของการกระทำที่คุกคามหน้า มีดังนี้

$$W_x = D(S, H) + P(H, S) + R_x$$

โดยที่ W_x คือ ค่าชี้วัดน้ำหนักของการกระทำที่คุกคามหน้าหนึ่งๆ (FTA_x)

D คือ ค่าระยะห่างทางสังคมระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

P คือ ค่าความสัมพันธ์ทางอำนาจที่ผู้ฟังเหนือกว่าผู้พูด

R_x คือ ค่าชี้วัดระดับของการกระทำที่คุกคามหน้า (FTA_x) ตามอัตราที่กำหนดไว้ในแต่ละวัฒนธรรม

กลวิธีที่ 5: การให้ความเคารพนับถือ (Give deference) บราวน์และเลวินสัน (Brown; & Levinson. 1987:178) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าผู้ฟังมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าตนเอง กลวิธีการให้ความเคารพนับถือยังถือเป็นการลดการกระทำที่คุกคามหน้า โดยผู้พูดคำนึงถึงสิทธิที่ต้องการความเป็นอิสระของผู้ฟัง ผู้ฟังไม่ต้องการการกำหนดหรือการควบคุมจากผู้อื่น ผู้พูดจะไม่กระทำการข่มขู่ผู้ฟังเมื่อไม่ได้รับอนุญาต กล่าวได้ว่า กลวิธีการให้ความเคารพนับถือแสดงให้เห็นถึงการผลักดันปัจจัยทางสังคมไปสู่โครงสร้างของภาษาในรูปแบบคำยกย่อง รูปแบบคำยกย่องสามารถอธิบายเพิ่มเติมจากความเข้าใจไวยากรณ์โดยตรง ซึ่งคำยกย่องทำให้รู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่มีส่วนร่วมในการสนทนากับสิ่งของที่ถูกต้องถึงในเหตุการณ์นั้นๆ เช่น

(18) We look forward very much to

{	dining eating	}
---	------------------	---

 with you.

จากตัวอย่าง (18) ประโยคนี้ผู้พูดต้องการที่จะชวนผู้ฟังไปรับประทานอาหารด้วยกัน โดยผู้พูดสามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้ทั้ง 2 คำ ได้แก่ 'dining' และ 'eating' แต่คำว่า 'dining' แสดงถึงความสุภาพและเป็นทางการมากกว่าคำว่า 'eating' หรือกล่าวได้ว่า 'dining' ใช้ในภาษาเขียน 'eating' ใช้ในภาษาพูด

กลวิธีที่ 6: การขอโทษ (Apologize) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดต้องการแก้ไขการกระทำที่คุกคามหน้าของผู้ฟัง โดยผู้พูดต้องการแก้ไขในส่วนที่มีการปะทะกัน ทำให้หน้าผู้ฟังเกิดความเสียหาย ในลักษณะที่บ่งบอกว่าผู้พูดเสียใจกับการกระทำที่คุกคามหน้าที่ตนเองไม่ได้ตั้งใจกระทำ แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ได้แก่ การยอมรับผิด, การแสดงถึงความไม่เต็มใจ, การให้เหตุผลมากเกินไป และการขอความกรุณาให้ยกโทษให้ เช่น "I'm sure you must be very busy but..." ผู้พูดยอมรับว่าตนเองกระทำการ

คุกคามหน้าผู้ฟัง โดยที่ผู้พูดรู้ว่าผู้ฟังไม่สะดวกหรือกำลังยุ่งอยู่ แต่ผู้พูดยังกล่าวถ้อยคำที่เป็นการรบกวนเวลาของผู้ฟัง

กลวิธีที่ 7: การทำให้ผู้พูดและผู้ฟังเป็นบุคคลที่ 3 (Impersonalize S and H) เป็นกลวิธีหนึ่งที่คุณต้องการแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่ต้องการที่จะรุกรานผู้ฟังด้วยการใช้ถ้อยคำที่แสดงการคุกคามหน้าผู้ฟัง ผู้พูดจึงเลือกใช้วิธีการหลีกเลี่ยงในการกล่าวถึงตัวเองและผู้ฟัง โดยวิธีการเลี่ยงการใช้คำสรรพนาม 'I' และ 'You' รูปแบบของการเลี่ยงการใช้คำสรรพนาม แบ่งออกเป็น 5 ลักษณะ ได้แก่ การกล่าวบ่งบอกการกระทำ การสั่ง กริยาที่ไม่กำหนดบุคคล การละการกล่าวถึงผู้กระทำ และการแทนที่คำสรรพนาม 'I' และ 'You' ด้วยคำสรรพนามไม่ชี้เฉพาะ เช่น "It looks (to me) like..." ประโยคนี้ผู้พูดไม่กล่าวถึงประธานที่เฉพาะเจาะจงบุคคล ผู้พูดเลือกใช้กริยาที่แสดงให้คำนามเป็นผู้กระทำ

กลวิธีที่ 8: การแสดงว่าการกระทำที่คุกคามหน้าเป็นเหมือนกฎทั่วไป (State the FTAs as a general rule) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดกล่าวว่าผู้พูดไม่มีเจตนาที่จะคุกคามหน้าผู้ฟัง แต่การกระทำที่คุกคามหน้าดังกล่าวเป็นเหมือนกฎทั่วไป หรือระเบียบข้อบังคับที่ทุกคนต้องปฏิบัติตาม ผู้พูดไม่ได้ตั้งใจที่จะคุกคามหน้าผู้ฟัง แต่เพราะสถานการณ์บังคับ เช่น "Parking on the double yellow lines is illegal" กล่าวคือ การจอดรถบนเส้นเหลืองคู่ถือว่าการกระทำที่ผิดกฎหมาย

กลวิธีที่ 9: การทำให้เป็นนามวลี (Nominalize) เป็นกลวิธีที่แสดงให้เห็นถึงการทำให้เป็นคำนามมากกว่าที่จะใช้คำแสดงความใกล้ชิดหรือสนิทสนม เพื่อให้ประโยคนั้นมีความเป็นทางการมากที่สุด เช่น 'Participation in an illegal demonstration is punishable by law'

กลวิธีที่ 10: การขอบคุณเพื่อแสดงว่าผู้พูดเป็นหนี้บุญคุณผู้ฟัง (Go on record as incurring debt, or as not incurring H) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดกล่าวว่าผู้ฟังมีบุญคุณกับผู้พูด หรือการกล่าวปฏิเสธหนี้บุญคุณที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง เช่น "I'll buy you a beer at lunch time" ผู้พูดกล่าวที่จะเลี้ยงเบียร์เพื่อเป็นการตอบแทนผู้ฟังในตอนมื้อกลางวัน

4. การพูดอ้อม (Off record) เป็นการใช้ภาษาที่ไม่ตรงไปตรงมา การพูดอ้อมค้อม ผู้ฟังต้องตีความหมายจากถ้อยคำที่ผู้พูดกล่าว ผู้พูดไม่ได้กล่าวออกมาตรงๆ แต่ผู้ฟังสามารถคาดเดาได้ว่าผู้พูดหมายถึงอะไร บราวน์และเลวินสัน จำแนกกลวิธีพูดอ้อมออกเป็น 15 กลวิธี ดังนี้

4.1 การพูดเป็นนัย (Give hints) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดกล่าวถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ไม่มีความเกี่ยวข้องอย่างชัดเจน ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังจากสิ่งที่คุณพูดกล่าวถึง

4.2 การพูดให้ผู้อื่นตีความ (Give association clues) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดกล่าวถึงสิ่งที่มีความสัมพันธ์โดยนัยกับสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่ออย่างแท้จริง โดยผู้พูดและผู้ฟังจำเป็นต้องมีความรู้ร่วมกันถึงจะสามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ได้

4.3 การกล่าวสิ่งที่จะเกิดขึ้นล่วงหน้า (Presuppose) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดกล่าวในสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้ฟังตีความหมาย

4.4 การให้ข้อมูลน้อยเกินไป (Understate) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดมีความจำเป็นต้องพูดน้อยกว่าความเป็นจริง

4.5 การให้ข้อมูลมากเกินไป (Overstate) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดพูดมากเกินไปจนความจำเป็น ถือเป็นการละเมิดหลักด้านปริมาณในหลักการการให้ร่วมมือในการสนทนาของไกรซ์

4.6 การใช้คำซ้ำโดยไม่จำเป็น (Use tautologies) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังเกิดความสนใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อ

4.7 การใช้คำที่มีความหมายเชิงขัดแย้ง (Use contradictions) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดมีเจตนาในการปกปิดความจริง

4.8 การพูดประชดประชัน (Use ironics) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดกล่าวสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความเป็นจริง

4.9 การใช้อุปมาอุปไมย (Use metaphor) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดมีเจตนาในการปกปิดความจริง

4.10 การใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ (Use rhetorical question) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดใช้คำถามย้อนกลับผู้ฟัง โดยไม่ต้องการคำตอบ

4.11 การพูดกำกวม (Be ambiguous) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่ไม่ชัดเจน

4.12 การพูดคลุมเครือ (Be vague) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดใช้ภาษาแบบอ้อม เพื่อหลีกเลี่ยงการกระทำที่คุกคามหน้า

4.13 การใช้สำนวนคำพังเพย (Over generalize) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดกล่าวถ้อยคำออกมาอย่างฉาบฉวย เพื่อหลีกเลี่ยงการให้ผู้ฟังตีความ

4.14 การพูดกระทบผู้ฟัง (Displace Hearer) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดกล่าวถึงผู้อื่นที่มีความเกี่ยวข้องกับผู้ฟัง โดยเจตนาที่แท้จริงของผู้พูดมีเจตนาคุกคามหน้าผู้ฟัง

4.15 การพูดไม่จบความ (Displace Hearer) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดใช้การพูดแบบละความเพื่อให้ผู้ฟังตีความหมาย เช่น การใช้คำถามเชิงวาทศิลป์

5. การยับยั้งการคุกคามหน้า (Don't do the FTA) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดป้องกันไม่ให้เกิดการคุกคามหน้า กลวิธีนี้มักใช้ในสถานการณ์ที่มีความเสี่ยงต่อการเสียหน้าสูงที่สุด เช่น การนั่งเงียบ ผู้พูดไม่มีการกล่าวอะไรออกมา เนื่องจากผู้พูดมองว่าการไม่พูด หรือนิ่งเงียบเป็นการแสดงความสุภาพ

แนวคิดเรื่องความสุภาพนี้สามารถนำมาใช้อธิบายแนวคิดเรื่องความไม่สุภาพในการกล่าวถึงเรื่องหน้า และการใช้วัจนกรรมในการคุกคามหน้าของตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย ดังนั้น ความเชื่อเรื่องหน้าตามแนวคิดเรื่องความสุภาพจึงมีความสัมพันธ์กับการวิเคราะห์เชื่อมโยงแนวคิดความไม่สุภาพ

2. ความไม่สุภาพ (Impoliteness)

ส่วนใหญ่การศึกษาเกี่ยวกับความไม่สุภาพทางภาษา เป็นการว่าด้วยความสุภาพในด้านการสื่อสารด้วยวาจาเพียงอย่างเดียว โดยมีได้พิจารณาถึงความสัมพันธ์ของการสื่อสารดังกล่าวเข้ากับสิ่งที่ถือว่าไม่สุภาพ เนื่องจากผู้ที่เกี่ยวข้องจะรับรู้ได้ทันทีเมื่อมีการคุกคามหน้าเกิดขึ้น คัลเพิเพอร์ (Culpeper. 2010) อธิบายเกี่ยวกับความไม่สุภาพว่าเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับความสุภาพ และนิยามความหมายของความไม่สุภาพไว้ดังนี้

Impoliteness is a negative attitude toward specific behaviors occurring in specific contexts. It is sustained by expectations, desires and/or beliefs about social organization, including, in particular, how one person's or group's identities are mediated by others in interaction. (Culpeper. 2010: 3233)

ความไม่สุภาพ คือ ทศนคติที่ไม่ดีต่อพฤติกรรมบางอย่างที่เกิดขึ้นในบางบริบท โดยมีที่มาจากความคาดหวัง ความต้องการ หรือความเชื่อเกี่ยวกับองค์กรในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือ การประจานเอกลักษณ์ของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน (Culpeper. 2010: 3233)

คัลเพิเพอร์ (Culpeper. 2010) ได้ทำการวิเคราะห์การใช้ภาษาจากบริบทต่างๆ ได้แก่ รายการสารคดีเกี่ยวกับการฝึกทหารและละครด้านวรรณกรรม โดยที่คัลเพิเพอร์คัดแยกตัวอย่างพฤติกรรมการใช้ภาษาที่ไม่สุภาพในการวิเคราะห์เกี่ยวกับรายการสารคดีการฝึกทหาร เขาได้บันทึกสิ่งที่ไม่สุภาพที่ครูฝึกกระทำกับพลทหาร กลุ่มที่เป็นผู้นำในการฝึก ได้แก่ กลุ่มครูฝึก ได้ก่อให้เกิดสถานการณ์ซึ่งถือว่าเป็นความไม่สุภาพอย่างรุนแรง เช่น การตะโกนออกคำสั่ง หรือการพูดจาถากถาง ซึ่งถือเป็นเรื่องปกติในบริบทการฝึกทหาร หากวิเคราะห์เพียงแค่ความไม่สุภาพโดยไม่พิจารณาถึง

บริบท เราจะไม่สามารถเข้าใจได้ว่าความสุภาพเกิดขึ้นจากการปฏิบัติของสังคม คัลเพิเพอร์ มีความเห็นว่า ความไม่สุภาพนั้นเกิดขึ้นเฉพาะเมื่อสมาชิกในกลุ่มสังคมนั้นๆ กำหนดให้เป็นเรื่องไม่สุภาพ ซึ่งมักจะเกิดขึ้นจากกลุ่มผู้นำ เป็นการทำลายความสัมพันธ์มากยิ่งขึ้น ในการวิเคราะห์เกี่ยวกับความไม่สุภาพของคัลเพิเพอร์ คัลเพิเพอร์ (Culpeper. 1996: 359) วิเคราะห์ข้อมูลที่เห็นว่าเป็นพฤติกรรมการใช้ภาษาที่ไม่สุภาพ ครูฝึกบ่นคำพลทหารและสร้างความอับอายโดยครูฝึกตั้งข้อสอบประมาณความสามารถของพลทหาร มีการออกคำสั่งโดยตรงโดยไม่มีการถ้อยที่ถ้อยอาศัยหรือแสดงความสุภาพ ไม่มีการใช้คำว่า “โปรด” และ “ขอบคุณ” และคัลเพิเพอร์ อธิบายถึงเหตุผลที่มีการใช้ภาษาแสดงการดูหมิ่นในการฝึกพลทหารว่าครูฝึกต้องการให้พลทหารแสดงการยอมรับตำแหน่งของครูฝึกในกองทัพ ให้เคารพและเชื่อฟังคำสั่ง ดังนั้น ความไม่สุภาพจึงไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้รับการไตร่ตรอง เนื่องจากการโต้เถียงที่รุนแรงเป็นสิ่งที่พวกเขาคำแสดงออกอย่างเป็นระบบ ครูฝึกมองว่าการแสดงออกเช่นนี้เป็นกระทำตามหน้าที่ที่ตนเองได้รับ (Culpeper. 1996: 359) ส่วนการศึกษาความไม่สุภาพจากละครด้านวรรณกรรม คัลเพิเพอร์ (Culpeper. 1996: 364) เก็บข้อมูลการสนทนาในละครเรื่อง Macbeth ความไม่สุภาพที่พบเป็นการใช้เพื่ออธิบายบุคลิกลักษณะของตัวละคร ผลของการวิจัยพบว่า เลดี้ แม็คเบธ กล่าวกับ แม็คเบธ พระราชาผู้เป็นสามีว่า “Are you a man?” ถ้อยคำข้างต้นเป็นการใช้ถ้อยคำที่แสดงความไม่สุภาพและทำให้ผู้ฟังเสียหน้า แต่เป็นการพูดเพื่อเตือนสติให้ผู้ฟังกลับมาเป็นปกติอีกครั้ง และแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของผู้ฟัง

คัลเพิเพอร์ และบีบี (Culpeper. 1996 และ Beebe. 1995) กล่าวว่าความไม่สุภาพว่าเป็นการโจมตี “หน้า” คู่สนทนา เช่น การกล่าวตำหนิ การข่มขู่ หรือการดูหมิ่น ผู้พูดมีวัตถุประสงค์ในการโจมตีหรือทำให้ผู้ฟังเสียหน้า การวิเคราะห์ความไม่สุภาพจึงมีความเกี่ยวข้องกับการพิจารณาเจตนาของผู้พูด ซึ่งไม่สามารถกล่าวได้ว่าความสุภาพและความไม่สุภาพเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกันโดยสิ้นเชิง คัลเพิเพอร์ (Culpeper. 1996) ได้ใช้กลวิธีความสุภาพของบราวน์และเลวินสัน 4 ประการ ได้แก่ การพูดตรง ความสุภาพด้านบวก ความสุภาพด้านลบ และการพูดอ้อม (Brown; & Levinson. 1987) มากลับด้านให้เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามเพื่อแสดงถึงความไม่สุภาพ ดังนั้น แนวความคิดความไม่สุภาพของคัลเพิเพอร์ จึงประกอบด้วยความไม่สุภาพแบบตรง ความไม่สุภาพด้านบวก ความไม่สุภาพด้านลบ และการพูดประชดประชันหรือการล้อเลียนอย่างสุภาพ (Culpeper. 2016) อย่างไรก็ตาม บีบี (Beebe. 1995) แสดงให้เห็นว่าสมมติฐานที่กล่าวว่าความไม่สุภาพเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับความสุภาพนั้นไม่เป็น

ความจริง โดยบีบยักตัวอย่างความสุภาพที่แฝงความก้าวร้าวในการแสดงคำพูดที่แลดูจะสุภาพนั้นถือเป็นความไม่สุภาพและการคุกคามหน้า บีบีได้ทำการวิเคราะห์เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภัตตาคารที่เต็มไปด้วยความวุ่นวายในนियอร์ค ซึ่งพนักงานบริการหลายคนสอบถามกลุ่มลูกค้าว่าสนใจที่จะสั่งอาหารอีกหรือไม่ ลูกค้าได้แสดงออกชัดเจนว่าต้องการสนทนาในขณะที่รับประทานอาหาร และลูกค้าไม่ต้องการสั่งอาหารเพิ่ม แต่ต้องการใช้เวลาในการพูดคุยมากพอสมควร ถึงแม้ว่าความกระตือรือร้นของพนักงานบริการในการสอบถามกลุ่มลูกค้าดังกล่าวจะสะท้อนให้เห็นถึงความต้องการทำงานให้แล้วเสร็จไป ซึ่งไม่มีความเกี่ยวข้องกับระยะเวลาในการใช้บริการของลูกค้า แต่การสอบถามลูกค้าถือว่าเป็นความไม่สุภาพเช่นเดียวกัน (Beebe. 1995: 161)

กล่าวโดยสรุป ความสุภาพและความไม่สุภาพไม่สามารถกล่าวได้ชัดเจนว่าเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกัน เนื่องจากความไม่สุภาพทำหน้าที่แตกต่างออกไปตามบริบทที่เฉพาะเจาะจง ดังนั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญที่การวิเคราะห์ความไม่สุภาพไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงบริบท พิเคราะห์เพียงแค่สิ่งที่เกิดขึ้นและการมีปฏิสัมพันธ์เท่านั้น เนื่องจากการใช้ภาษาไม่สุภาพเป็นการทดสอบสิ่งที่เป็นธรรมเนียมการปฏิบัติของสังคม และความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับเพศวามักมีบทบาทในการประเมินธรรมเนียมปฏิบัติดังกล่าว (Mills. 2003: 270)

โมเดลเกี่ยวกับความไม่สุภาพของคัลเพิเพอร์นั้นอ้างอิงจากทฤษฎีความสุภาพของบราวน์และเลวินสัน (Brown; & Levinson. 1987) คัลเพิเพอร์ (2005: 38) นิยามความไม่สุภาพจะเกิดขึ้นเมื่อ “(1) ผู้พูดกระทำการคุกคามหน้าผู้ฟังโดยเจตนา (2) ผู้ฟังเข้าใจและรับรู้ถึงการแสดงการคุกคามหน้าจากผู้พูด หรือทั้งข้อ (1) และข้อ (2) รวมกัน” คัลเพิเพอร์ (Culpeper. 2016: 424) จำแนกกลวิธีความไม่สุภาพออกเป็น 5 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. ความไม่สุภาพแบบตรง (Bald on record Impoliteness) เป็นการแสดงการคุกคามหน้า (FTA) อย่างชัดเจนและตรงไปตรงมา ในสถานการณ์ที่ผู้พูดไม่ต้องการรักษาน้ำหน้าของผู้ฟัง ตัวอย่างเช่น “เข้ามานี่” หรือ “นั่งลง” เป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีอำนาจเหนือกว่าผู้ฟัง หรือตัวอย่างเช่น “หยุดบ่น” (ผู้ปกครองพูดกับบุตรหลาน) ซึ่งในสถานการณ์เหล่านี้มีการพิจารณาถึงการรักษาน้ำหน้าเพียงเล็กน้อย มุมมองของผู้ฟังถือเป็นความไม่สุภาพ ส่วนมุมมองของผู้พูดไม่ถือเป็นการแสดงความไม่สุภาพ

(19) A : “You have never used to ask me so many damn questions.”

B : “No, I just wondering. You’ve got a job to do. Why don’t you just do it and shut up.”

จากตัวอย่าง (19) จะเห็นว่า B เจตนาที่จะหักหน้าของ A โดยการบอกให้ไปทำงานและหุบปาก B กล่าวถ้อยคำที่มีความหมายทางลบกับ A ทำให้ A เสียหน้าและอับอาย จากถ้อยคำที่กล่าวว่า “No, I just wondering. You’ve got a job to do. Why don’t you just do it and shut up.”

ลีช (Leech. 1983) มองว่าการกระทำที่แสดงออกด้วยคำพูดบางอย่าง เช่น การสั่ง เป็นความไม่สุภาพโดยกำเนิด ลีชกล่าวว่า แนวความคิดเกี่ยวกับความไม่สุภาพโดยกำเนิดที่ค้ำึงถึงบริบทเกิดขึ้นในการกระทำเพียงเล็กน้อย เช่น การกระทำที่ดึงดูดความสนใจที่มีเป้าหมายเกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่อต้านทางสังคมบางอย่าง เช่น การแคะจมูกหรือหู การผายลม การกระทำดังกล่าวดึงเป็นความไม่สุภาพโดยกำเนิด ซึ่งการกำจัดความไม่สุภาพออกไปจากคำพูดนั้นทำได้ยาก เช่น “คุณคิดว่า คุณจะแคะจมูกได้ไหม?” จากตัวอย่าง ผู้พูดอาจกล่าวเพื่อแสดงความห่วงใยหรือใส่ใจผู้ฟัง กล่าวว่า ผู้ฟังจะได้รับบาดเจ็บ แต่ลีช กล่าวว่า การกระทำเช่นนี้ถือว่าเป็นความไม่สุภาพโดยกำเนิด ซึ่งมาจากแนวคิดความสุภาพของบราวน์และเลวินสัน (Brown; & Levinson. 1987) ที่ว่าความสุภาพมาจากการกำหนดทิศทางของสิ่งที่กอฟฟ์แมนเรียกว่า “การทำให้เกิดความขุ่นเคืองใจในทางปฏิบัติ” (Goffman, 1917) กล่าวคือ การแสดงถึงความห่วงใย ความใส่ใจในผู้อื่น ผ่านทางถ้อยคำอาจเป็นการทำให้ผู้อื่นฝ่ายเกิดการเสียหน้าได้ โดยการกระทำที่ไม่สุภาพโดยกำเนิดนั้นไม่ได้เกี่ยวกับการทำให้เกิดความขุ่นเคืองใจในทางปฏิบัติ แต่การกระทำที่ไม่สุภาพโดยกำเนิดเป็นการกระทำที่สร้างความขุ่นเคืองใจอย่างแท้จริงและก่อให้เกิดความไม่สุภาพได้

2. ความไม่สุภาพแบบอ้อม (Off record Impoliteness) เป็นการแสดงการคุกคามหน้าที่มีนัยแอบแฝง ซึ่งการกระทำดังกล่าของผู้พูดเกิดจากความตั้งใจในการที่จะครอบงำผู้ฟังอย่างชัดเจน

3. ความไม่สุภาพด้านบวก (Positive Impoliteness) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดต้องการทำลายหน้าด้านบวกของผู้ฟัง ซึ่งสามารถกระทำได้หลายวิธีดังต่อไปนี้

3.1 การเพิกเฉยหรือการดูถูกดูแคลนอีกฝ่าย (Ignore, snub the other) เป็นการไม่รับรู้ถึงการมีตัวตนของอีกฝ่าย

3.2 การกีดกันผู้อื่นออกจากกิจกรรม (Exclude the other from an activity)

3.3 การแยกตัวออกจากผู้อื่น (Disassociate from the other) เช่น การปฏิเสธการมีส่วนร่วมหรือบรรทัดฐานร่วมกับผู้อื่น หลีกเลี่ยงการนั่งด้วยกัน เช่น “I’m hoping the OC recommends you to be discharged from the army. I don’t want you. Because you are a pathetic individual do you understand?” จากคำกล่าวข้างต้น นายสิบคนหนึ่งพยายามแยกแพรื่อออกจากกองทัพ โดยใช้ถ้อยคำกล่าวว่า “I don’t want you” และได้แยกแพรื่อออกจากกองทัพทางอ้อมเมื่อกล่าวว่า “I’m hoping the OC recommends you to be discharged from the army” (Bousfields. 2008: 104)

3.4 การแสดงความไม่สนใจ ไม่ถือธุระ ไม่แสดงความเห็นใจ (Be disinterested, unconcerned, unsympathetic)

3.5 การใช้คำแสดงอัตลักษณ์ที่ไม่เหมาะสม (Use inappropriate identity markers) เป็นการใช้ชื่อตำแหน่งและนามสกุลกับผู้ที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด หรือการใช้ชื่อเล่นกับผู้ที่มีความห่างเหิน

3.6 การใช้ภาษาคลุมเครือหรือแอบแฝง (Use obscure or secretive language) เช่น การล้อเลียนผู้อื่นด้วยชื่อเฉพาะ หรือการใช้สรรพนามอันเป็นที่รู้จักในกลุ่ม แต่ผู้อื่นไม่รับรู้

3.7 การพยายามสร้างความเห็นต่าง (Seek disagreement) เป็นการเลือกหัวข้อที่มีความละเอียดอ่อน การทำให้ผู้อื่นรู้สึกไม่สนใจ เช่น การเล่นมุขตลก หรือการพูดจาหยอกล้อ เป็นต้น

3.8 การใช้คำต้องห้าม (Use taboo words) การด่า หรือการใช้ภาษาที่รุนแรงหรือหยาบคาย เช่น การใช้คำต้องห้ามมาจากบทละครตอนหนึ่งของ โฮมคัมมิง โดย A (แม็กซ์) และ B (เทดดี) ในการสนทนาต่อไปนี้ A ได้พบกับ B และภรรยาเก่าของตนเอง A ไม่ทราบมาก่อนว่า B จะชักชวนภรรยาเก่าของ A มาที่บ้าน

(20) A : “Who asked you to bring **dirty tarts** into this house?”

B: “Listen, don't be silly!”

(Wahid; and Omar. 2010: 207)

จากตัวอย่าง (20) การใช้คำพูดต้องห้ามเช่น “dirty tarts” ซึ่งเป็นคำที่ความหมายในทางลบในการกล่าวถึงผู้ฟัง โดยผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่ามีทัศนคติที่ไม่ดีต่อผู้ฟัง

3.9 การเรียกชื่อผู้อื่น (Call the other names) เป็นการดูแคลนคนอื่น เช่น เดวีย์กล่าวว่า “You know what that **bastard monk** said to me?” เป็นการเรียกชื่อพระด้วยการใช้คำว่า “bastard monk” ซึ่งเป็นการใช้คำไม่สุภาพหรือคำที่ไม่เหมาะสมในการเรียกพระ ซึ่งมีสถานะทางสังคมที่สูงกว่า (Wahid; and Omar. 2010: 203)

4. ความไม่สุภาพด้านลบ (Negative impoliteness) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดต้องการทำลายความต้องการหน้าด้านลบของผู้ฟัง ซึ่งสามารถกระทำได้หลายวิธีดังต่อไปนี้

4.1 การข่มขู่ (Frighten) เป็นการที่ผู้พูดทำให้ผู้ฟังเชื่อว่าจะมีเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อตัวผู้ฟัง ตัวอย่างของการข่มขู่มาจากตอนหนึ่งในนิยายของมอนต์โกเมอรี ซึ่งมาจากบทความของแอบบาส (Abbas. 2012: 187) มาริลลากล่าวว่า "Anne goes to your room and stay there until I come up." มาริลลาใช้ถ้อยคำกล่าวข่มขู่แอน โดยเน้นย้ำอำนาจที่เธอมีในฐานะแม่ของแอนซึ่งสามารถออกคำสั่งลูกสาวได้

4.2 การเหยียดหยาม ดูหมิ่น หรือเยาะเย้ย (Condescend, scorn or ridicule) เป็นการเน้นย้ำอำนาจของผู้พูดในการแสดงการดูถูกผู้อื่น การไม่ปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างจริงจัง และการลดความสำคัญของผู้อื่น คัลเพิเพอร์และคณะ (Culpeper et al. 2003: 1557-1558) ได้ยกตัวอย่างของการเหยียดหยามซึ่งได้นำมาจากตอนหนึ่งของเดอะแคลมเปอร์ การสนทนาต่อไปนี้เป็นการเล่นตลกระหว่าง A ซึ่งเป็นผู้ดูแล และ B ซึ่งเป็นคนทั่วไป พวกเขา กำลังโต้แย้งกันเรื่องบัตรจอดรถ โดยที่ A ไม่ต้องการโต้แย้งเรื่องบัตรจอดรถ จึงได้บอกให้ B ออกไปจากห้องทำงาน อย่างไรก็ตาม B แสดงความโกรธต่อ A

(21) A: "Do you want me to press the buzzer will you please leave the room?"

B: "Well that's being babyish isn't it?"

จากตัวอย่าง (21) จะเห็นได้ว่า การใช้คำว่า "babyish" นั้นเหมาะสมกับทารกเท่านั้น ถ้อยคำดังกล่าวถือเป็นถ้อยคำที่แสดงความไม่สุภาพ เป็นดูหมิ่นและการเหยียดหยามผู้ฟัง ทำให้ผู้ฟังเสียหน้า

ตัวอย่างของการพูดเยาะเย้ย แม็กซี กล่าวว่า "It's funny you never got married, isn't it? A man with all your gifts. Isn't it? A man like you?" จากถ้อยคำข้างต้น แม็กซีใช้ถ้อยคำแสดงการเยาะเย้ยเพื่อนของเขา โดยการกล่าวเป็นเรื่องที่น่าตลกที่เพื่อนของเขายังไม่แต่งงาน (Wahid; and Omar. 2010: 207).

4.3 การกล่าวล่วงล้ำผู้อื่น (Invade the other's space) เป็นการถามหรือพูดคุยกี่ยวกับข้อมูลที่มีความเป็นส่วนตัวมากเกินไป เมื่อพิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ตัวอย่างของการกระทำดังกล่าวสามารถพบได้ในการสนทนาต่อไปนี้

(22) B : I want to order a lemon pie with one ice tea. Thanks.

A : Ok Sir. Where is your house?

จากตัวอย่าง (22) A (พนักงานเสิร์ฟ) และ B (ลูกค้า) กำลังสนทนาในร้านอาหาร จะเห็นได้ว่า A กล่าวลวงล้า B เนื่องจากพวกเขาไม่รู้จักกันมาก่อน ไม่มีความสนิทสนมกัน อย่างไรก็ตาม A กล่าวถามถึงเรื่องส่วนตัวของ B โดยการถามว่า “Where is your house?”

4.4 การแสดงความเชื่อมโยงกับผู้อื่นด้วยมุมมองเชิงลบ (Explicitly associate the other with a negative aspect) เช่น การแสดงความเป็นส่วนตัว โดยการใช้คำสรรพนาม “ฉัน” และ “คุณ”

4.5 การทวงบุญคุณผู้อื่น (Put the other's indebtedness on record) เป็นการแสดงการทวงบุญคุณต่อผู้อื่นด้วยมุมมองเชิงลบ

5. การยับยั้งความสุภาพ (Withhold politeness) เป็นการไม่แสดงความสุภาพในบริบทที่เหมาะสม อาทิเช่น การไม่แสดงการขอบคุณบุคคลที่มอบของขวัญให้ อาจถือเป็นการจงใจแสดงความไม่สุภาพ จากการสนทนาระหว่าง A (แอนนา) และ B (แซนดรา) พวกเขาเป็นเพื่อนตั้งแต่สมัยเรียนชั้นมัธยม

(23) A : “This is a gift for your birthday.”

B : (Silent)

จากตัวอย่าง (23) B ไม่แสดงออกอย่างสุภาพต่อ A เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ควรกล่าวคำขอบคุณ โดย B ไม่แสดงการขอบคุณที่ A มอบของขวัญให้ แต่กลับนิ่งเงียบ ถือเป็นการแสดงความไม่สุภาพ (Culpeper et al. 1996: 357)

คัลเพิเพอร์ (Culpeper. 2005: 42) กล่าวว่ากลวิธีแต่ละกลวิธีของความไม่สุภาพถูกสร้างขึ้นควบคู่กับแนวคิดเรื่องความสุภาพของบราวน์และเลวินสัน แต่มีข้อยกเว้น 1 ข้อ คือ การประชดประชันหรือการล้อเลียนความสุภาพ (Sarcasm or mock politeness) ซึ่งมีความไม่ชัดเจนว่ากลวิธีดังกล่าวมาคู่กับความสุภาพทางอ้อมหรือไม่ ส่วนแนวคิดการพูดเสียดสีของลีช (Leech. 1983) เป็นแนวคิดที่แตกต่างกับคนอื่นในแง่ที่ว่า การประชดประชันเป็นกลุ่มคำที่ใช้แสดงความสุภาพสำหรับความไม่สุภาพ ดังตัวอย่าง “Do help yourself (won't you?)” จากตัวอย่างในสถานการณ์บนโต๊ะอาหาร ผู้พูดใช้ถ้อยคำสุภาพที่แฝงด้วยความไม่สุภาพ กล่าวคือ ดีความได้ว่าผู้ฟังถูกห้ามไม่ได้รับประทานอาหารจนกว่าได้รับการเชิญให้ทานอาหาร ไม่ได้หมายความว่าสามารถรับประทานอาหารได้เลย ดังนั้น การความไม่สุภาพจึงค่อนข้างสลับซับซ้อน เพราะความสุภาพสามารถถูกนำไปใช้ให้เป็นความ

ไม่สุภาพได้ ดังที่ลีช (Leech. 1983: 142) ได้ชี้ให้เห็นว่าการพูดเสียดสีอาจเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความสุภาพแบบอ้อมตามทีบราวน์และเลวินสันได้เคยกล่าวไว้ เห็นได้จากตัวอย่างของลีช (Leech. 1983: 80) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าหลักการของไกรซ์ (Grice. 1975) ถูกนำมาใช้เพื่อแสดงให้เห็นถึงความไม่สุภาพ

(24) A : We'll all miss Bill and Agatha, won't we?

B : Well, we'll all miss Bill.

จากตัวอย่าง (24) คำตอบของ B ไม่ได้พูดถึงทุกคน แสดงให้เห็นถึงความไม่สุภาพว่าเขาเลียดที่จะไม่พูดถึงคิดถึงอากาธา (Leech. 1983: 81) กล่าวคือ จากคำตอบที่ดีความได้ว่า “เราทุกคนจะคิดถึงบิล ยกเว้นอากาธา” ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความไม่สุภาพ สอดคล้องกับความสุภาพแบบอ้อมของบราวน์และเลวินสัน อย่างไรก็ตาม ลีช (Leech. 1983: 82) กล่าวเสริมว่าตัวอย่างข้างต้นอาจถูกตีความว่าเป็นคำพูดเสียดสีได้ และเป็น “การพูดเสียดสีที่อยู่ในรูปแบบของการสุภาพมากเกินไป” เนื่องจากการละเมิดหลักการให้ความร่วมมือในการสนทนา (Cooperative principle: CP) ด้านปริมาณ (maxim of quantity)

การศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำแนวคิดความไม่สุภาพของคัลเพิเพอร์ (Culpeper. 1996) เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาเลือกข้อมูลภาษาที่ไม่แสดงความสุภาพทั้งความหมายตรงและความหมายอ้อม และเกณฑ์ในการจัดประเภทข้อมูลภาษาที่แสดงความไม่สุภาพตามกลวิธีต่างๆ ผู้วิจัยประยุกต์ใช้จากงานของคัลเพิเพอร์ (Culpeper. 2016)

นอกจากงานวิจัยของคัลเพิเพอร์แล้ว ยังมีงานของจันทิมา สว่างลาม (2556) ศึกษาเรื่องกลวิธีความไม่สุภาพในรายการเรียลลิตีภาษาไทย โดยมีวัตถุประสงค์ 2 ข้อ ได้แก่ 1) ศึกษาองค์ประกอบการสื่อสารของการวิจารณ์ในรายการเรียลลิตีโชว์ตามแนวชาติพันธุ์วรรณาแห่งการสื่อสาร 2) ศึกษากลวิธีความไม่สุภาพที่ผู้วิจารณ์ใช้ในรายการเรียลลิตีโชว์ภาษาไทยตามแนวคิดของคัลเพิเพอร์ (1996) โดยเก็บข้อมูลถ้อยคำวิจารณ์ของผู้วิจารณ์รายการเรียลลิตีโชว์จากการชมรายการย้อนหลังจากเว็บไซต์ www.youtube.com จำนวน 3 รายการ ได้แก่ รายการทฤษฎีอะคาเดมีแฟนเทเชียรี่ปีที่ 6 รายการเดอะสตาร์คันทรีฟ้าครามดาวปีที่ 6 และรายการเดอะดีไซเนอร์ ผันตามคิดชีวิตมีดีไซน์ ปีที่ 1 ที่ออกอากาศในปี พ.ศ. 2552 - พ.ศ. 2553 ถ้อยคำที่แสดงความไม่สุภาพ รวมทั้งสิ้น 498 ครั้ง ผลการศึกษา พบว่า องค์ประกอบของการสื่อสารที่มีผลต่อการใช้ภาษาแสดงความไม่สุภาพของผู้วิจารณ์เรียลลิตีโชว์ ได้แก่ ฉาก ผู้ร่วมเหตุการณ์ จุดมุ่งหมาย ลำดับวัจนกรรม น้ำเสียง บรรทัดฐานของการปฏิสัมพันธ์และการตีความ จากการศึกษาพบว่า องค์ประกอบของการสื่อสารที่เด่นชัดที่สุด คือ

จุดมุ่งหมายและบรรทัดฐานการปฏิสัมพันธ์และการตีความที่เอื้อให้มีการใช้กลวิธีความไม่สุภาพในรายการเรียลลิตีโชว์ภาษาไทย ผลการศึกษา กลวิธีความไม่สุภาพในรายการเรียลลิตีโชว์ภาษาไทย แบ่งการศึกษาออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ 1) กลวิธีความไม่สุภาพที่ปรากฏในรายการเรียลลิตีโชว์ภาษาไทย 2) หน้าที่ของกลวิธีความไม่สุภาพในรายการเรียลลิตีโชว์ภาษาไทย 3) ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีความไม่สุภาพกับองค์ประกอบการสื่อสารในรายการเรียลลิตีโชว์ภาษาไทย 4) การปรากฏร่วมของกลวิธีความไม่สุภาพในรายการเรียลลิตีโชว์ภาษาไทย ผลการศึกษากลวิธีความไม่สุภาพในรายการเรียลลิตีโชว์ภาษาไทย แบ่งเป็น 4 ประเภท ดังนี้ 1) กลวิธีความสุภาพแบบตรง ได้แก่ การตำหนิผู้ฟัง การสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดกระทำบางอย่าง การย้าความผิด และการนำผู้ฟังไปเปรียบเทียบกับผู้อื่น 2) กลวิธีความสุภาพแบบอ้อม ได้แก่ การแนะนำให้ผู้ฟังรู้ว่าตนเองมีข้อผิดพลาด การประชดประชัน การใช้สำนวนที่มีความหมายในทางลบ การอุปโลกน์ให้เกิดความตลกขบขัน และการกล่าวโทษผู้อื่นหรือสิ่งอื่น 3) กลวิธีความไม่สุภาพแบบยั่วล้อ ได้แก่ การแนะนำข้อบกพร่องด้วยน้ำเสียงที่เล่นที่จริง การกล่าวถึงการกระทำที่สื่อในเรื่องเพศ การแสวงหุตผิดด้วยน้ำเสียงที่เล่นที่จริง และการใช้คำหยาบด้วยน้ำเสียงที่เล่นที่จริง 4) กลวิธีเสริมความไม่สุภาพ พบเพียง 1 กลวิธี คือ การใช้คำอุทานแสดงความรู้สึกในทางลบ ผลการศึกษาหน้าที่ของกลวิธีความไม่สุภาพในรายการเรียลลิตีโชว์ภาษาไทย พบว่า การใช้กลวิธีดังกล่าวมีหน้าที่หลัก 2 ประการ คือ 1) เพื่อชี้ให้ผู้เข้าแข่งขันเห็นข้อบกพร่องของตนเองและนำไปปรับปรุงแก้ไข 2) เพื่อสร้างสีสันในรายการให้ผู้ชมเกิดความสนใจและวิพากษ์วิจารณ์ผู้วิจารณ์ ส่วนผลการศึกษาการปรากฏร่วมของกลวิธีความไม่สุภาพ พบว่า ลักษณะที่น่าสนใจมี 2 ประการ คือ การใช้กลวิธีความไม่สุภาพหลายกลวิธีร่วมกัน และการใช้กลวิธีความไม่สุภาพที่ปรากฏร่วมกับการลดน้ำหนักความรุนแรงในการวิจารณ์ งานของรุ่งอรุณ ใจชื่อ (2549) ทำการศึกษาวัจฉกรรณการแสดงไม่พอใจในภาษาไทย ให้คำจำกัดความของคำว่าไม่พอใจไว้ว่า เป็นวัจฉกรรณที่ผู้พูดกระทำเมื่อรู้สึกว่าคุณถูกคุกคามจากผู้ฟัง จนเกิดความรำคาญหรือไม่พอใจและต้องการระบายความรู้สึกนั้น หรือต้องการให้ผู้ฟังแก้ไขการกระทำดังกล่าว โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตนักศึกษาจำนวน 150 คน สร้างแบบสอบถามที่มีสถานการณ์สมมติ 8 สถานการณ์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้พูดภาษาไทยแสดงความไม่พอใจด้วยถ้อยคำต่อผู้ฟังทำให้ไม่พอใจมากกว่าทำเฉยๆ หรืออย่างอื่น กลวิธีแสดงความไม่พอใจของผู้พูดภาษาไทยประกอบด้วยกลวิธีแสดงความไม่พอใจแบบตรง 7 กลวิธี ได้แก่ 1) การบริภาษผู้ฟัง 2) การบอกความรู้สึกในทางลบของผู้พูด 3) การบอกความผิดของผู้ฟัง 4) การชี้การกระทำที่ไม่พึงประสงค์ของผู้พูด 5) การข่มขู่ผู้ฟัง 6) การกล่าวแข่งผู้ฟัง 7) การกล่าวตัดความสัมพันธ์กับผู้ฟัง กลวิธีแสดงความไม่พอใจแบบอ้อม 13 แบบ คือ 1) การบอกข้อมูลบางอย่างแก่ผู้ฟัง 2) การกล่าวเตือนผู้ฟัง 3) การสั่งผู้ฟังให้กระทำบางอย่าง 4) การเรียกร้องผู้ฟังให้รับผิดชอบต่อการละเมิด 5) การขอรับรองให้ผู้ฟังกระทำบางอย่างเพื่อแก้ไขการละเมิด 6) การแนะนำสิ่งที่ควรกระทำแก่

ผู้ฟัง 7) การกล่าวชักชวนผู้ฟังให้กระทำบางอย่างเพื่อแนะนำให้แก้ไขการละเมิด 8) การกล่าวให้อภัยต่อการละเมิดของผู้ฟัง 9) การกล่าวอนุญาตผู้ฟังให้ละเมิดผู้ฟังได้ 10) การถามเพื่อให้รู้ตัวหรือเพื่อแนะนำแก้ไขการละเมิด 11) การเสนอความช่วยเหลือให้ผู้ฟัง 12) การทำให้ดูเหมือนการล้อเล่น และ 13) การใช้ถ้อยคำนัยผกผัน ผลที่ได้คือผู้พูดภาษาไทยแสดงกลวิธีแบบอ้อมมากกว่าแบบตรงในการแสดงความไม่พอใจ ในสถานการณ์ที่มีระดับความไม่พอใจมาก ผู้พูดภาษาไทยมีแนวโน้มจะแสดงความไม่พอใจด้วยถ้อยคำมากยิ่งขึ้น ปัจจัยความสนิทสนมมีผลต่อกลวิธีการแสดงความไม่พอใจด้วยถ้อยคำ กล่าวคือ เลือกใช้กลวิธีความไม่พอใจแบบตรงและใช้คำหยาบมากกว่า

งานวิจัยของไลทิเนน (Laitinen. 2010) ศึกษาการใช้กลวิธีความไม่สุภาพในซีรีส์อเมริกัน House M.D. ซึ่งเป็นซีรีส์ที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก และได้รับรางวัลเกียรติยศหลายรางวัล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้กลวิธีความไม่สุภาพในซีรีส์อเมริกันระหว่างนายแพทย์เข้ากับคนไข้ของเขา โดยทำการบันทึกบทสนทนาสั้นระหว่างเข้ากับคนไข้ของเขาทั้งหมด 9 ราย กรอบแนวคิดของงานวิจัยนี้ใช้แนวคิดกลวิธีความไม่สุภาพของคัลเพอร์เป็นหลัก ผลการศึกษาพบว่านายแพทย์เข้าสู่ใช้กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง (Bald on impoliteness strategies) และการประชดประชัน (sarcasm) มากที่สุด ส่วนคนไข้ของเขามักไม่สนใจความไม่สุภาพของนายแพทย์เข้าสู่ ถึงแม้ว่าบางครั้งนายแพทย์เข้าสู่จะแสดงการดูถูกดูหมิ่นคนไข้อย่างรุนแรงก็ตาม อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยระบุว่า การที่คนไข้ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองต่อการแสดงความไม่สุภาพของนายแพทย์เข้าสู่ อาจเนื่องมาจากคนไข้เป็นตัวละครที่อยู่ในภาวะวิกฤติ จึงไม่สามารถวิเคราะห์เจตนาที่แท้จริงของการโต้ตอบของคนไข้ได้

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของอิรวาน (Irawan. 2011) ศึกษาเรื่องการใช้กลวิธีความไม่สุภาพของการสนทนาของเชลดอน คูเปอร์ในรายการโทรทัศน์ THE BIG BANG THEORY การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพในการสื่อสารระหว่างเชลดอน คูเปอร์กับตัวละครอื่นๆ ในรายการโทรทัศน์ THE BIG BANG THEORY ซึ่งรายการโทรทัศน์ THE BIG BANG THEORY เป็นละครตลกอลเวงอเมริกัน ลักษณะของการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา เพื่ออธิบายการใช้กลวิธีความไม่สุภาพของเชลดอน คูเปอร์ การแสดงออกของเชลดอน คูเปอร์ในระหว่างการดำเนินรายการ และการตอบสนองของตัวละครหลักอื่นๆ โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการบันทึกข้อมูลจากการสนทนาจริงระหว่างเชลดอน คูเปอร์กับตัวละครอื่นๆ ในบางตอนของรายการโทรทัศน์ THE BIG BANG THEORY และคัดเลือกข้อมูลเฉพาะที่มีบริบทและตัวละครที่แตกต่างกันออกไป พบว่ามีทั้งหมด 16 ตอน ผลการศึกษาพบว่า เชลดอน คูเปอร์ ใช้กลวิธีความไม่สุภาพในการสนทนาบ่อยครั้ง แบ่งออกเป็น 4 กลวิธี ได้แก่ การใช้ความไม่สุภาพแบบตรง การแสดงความไม่สุภาพเชิงบวก การแสดงความไม่สุภาพเชิงลบ และการเสแสร้งแสดงความสุภาพ แต่ไม่พบการไม่แสดงความ

ไม่สุภาพหรือการนิ่งเฉย และผลการศึกษากการตอบสนองของตัวละครอื่นๆ ต่อการแสดงความไม่สุภาพของเชลดอน คูเปอร์ แบ่งออกเป็น 3 กลวิธี ได้แก่ การตอบโต้เชิงรุกและเชิงรับ การยอมรับการโจมตีของผู้พูด และการเพิกเฉยต่อผู้พูด งานวิจัยของไปรมาเดียนติ (Primadianti. 2015) ศึกษาความไม่สุภาพในภาพยนตร์เรื่อง Paranorman งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาการใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครตัวอื่นที่มีต่อตัวละครหลัก และศึกษาการตอบสนองของตัวละครหลักที่มีต่อกลวิธีความไม่สุภาพที่ตัวละครตัวอื่นแสดงกับตนเองในภาพยนตร์เรื่อง Paranorman โดยเก็บข้อมูลภาษาจากบทสนทนาของตัวละครในภาพยนตร์เรื่อง Paranorman ผลของงานวิจัยพบว่า กลวิธีความไม่สุภาพที่ตัวละครตัวอื่นใช้กับตัวละครหลักในภาพยนตร์เรื่อง Paranorman แบ่งเป็น 4 ประเภท ได้แก่ 1) กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง 2) กลวิธีความไม่สุภาพด้านบวก 3) กลวิธีความไม่สุภาพด้านลบ 4) กลวิธีการพูดยั่วล้อ ส่วนกลวิธีความไม่สุภาพแบบตรงเป็นกลวิธีที่พบมากที่สุด ในขณะที่กลวิธีการยับยั้งความสุภาพไม่ปรากฏการใช้ในงานวิจัยนี้ ส่วนผลของการตอบสนองของตัวละครหลักที่มีต่อการแสดงความไม่สุภาพของตัวละครตัวอื่น พบว่าตัวละครหลักมีการตอบสนองต่อความไม่สุภาพ แบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) ไม่มีการตอบสนอง 2) การยอมรับการแสดงความไม่สุภาพ 3) การเผชิญหน้าต่อการโจมตี

งานวิจัยของวิโบและคันท์จารา (Wibowo and Kuntjara. 2013) ศึกษาการใช้กลวิธีความไม่สุภาพในการแสดงความคิดเห็นออนไลน์บนเว็บไซต์ฟุตบอลของอินโดนีเซีย งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาการใช้กลวิธีความไม่สุภาพในการแสดงความคิดเห็นออนไลน์ โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสนทนาบนเว็บไซต์ Okezone ซึ่งเป็นเว็บไซต์เกี่ยวกับฟุตบอลของอินโดนีเซียที่ชาวอินโดนีเซียนิยมใช้มากที่สุด ผู้วิจัยใช้การพรรณนาเชิงคุณภาพที่มีข้อมูลเชิงปริมาณสนับสนุน โดยเก็บข้อมูลจากการสนทนา 50 ครั้งในระหว่างเดือนสิงหาคมถึงกันยายน ปี พ.ศ. 2555 เมื่อเก็บข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยจะทำการแบ่งความคิดเห็นที่แสดงความสุภาพกับความไม่สุภาพออกจากกัน กรอบแนวคิดที่ใช้ คือ ทฤษฎีความไม่สุภาพของคัลเพิเพอร์ ผลลัพธ์ชี้ให้เห็นว่ามีการใช้กลวิธีแสดงความไม่สุภาพ 4 ประเภท โดยกลวิธีความไม่สุภาพด้านบวกเป็นกลวิธีที่ใช้มากที่สุด และงานของมารียัม (Maryam. 2013) ศึกษาความสัมพันธ์ของรูปแบบและการนับจำนวนของกลวิธีความไม่สุภาพกับอำนาจและเพศในการใช้ภาษาซิสทานิ (Sistani) ของนักศึกษาและผู้ฟังตามแนวคิดกลวิธีความไม่สุภาพของคัลเพิเพอร์ (Culpeper. 1996) งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาการใช้กลวิธีความไม่สุภาพของนักศึกษาที่พูดภาษาซิสทานิ (Sistani) ในวัจนกรรมการขอร้อง โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามแบบเติมเต็มบทสนทนา (Discourse Complement Test หรือ DCT) ซึ่งแบบสอบถามมี 4 สถานการณ์ แต่ละสถานการณ์ผู้พูดกับผู้ฟังมีสถานภาพที่แตกต่างกัน 3 สถานภาพ ได้แก่ สูงกว่า ต่ำกว่า และเท่ากัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้การศึกษาคั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 100 คน แบ่งเป็นเพศชาย 50 คน และเพศหญิง 50 คน ผลการศึกษพบว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงใช้กลวิธีความไม่สุภาพด้านลบ

มากที่สุดในการใช้วัจนกรรมการขอร้อง และอำนาจมีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพ ในขณะที่เพศไม่มีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพ

ในบทต่อไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูลและนำเสนอวิธีการในการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัย โดยอธิบายถึงวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล หลังจากนั้น เป็นการนำเสนอขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ 1) วิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย 2) เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของการใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายกับตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย และสุดท้ายจะกล่าวถึงการสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิงที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ไทย ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลภาษาที่เป็นบทสนทนาในละครโทรทัศน์ไทยย้อนหลังจากเว็บไซต์ยูทูบ (www.youtube.com) จำนวน 6 เรื่อง รวมทั้งสิ้น 88 ตอน ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ ละครโทรทัศน์ไทย ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยคัดเลือกละครโทรทัศน์ไทยที่ได้รับความนิยมมากที่สุดจากการจัดอันดับละครโทรทัศน์ไทยจากเว็บไซต์สนุก (www.movies.sanook.com) ช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2553 - 2558 และคัดเลือกเฉพาะละครที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ ช่อง 3 เนื่องจากสถานีโทรทัศน์ ช่อง 3 เป็นช่องโทรทัศน์ที่ได้รับความนิยมจากผู้ชมมากที่สุด ซึ่งเห็นได้จากผลการสำรวจการจัดอันดับโทรทัศน์ของเอจีบี นีลสัน (AGB Nielsen) ประจำปี พ.ศ. 2558

ตาราง 1 การจัดอันดับโทรทัศน์ ในช่วงเวลา 18.00-23.00 น. (ที่มา: AGB Nielsen)

AGB Nielsen Rating BANGKOK, PrimeTime (18-23.00)		
Ranking	Channel	Rating
1	CH3	7.445
2	CH7	5.337
3	WORKPOINTTV	0.954
4	CH9	0.863
5	CH5	0.718
6	ThaiPBS	0.409
7	CH8	0.377
8	Mono	0.345
9	Nation	0.189
10	True4U	0.156
11	NBT	0.143
12	GMMCHANNEL	0.138
13	One	0.134
14	THAIRATHTV	0.127
15	NewTV	0.122
16	TNN	0.113
17	THAITV	0.081
18	PPTV	0.078
19	3SD	0.069
20	SpringNews	0.068

ละครโทรทัศน์ไทย จำนวน 6 เรื่อง มีรายละเอียดดังนี้

1. เรื่อง ระเบิดดวงดาว ออกอากาศวันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ. 2553 – 20 ตุลาคม พ.ศ. 2553 จำนวน 16 ตอน ตัวละครร้ายฝ่ายหญิง คือ น้ำหวาน ผู้เขียนบทโทรทัศน์ คือ นันทพร แก้วอำพร
2. เรื่อง แรงเงา ออกอากาศวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2555 – 4 ธันวาคม พ.ศ. 2555 จำนวน 20 ตอน ตัวละครร้ายฝ่ายหญิง คือ นพณา ผู้เขียนบทโทรทัศน์ คือ วิสุทธิชัย บุญยกาญจน
3. เรื่อง สามมิติตรา ออกอากาศวันที่ 19 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557 – 2 เมษายน พ.ศ. 2557 จำนวน 13 ตอน ตัวละครร้ายฝ่ายหญิง คือ สายน้ำผึ้ง ผู้เขียนบทโทรทัศน์ คือ วรณวิภา สามงามแจ่ม
4. เรื่อง อยู่่าลี้มฉั่น ออกอากาศวันที่ 3 เมษายน พ.ศ. 2557 – 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2557 จำนวน 13 ตอน ตัวละครร้ายฝ่ายชาย คือ เขมชาติ ผู้เขียนบทโทรทัศน์ คือ ญัฐยา ศิริกรวิไล
5. เรื่อง สองหัวใจนี้เพื่อเธอ ออกอากาศวันที่ 8 ตุลาคม พ.ศ. 2558 – 18 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558 จำนวน 12 ตอน ตัวละครร้ายฝ่ายชาย คือ ธรณธร ผู้เขียนบทโทรทัศน์ คือ สว่างสรรค์, หลี่เจิน และชินนิคม
6. เรื่อง ทางผ่านกามเทพ ออกอากาศวันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2558 – 28 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558 จำนวน 14 ตอน ตัวละครร้ายฝ่ายชาย คือ ไตรภพ ผู้เขียนบทโทรทัศน์ คือ วิสุทธิชัย บุญยกาญจน

ตาราง 2 ชื่อละครโทรทัศน์ ระยะเวลาออกอากาศ ตัวละครร้าย และผู้เขียนบทโทรทัศน์

ละครโทรทัศน์	ระยะเวลาออกอากาศ	ตัวละครร้าย	ผู้เขียนบทโทรทัศน์
1. ระเบิดดวงดาว	26 ส.ค. - 20 ต.ค. 2553	น้ำหวาน	นันทพร แก้วอำพร
2. แรงเงา	1 ต.ค. - 4 ธ.ค. 2555	นพณา	วิสุทธิชัย บุญยกาญจน
3. สามีตีตรา	19 ก.พ. - 2 เม.ย. 2557	สายน้าผึ้ง	วรรณวิภา สามงามแจ่ม
4. ออย่าลืมฉัน	3 เม.ย. - 5 พ.ค. 2557	เชมชาติ	ณัฐยา ศิริกรวิไล
5. สองหัวใจนี้เพื่อเธอ	8 ต.ค. - 18 พ.ย. 2558	ธรรณธร	สร้างสรรค์, หลีเจิน และไซ นิคบุม
6. ทางผ่านกามเทพ	30 ต.ค. - 28 พ.ย. 2558	ไทรภพ	วิสุทธิชัย บุญยกาญจน

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 การวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย

เกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกข้อมูลภาษาที่แสดงความไม่สุภาพในละครโทรทัศน์ไทย ผู้วิจัยพิจารณาตามแนวคิดของคัลเพิเพอร์ (Culpeper. 2003: 1546) ที่กล่าวว่า ความไม่สุภาพจะเกิดขึ้นเมื่อ “(1) ผู้พูดทำการคุกคามหน้าผู้ฟังโดยเจตนา (2) ผู้ฟังเข้าใจและรับรู้ในการคุกคามหน้าของผู้พูดหรือทั้งข้อ (1) และข้อ (2) รวมกัน” ดังนั้น ผู้วิจัยพิจารณาเลือกข้อมูลภาษาที่แสดงความไม่สุภาพโดยคำนึงถึงการคุกคามหน้าและการทำให้ผู้ฟังเสียหน้าเป็นหลัก

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยใช้กลวิธีการวิเคราะห์ของคัลเพิเพอร์เป็นแนวทางประกอบการวิเคราะห์ แต่บทสนทนาในละครโทรทัศน์อาจกลวิธีความไม่สุภาพที่นอกเหนือจากเกณฑ์ของคัลเพิเพอร์ ดังนั้น ในการวิเคราะห์รายละเอียดผู้วิจัยจะวิเคราะห์กลวิธีโดยพิจารณาแปรไปตามบริบทของการสนทนาด้วย

หลังจากการคัดเลือกข้อมูลภาษาที่แสดงความไม่สุภาพในละครโทรทัศน์ไทยแล้ว ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลตามกลวิธีความไม่สุภาพของคัลเพิเพอร์ (Culpeper. 2016) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 กลวิธีดังนี้

1. ความไม่สุภาพแบบตรง (Bald on Impoliteness) เป็นการแสดงการคุกคามหน้า (FTA) อย่างตรงไปตรงมา ชัดเจน ในสถานการณ์ที่ไม่จำเป็นต้องมีการรักษาน้ำหน้าของอีกฝ่าย

2. **ความไม่สุภาพแบบอ้อม (Off record Impoliteness)** เป็นการแสดงการคุกคามหน้าที่มีนัยแอบแฝง ซึ่งการกระทำดังกล่าวของผู้พูดเกิดจากความตั้งใจในการที่จะครอบงำผู้ฟังอย่างชัดเจน

3. **ความไม่สุภาพด้านบวก (Positive Impoliteness)** เป็นกลวิธีที่ผู้พูดต้องการทำลายหน้าด้านบวกของผู้ฟัง ซึ่งสามารถกระทำได้หลายวิธีดังต่อไปนี้

3.1 การเพิกเฉยหรือการดูถูกดูแคลนอีกฝ่าย การแสดงการไม่รับรู้ถึงการมีตัวตนของอีกฝ่ายหนึ่ง (Ignore, snub the other)

3.2 การกีดกันผู้อื่นออกจากกิจกรรม (Exclude the other from an activity)

3.3 การแยกตัวออกจากผู้อื่น หรือการไม่แสดงความเกี่ยวข้องกับผู้อื่น (Disassociate from the other)

3.4 การแสดงความไม่สนใจ การไม่ถือธุระ การไม่แสดงความเห็นใจ (Be disinterested, unconcerned, unsympathetic)

3.5 การใช้คำแสดงอัตลักษณ์ที่ไม่เหมาะสม (Use inappropriate identity markers)

3.6 การใช้ภาษาคลุมเครือ ไม่ชัดเจน หรือภาษาที่มีนัยแอบแฝง (Use obscure or secretive language)

3.7 การพยายามสร้างความเห็นต่าง เป็นการเลือกหัวข้อที่ทำให้ผู้อื่นรู้สึกไม่สนิทใจ (Seek disagreement)

3.8 การสร้างความรู้สึกอึดอัดใจให้กับผู้อื่น (Make the other feel uncomfortable) เช่น การพูดตลก การใช้คำต้องห้าม ได้แก่ คำสาบานหรือการพูดหมิ่นศาสนา

3.9 การเรียกด้วยคำที่แสดงการดูแคลน (Call the other names) เช่น การวิจารณ์ในทางที่ไม่ดี

4. **ความไม่สุภาพด้านลบ (Negative impoliteness)** เป็นกลวิธีที่ผู้พูดต้องการทำลายความต้องการหน้าด้านลบของผู้ฟัง ซึ่งสามารถกระทำได้หลายวิธีดังต่อไปนี้

4.1 การข่มขู่ (Frighten) เป็นการที่ผู้พูดทำให้เชื่อว่าจะมีเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้ฟัง

4.2 การเหยียดหยาม ดูหมิ่น หรือเยาะเย้ย (Condescend, scorn or ridicule) เป็นการเน้นย้ำอำนาจของผู้พูดในการแสดงการดูถูกผู้อื่น การไม่ปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างจริงจัง และการลดความสำคัญของผู้อื่น

4.3 การรุกรานพื้นที่ของผู้อื่น (Invade the other's space) เป็นการแสดงความใกล้ชิดกับผู้อื่น นอกเหนือจากที่ได้รับอนุญาต

4.4 การแสดงความเชื่อมโยงกับผู้อื่นด้วยมุมมองเชิงลบ (Explicitly associate the other with a negative aspect)

4.5 การทวงบุญคุณผู้อื่น (Put the other's indebtedness on record) เป็นการแสดงการทวงบุญคุณต่อผู้อื่นด้วยมุมมองเชิงลบ

5. การยับยั้งความสุภาพ (Withhold politeness) เป็นการไม่แสดงออกถึงความสุภาพในบริบทที่เหมาะสม เช่น การไม่แสดงการขอบคุณบุคคลที่มอบของขวัญให้ อาจถือเป็นการจงใจแสดงความไม่สุภาพ

2.2 การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของการใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายกับตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย

วิเคราะห์ความเหมือนและความแตกต่างในการเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายกับตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย โดยนำผลที่ได้จากการนับจำนวนความถี่ของการเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพมาพิจารณาว่าตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงมีความเหมือนและความแตกต่างกันอย่างไร โดยพิจารณาว่าใครเป็นผู้พูด ผู้ฟัง เพศของผู้สนทนา ร่วมกับบริบท สถานการณ์ ตลอดจนความรุนแรงของเหตุการณ์

3. การสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยจะนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลกลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทยมาสรุป อภิปรายผล และนำเสนอข้อเสนอแนะต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ไทย แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย
2. ผลการเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของการใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายกับตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย

1. ผลการวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย

จากเกณฑ์การวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพของคัลเพอร์ (Culpeper, 2016) แบ่งออกเป็น 5 กลวิธีใหญ่ ได้แก่ 1) กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง 2) กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อม 3) กลวิธีความไม่สุภาพด้านบวก 4) กลวิธีความไม่สุภาพด้านลบ 5) การยับยั้งความสุภาพ แต่ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยแบ่งกลวิธีความไม่สุภาพออกเป็น 3 กลวิธีใหญ่ ได้แก่ 1) กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง 2) กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อม 3) กลวิธีเสริมความไม่สุภาพ เนื่องจากในบริบทการใช้ภาษาไทย การแบ่งกลวิธีความไม่สุภาพออกเป็นด้านบวกและด้านลบ ไม่สามารถที่จะแบ่งได้อย่างชัดเจนตามวัฒนธรรมตะวันตก ดังที่คัลเพอร์ และบราวน์และเลวินสันได้ทำการจำแนกไว้ เช่น การขอร้องในสังคมไทยไม่ได้จัดเป็นการคุกคามหน้าด้านลบ เนื่องจากไม่ได้เป็นการลดทอนสิทธิของผู้ฟังตามแนวคิดของตะวันตก แต่ในวัฒนธรรมไทยมองว่าผู้ที่ถูกขอร้องเป็นผู้ที่มีอำนาจ มีความสามารถที่จะช่วยเหลือผู้ที่ขอร้องได้ (ปณินดา เลอเลิศยุติธรรม, 2549) นอกจากนี้ การกล่าวถ้อยคำแสดงความไม่สุภาพ เช่น “ไอ้หน้าชั่วกระຈок” “ไอ้บ้า” “ไอ้หน้าตัวเมีย” คำเหล่านี้เป็นได้ทั้งการแสดงความไม่สุภาพอย่างตรงไปตรงมา และการคุกคามหน้าด้านบวกด้วย เนื่องจากเป็นการทำลายหน้าผู้ฟังอย่างชัดเจน และสอดคล้องกับกลวิธีทั้งสอง หรือการกล่าวถ้อยคำว่า “หยุดเดี๋ยวนี้” ในกรณีที่ใช้เป็นการสั่ง แสดงถึงความไม่สุภาพอย่างตรงไปตรงมา และเป็นการคุกคามหน้าด้านลบเช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับการจำแนกกลวิธีความไม่สุภาพของจันทิมา สว่างลาภ (2556) ที่ศึกษากลวิธีความไม่สุภาพของรายการเรียลลิตีโชว์ภาษาไทย

ตาราง 3 เปรียบเทียบความถี่การใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิงในแนวตั้ง

กลวิธี	ตัวละครร้ายฝ่ายชาย		ตัวละครร้ายฝ่ายหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง				
1.1 การตำหนิผู้ฟัง	88 ¹	28.57	54 ¹	21.34
1.2 การสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดกระทำบางอย่าง	66 ²	21.43	32 ³	12.65
1.3 การกล่าวย้าความผิด	7	2.27	2	0.79
1.4 การกล่าวเปรียบเทียบผู้ฟังกับผู้อื่น	0	0	1	0.39
1.5 การใช้คำด่า	19	6.17	20	7.91
1.6 การเรียกด้วยคำแสดงการดูแคลน	3	0.97	19	7.51
1.7 การกล่าวร้าย	2	0.65	0	0
1.8 การทวงบุญคุณ	0	0	7	2.77
1.9 การข่มขู่	18	5.84	20	7.91
1.10 การดูถูก	19	6.17	15	5.93
2. กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อม				
2.1 การกล่าวพาดพิงผู้อื่น	10	3.25	3	1.19
2.2 การประชดประชัน	57 ³	18.51	50 ²	19.76
2.3 การใช้สำนวนเปรียบในเชิงลบ	3	0.97	4	1.58
2.4 การกล่าวถึงการกระทำเรื่องเพศ	5	1.62	16	6.32
3. กลวิธีเสริมความไม่สุภาพ				
3.1 การใช้คำอุทาน	11	3.57	10	3.95
รวม	308	100	253	100

หมายเหตุ ตัวเลข ()¹ ()² ()³ หมายถึง อันดับของการเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิง

จากตาราง 3 จะเห็นได้ว่าจำนวนครั้งในการเลือกใช้กลวิธีแสดงความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายในละครโทรทัศน์ไทยมีจำนวนทั้งสิ้น 308 ครั้ง กลวิธีที่พบมากที่สุด คือ กลวิธีการตำหนิผู้ฟัง มีจำนวนการเลือกใช้ถึง 88 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.57 รองลงมา คือ กลวิธีการสั่งให้ผู้ฟังกระทำ

หรือหยุดกระทำบางอย่าง มีการเลือกใช้จำนวน 66 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.43 กลวิธีการประชดประชัน มีการเลือกใช้จำนวน 57 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.51 กลวิธีการใช้คำด่า และกลวิธีการดูถูก มีการเลือกใช้จำนวน 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.17 กลวิธีการข่มขู่ มีการเลือกใช้จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.84 กลวิธีการใช้คำอุทาน มีการเลือกใช้จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.57 กลวิธีการกล่าวพาดพิงผู้อื่น มีการเลือกใช้จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.03 กลวิธีการกล่าวย้าความผิดและกลวิธีการกล่าวเตือน มีการเลือกใช้จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.27 กลวิธีการกล่าวถึงการกระทำเรื่องเพศ และกลวิธีการเรียกด้วยคำที่แสดงการดูแคลน มีการเลือกใช้จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.52 กลวิธีการใช้จำนวนเปรียบเทียบ มีการเลือกใช้จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.14 และกลวิธีการกล่าวร้าย มีการเลือกใช้จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.76

ส่วนการเลือกใช้ถ้อยคำที่แสดงความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทยมีจำนวนทั้งสิ้น 253 ครั้ง กลวิธีที่พบมากที่สุด คือ กลวิธีการตำหนิผู้ฟัง มีการเลือกใช้จำนวน 54 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.34 รองลงมา คือ กลวิธีการประชดประชัน มีการเลือกใช้จำนวน 50 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.76 กลวิธีการสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดกระทำบางอย่าง มีการเลือกใช้จำนวน 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.65 กลวิธีการใช้คำด่า กลวิธีการข่มขู่ มีการเลือกใช้จำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.91 กลวิธีการเรียกด้วยคำที่แสดงการดูแคลน มีการเลือกใช้จำนวน 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.51 กลวิธีการกล่าวถึงการกระทำเรื่องเพศ มีการเลือกใช้จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.32 กลวิธีการดูถูก มีการเลือกใช้จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.93 กลวิธีการใช้คำอุทาน มีการเลือกใช้จำนวน 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.95 กลวิธีการทวงบุญคุณ มีการเลือกใช้จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.77 กลวิธีการใช้จำนวนเปรียบเทียบในเชิงลบ มีการเลือกใช้จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.58 กลวิธีการกล่าวพาดพิงผู้อื่น มีการเลือกใช้จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.19 กลวิธีการกล่าวย้าความผิด มีการเลือกใช้จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.79 และกลวิธีการกล่าวเปรียบเทียบผู้ฟังกับผู้อื่น มีการเลือกใช้จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.39 แต่ละกลวิธีย่อยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง เป็นกลวิธีที่ผู้พูดมีเจตนาใช้ถ้อยคำแสดงความไม่สุภาพทำให้ผู้ฟังเสียหน้าอย่างตรงไปตรงมา ผู้ฟังสามารถรับรู้ได้ทันทีว่าผู้พูดรู้สึกไม่พอใจในตัวผู้ฟังจากการศึกษาข้อมูลพบว่าตัวละครร้ายฝ่ายชายในละครโทรทัศน์ไทยเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง แบ่งออกเป็น 8 กลวิธีย่อย คือ 1) การตำหนิผู้ฟัง 2) การสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดการกระทำ

บางอย่าง 3) การกล่าวร้ายความผิด 4) การใช้คำด่า 5) การเรียกด้วยคำแสดงการดูแคลน 6) การกล่าวร้าย 7) การข่มขู่ และ 8) การดูถูก ส่วนตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง 9) กลวิธีย่อย คือ 1) การตำหนิผู้ฟัง 2) การสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดการกระทำบางอย่าง 3) การกล่าวร้ายความผิด 4) การกล่าวเปรียบเทียบผู้ฟังกับผู้อื่น 5) การใช้คำด่า 6) การเรียกด้วยคำแสดงการดูแคลน 7) การทวงบุญคุณ 8) การข่มขู่ และ 9) การดูถูก ดังนี้

1.1 การตำหนิผู้ฟัง คือ การใช้ถ้อยคำที่มีความหมายในทางลบ หรือการใช้ถ้อยคำที่มีความรุนแรงในการกล่าวถึงพฤติกรรม การกระทำที่ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมของผู้ฟัง ซึ่งผู้พูดต้องการแสดงความไม่พอใจที่มีต่อผู้ฟัง ทำให้ผู้ฟังเสียหน้าและเกิดความอับอาย

ตัวอย่างกลวิธีการตำหนิผู้ฟังที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้

- (1) สุริยวดี (ญ) : ก็ไม่ต้องทำยังงี้ เพราะฉันไม่มีวันสนใจคุณ
 เขมชาติ (ช) : เพราะผมเป็นผู้ชายคนเดียวที่ตาสว่าง ที่มองเห็นธาตุแท้ผู้หญิงอย่างคุณ คุณถึงกลัวไม่อยากอยู่ใกล้ผมซ้ำ้ย เพราะผมรู้ความจริงว่า คุณไม่ใช่ผู้หญิงที่แสนดีที่คนอื่นเขาเห็น คุณมันก็เห็นแก่ได้ ยอมแต่งงานเพื่อเงิน

(อย่าลืมฉัน. 2557: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (1) ข้อความที่ขีดเส้นใต้ “คุณไม่ใช่ผู้หญิงที่แสนดีที่คนอื่นเขาเห็น” ผู้พูดมีเจตนาที่จะกล่าวตำหนิผู้ฟังว่าไม่ได้เป็นคนดีอย่างที่ผู้ฟังแสดงออกมา และข้อความที่ขีดเส้นใต้ “คุณมันก็เห็นแก่ได้ ยอมแต่งงานเพื่อเงิน” ผู้พูดกล่าวตำหนิการกระทำที่ไม่เหมาะสมของผู้ฟังที่แสดงถึงความเห็นแก่ตัว ยอมทำทุกอย่างได้เพราะเงิน

- (2) ไตรภพ (ช) : แล้วทำไมไม่บอกไปละ ว่าคุณมาที่นี่ทำไม คุณมาที่นี่เพื่อที่จะฮุบเกาะนี้ แล้วก็ไล่ทุกคนไปอยู่ที่อื่น บอกเขาไปสิ เถียงสิ ทำไมไม่เถียงละ หรือว่าคำตั่วที่ท่านอรรณพให้กับคุณมันคงไม่สมอยากสินะ ถึงได้โลภมากอยากได้ของคนอื่นแบบนี้

ภัทรลดา (ญ) : นี่ คุณด่าฉันเรื่องอื่นฉันไม่ว่า แต่คุณอย่ามาดูถูกฉันเรื่องนี้นะ

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

- (3) ภัทรลดา (ญ) : กลัวว่าถ้าตำรวจมา เรื่องที่กักตัวฉันไว้ที่นี่จะแตกมากกว่ามั้ง คุณเอาความปลอดภัยของคนในหมู่บ้านมาเสี่ยงอย่างนี้ได้ยังงี้อะ เห็นแก่ตัว

ไตรภพ (ช) : คนที่คิดจะสูบเกาะแล้วไล่พวกชาวบ้านไปอย่างคุณ ไม่มีสิทธิ์มาว่าผมนะ ถึงแม้ว่าผมจะแจ้งตำรวจเรื่องไอ้เดชา คุณจะแน่ใจได้ยังไง ว่าญาติพี่น้องของมันหรือคนของมันจะไม่กลับมาล้างแค้นคนที่นี่อีก จบแบบนี้ดีที่สุด แล้วสำหรับทุกฝ่าย

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (2) และตัวอย่าง (3) ความไม่สุภาพพิจารณาได้จากการใช้คำว่า “โลก” หมายถึง ความอยากได้ไม่รู้จักพอ (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556: 428) และพิจารณาจากคำว่า “สูบ” หมายถึง จับเอาเข้าไว้ในปาก การรวบเอาเป็นของตน (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556: 1447) ในการกล่าวถึงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของผู้ฟัง คือ การที่อยากได้สิ่งของที่ไม่ใช่ของตนมาครอบครอง ความไม่รู้จักพอ และไม่พอใจในสิ่งที่ตัวเองมีอยู่ ซึ่งการกระทำดังกล่าวก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้อื่น

(4) พิมลภา (ญ) : คุณอรรณพมันต้องพบหมอ
ไตรภพ (ช) : โทหนก คุณนั่นแหละที่เป็นฝ่ายโทรไปนัดหมอ คุณกิดกันผมไม่ให้ผมเจอกับท่านอรรณพ เพราะคุณกลัวว่าผมจะเอาเรื่องทั้งหมดไปฟ้องท่านอรรณพ นี่จริงๆ แล้วคุณกลัวไปเอง ผมไม่สนใจหรอกว่าคุณจะสูบเงินผัวแก่คุณไปเท่าไร เพราะไหนๆ คุณก็เอาความสาวของคุณเข้าแลกชะขนาดนี้แล้ว มันก็ต้องสูบให้เต็มทีหน่อยๆ จริงมั๊ย

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (4) ผู้พูดใช้คำว่า “โทหนก” หมายถึง จงใจกล่าวคำไม่จริง พูดปด พูดเท็จ (มักใช้ในที่ไม่สุภาพ) (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556: 160) ในการกล่าวถึงพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องของผู้ฟัง คือ การพูดในสิ่งที่ไม่เป็นความจริง มีเจตนาที่ไม่บริสุทธิ์ ผู้พูดเชื่อว่าผู้ฟังมีจุดประสงค์ที่ต้องโทหนก เพื่อกีดกันผู้พูดไม่ให้พบกับพ่อ ส่วนข้อความ “สูบเงิน” ผู้พูดกล่าวตำหนิถึงการกระทำของผู้ฟังที่ผู้พูดเกิดความไม่พอใจ และเห็นว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้อง

ตัวอย่างกลวิธีการตำหนิผู้ฟังที่ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้

(5) น้ำหวาน (ญ) : พวกเธอนั่นแหละที่เดินไม่ดูรถ พวกฉันขับรถมาดีดี มีแต่พวกเธอนั่นแหละที่เดินกะกะขวางทางถนน นี่ ฉันจะบอกอะไรให้ล่ะ ที่นี่ถนนในกรุงเทพมหานครนะ ไม่ใช่ทุ่งนาที่จะเดินแบบไม่กลัวควายขวิดนะ ไอ้พวกนี้กะกะขวางทางจังเว้ย

เหมย (ญ) : เฮ้ย เตชะข้าวของฉันทำไม อย่างนี้มันหาเรื่องนี้หว่า

(ระบำนวดวงดว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (5) ผู้พูดมีเจตนาถล่าวดำหนการกระทำของผู้ฟังที่เดินกีดขวางทางเดินของรถ โดยถล่าวดำหนว่า “พวกเธอนั้นแหละที่เดินไม่ดูรถ” เนื่องจาในขณะนั้นผู้พูดกำลังขับรถอยู่บนท้องถนน จึงทำให้เกิดอุบัติเหตุเฉี่ยวชนกัน และผู้พูดยังถล่าวดำหนว่า “พวกเธอนั้นแหละที่เดินเกะกะขวางทางถนน”

- (6) น้ำหวาน (ญ) : ชักช้าอยู่ได้ มัวทำอะไรอยู่ ชนเลยสิวะ
มีน (ญ) : ฉันทล่าว

(ระบำนวดวงดว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (6) ผู้พูดถล่าวดำหนการกระทำของผู้ฟังที่ทำอะไรไ้ช้า ล่าช้า โดยผู้พูดใช้คำว่า “ชักช้า” ในการถล่าวดำหนการกระทำของผู้ฟังที่ทำให้ผู้พูดเกิดความรู้สึกไม่พอใจ ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวทำให้ผู้ฟังรู้สึกไม่สบายใจ และอึดอัดใจ

- (7) หมอ (ช) : น้ำหวาน ทำไมไม่รับสายเลย
น้ำหวาน (ญ) : น้ำหวานบอกแล้วไ้ว่าน้ำหวานไม่ชอบให้ใครโทรมาจิกน้ำหวานแบบนี้

(ระบำนวดวงดว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (7) น้ำหวานถล่าวดำหนการกระทำของหมอที่โทรหาหลายครั้ง ซึ่งทำให้น้ำหวานเกิดความรำคาญ โดยน้ำหวานใช้คำว่า “โทรมาจิก” ในการแสดงการกระทำของหมอที่น้ำหวานเกิดความไม่พอใจ

- (8) สายน้ำผึ้ง (ญ) : ไม่จริง คุณหนูเขาไม่รักเด็กใจแตกอย่างแหหรือ
ชอลลี (ญ) : แล้วแกเกี่ยวอะไรด้วย หรือว่าเป็นเด็กของพี่อีกคน

(สามีตีตรา. 2557: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (8) ผู้พูดมีเจตนาถล่าวดำหนถึงการกระทำที่ไม่เหมาะสมของผู้ฟัง โดยผู้พูดใช้คำว่า “เด็กใจแตก” ซึ่ง “ใจแตก” หมายถึง ประพฤติไปตามที่ตนนิยมในทางที่ผิดหรือนอกโอวาทจนเคยตัว (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556: 412) ในการถล่าวดำหนการกระทำของผู้ฟัง จากบริบท คือ ผู้พูดต้องการแสดงความไม่ชอบใจในการกระทำของผู้ฟังที่มายุ่งเกี่ยวกับสามีของตนเอง

1.2 การสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดการกระทำบางอย่าง คือ การที่ผู้พูดใช้การกล่าวให้ผู้ฟังกระทำบางอย่างตามความต้องการของผู้พูด หรือการสั่งให้ผู้ฟังหยุดการกระทำที่ผู้พูดเห็นว่าเป็นการกระทำที่ไม่ดี ไม่ถูกต้อง และไม่เหมาะสม ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังรับรู้ แก้อไขและเปลี่ยนแปลงการกระทำให้เป็นไปตามความต้องการของผู้พูด ซึ่งการสั่งถือเป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีอำนาจเหนือกว่าผู้ฟัง

ตัวอย่างกลวิธีการสั่งให้ผู้ฟังกระทำบางอย่างที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้

1.2.1 การสั่งให้ผู้ฟังกระทำบางอย่าง คือ การที่ผู้พูดบังคับให้ผู้ฟังกระทำบางอย่างบางอย่างที่ผู้พูดต้องการ โดยผู้พูดใช้ถ้อยคำที่แสดงความรู้สึกไม่สุภาพในการออกคำสั่งให้ผู้ฟังทำตามความต้องการของตนเอง ซึ่งผู้ฟังอาจเกิดความไม่พอใจหรือเกิดความเสียหน้าได้

(9) ไตรภพ (ช) : ถ้าไม่มาช่วย จะไปไหนก็ไปเลย มองอยู่ได้รำคาญ
ภัทธลดดา (ญ) : เราจะต้องอยู่กันที่นี่อีกกี่วัน
(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

(10) ไตรภพ (ช) : ไปได้แล้ว แล้วอย่าลืมเรื่องเงิน ไม่งั้นเตรียมตัวนอนคุกได้เลย
ภัทธลดดา (ญ) : (เงียบ)
(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

(11) เขมชาติ (ช) : อย่ามายุ่งกับผม จะไปไหนก็ไป
วิบูลย์ (ช) : (เงียบ)
(อย่าลืมฉัน. 2557: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (9) – (11) จะเห็นว่าผู้พูดสั่งให้ผู้ฟังกระทำบางอย่างตามความต้องการของตัวเอง คือ ผู้พูดสั่งให้ผู้ฟังออกไป ผู้พูดต้องการแสดงความรู้สึกไม่ชอบผู้ฟัง และไม่ต้องการอยู่ร่วมกับผู้ฟังอีก

ตัวอย่าง (9) ผู้พูดมีเจตนาที่จะกล่าวถึงการกระทำของผู้ฟังที่ทำให้ผู้พูดเกิดความรำคาญ จากบริบท คือ ผู้ฟังไม่แสดงการช่วยเหลือในขณะที่ผู้พูดกำลังทำงาน

ตัวอย่าง (10) ผู้พูดมีเจตนาแสดงความรู้สึกไม่ชอบในตัวผู้ฟังที่ทำให้ผู้พูดเดือดร้อน และเสื่อมเสียชื่อที่ผู้ฟังเอาเงินของผู้พูดไป และผู้พูดไม่ต้องการเห็นหน้าผู้ฟังอีก ผู้พูดจึงสั่งให้ผู้ฟังออกไปจากห้องของตน

ตัวอย่าง (11) ผู้พูดสั่งให้ผู้ฟังออกไป เนื่องจากผู้พูดไม่ต้องการจะพบหรือพูดคุยกับใคร
 ดังข้อความที่ขีดเส้นใต้ “จะไปไหนก็ไป”

- (12) ธรรมชาติ (ช) : บอกผมมาเดี๋ยวนี้ ว่าทำยังไงคุณถึงจะหายโกรธ
 เกรลิน (ญ) : คุณจ้องฉันด้วยการบังคับแบบนี้เนี่ยนะ ใครเขาทำกันบ้าง
 (สองหัวใจนี้เพื่อเธอ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (12) ผู้พูดสั่งให้ผู้ฟังบอกว่าจะให้ผู้พูดทำอะไร ผู้ฟังถึงจะหายโกรธผู้พูด
 ซึ่งคำพูดของผู้พูดเป็นการสั่ง หรือบีบบังคับให้ผู้ฟังกระทำตามสิ่งที่ผู้พูดต้องการ

ตัวอย่างกลวิธีการสั่งให้ผู้ฟังกระทำบางอย่างที่ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้

- (13) น้ำหวาน (ญ) : จำที่น้ำหวานบอกได้ไหม ถ้ามีใครมาเห็นหมอ หมอต้องบอกว่าเป็น
คนขี้บรดของน้ำหวาน
 หมอวาติส (ช) : น้ำหวาน หมอ
 (ระบำดวงดาว. 2553: ออนไลน์)
- (14) หมอวาติส (ช) : อีกหน่อยเขาก็รู้กันอยู่ดี
 น้ำหวาน (ญ) : แต่ต้องไม่ใช่ตอนนี้คะ เอาไว้ถึงเวลาเมื่อไร น้ำหวานจะบอกกับทุกคน
 เองนะคะว่าน้ำหวานเป็นแฟนหมอ แต่ตอนนี้ถ้าหมอรักน้ำหวาน
 จริงๆ หมอก็ต้องปฏิเสธความสัมพันธ์ของเราะคะ ไม่อย่างนั้น หมอ
 จะต้องเสียน้ำหวานตลอดไป
 (ระบำดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

- (15) นพณา (ญ) : คุณต้องไล่มันออกนะ ถ้าเอามันออกไม่ได้ ฉันจะหย่ากับคุณ
 เจนภาพ (ช) : นภา พูดอะไรแบบนี้
 (แรงเงา. 2555: ออนไลน์)

- (16) นพณา (ญ) : คุณต้องเลิกกับมันเดี๋ยวนี้
 เจณาภ (ช) : จะให้ผมพูดอีกกี่ร้อยครั้ง ว่าเด็กคนนี้เป็นของเล่นของผม ผมเลิกแน่
 แต่ตอนนี้ขอค่อยเป็นค่อยไปหน่อยได้มั้ย

(แรงเงา. 2555: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (13) – (16) ผู้พูดมักใช้คำว่า “ต้อง” เป็นการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามความต้องการของผู้พูด แสดงถึงการมีอำนาจมากกว่าอีกฝ่าย ซึ่งถือเป็นการทำลายหน้าของผู้ฟังอย่างจงใจ ตัวอย่าง (13) ผู้พูดสั่งให้ผู้ฟังบอกกับทุกคนว่าไม่มีความสัมพันธ์กับผู้พูด ผู้พูดมีเจตนาที่จะปิดบังความสัมพันธ์ของตนเองกับผู้ฟัง เนื่องจากกลัวว่าจะส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงการเป็นดาราของตน ตัวอย่าง (14) ผู้พูดมีเจตนาสั่งให้ผู้ฟังปฏิเสธความสัมพันธ์ที่มีต่อผู้พูด ตัวอย่าง (15) ผู้พูดสั่งให้ผู้ฟังได้พนักงานออก เพราะผู้พูดรู้สึกไม่ชอบในการกระทำที่พนักงานคนนั้นมาเกี่ยวข้องกับ ผู้ฟัง ผู้พูดต้องการแสดงความรู้สึกชิงไหวชิงพริบผู้ฟังในฐานะที่ตนเป็นภรรยาของผู้ฟัง และตัวอย่าง (16) ผู้พูดสั่งให้ผู้ฟังเลิกยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงคนอื่น ผู้พูดต้องการแสดงความรู้สึกไม่พอใจในการกระทำของผู้ฟัง

1.2.2 การสั่งให้ผู้ฟังหยุดกระทำบางอย่าง คือ การที่ผู้พูดสั่งห้ามหรือหยุดผู้ฟังไม่ให้กระทำบางสิ่งบางอย่างตามความต้องการของผู้พูด เนื่องจากผู้พูดเห็นว่าการกระทำดังกล่าวอาจเป็นการกระทำที่ส่งผลเสียต่อตนเอง หรือส่งผลกระทบต่อผู้พูดเกิดความเดือดร้อน ซึ่งการสั่งห้ามหรือหยุดการกระทำของผู้ฟัง เป็นการทำให้ผู้ฟังเกิดความไม่สบายใจ และเกิดความไม่พอใจ จากผลการวิเคราะห์พบว่าตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงมีทั้งการใช้ที่บ่งบอกถึงการสั่ง เช่น คำว่า “อย่า” “ห้าม” เป็นการสั่งผู้ฟังต้องกระทำตามที่ผู้พูดต้องการ และถ้อยคำที่มีได้ปรากฏการสั่งอย่างชัดเจน

ตัวอย่างกลวิธีการสั่งให้ผู้ฟังหยุดกระทำบางอย่างที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้

- (17) ไตรภพ (ช) : บอกไว้ก่อนนะ คุณได้ขนมนึงไปแล้ว เพราะฉะนั้นของพวกนี้มันต้องเป็นของผมทั้งหมด อย่าคิดแย่งละ ไม่งั้นผมจะจับคุณกลับลงหลุมไปอีกแน่
 ภัทรลดา (ญ) : เลว เลวที่สุดเลย คุณมีของกินดีแบบนี้ แล้วคุณหลอกให้ฉันกินขนมปังเย็นๆ ซีดๆ เนียนะ

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (17) ผู้พูดสั่งห้ามไม่ให้ผู้ฟังมาแย่งอาหารจากผู้พูดอีก โดยผู้พูดใช้คำว่า “อย่า” ตามด้วยการกระทำที่ห้ามไม่ให้ผู้ฟังกระทำ เพื่อให้ผู้ฟังรู้ว่าเมื่อได้อาหารส่วนของตัวเองไปแล้ว ห้ามมาแย่งอาหารของผู้พูด

- (18) ไตรภพ (ช) : โอ้โห หยุดสตรอเบอรี่เลย พี่สาวคุณมันอยากได้สมบัติจนตัวซีดตัวสั่น ก็เลยอาศัยช่วงที่ท่านอรรณพป่วย ยึดสมบัติ ยึดทั้งอำนาจในการบริหารบริษัท โธ่เอ๊ย กลัวว่าผมจะแฉละสิ ส่งคุณมาคอยประกบแบบนี้
- ภัทรลดา (ญ) : ปล่อย คนอย่างคุณมันคิดแต่เรื่องทุเรศๆ อยู่ตลอดเวลา
- (ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (18) ข้อความที่ขีดเส้นใต้ “หยุดสตรอเบอรี่” ผู้พูดใช้คำว่า “หยุด” เป็นการสั่งพร้อมทั้งตำหนิผู้ฟังว่าอย่าโกหก โดยใช้คำว่า “สตรอเบอรี่” ผู้พูดมีเจตนาสั่งให้ผู้ฟังหยุดที่จะโกหก หรือเสแสร้งแก้งทำดี

- (19) เขมชาติ (ช) : ออกไป แล้วก็จำเอาไว้ว่าต่อไปนี่ผมเป็นเจ้านายของคุณ คุณต้องทำตามที่ผมสั่งอยู่ที่นี่ห้ามคิดเรื่องอื่นให้คิดแต่เรื่องงาน อย่ามาโกงเวลา คนซีโกง ซีโกหก ผมเกลียดที่สุด
- สุริยวดี (ญ) : ดิฉันจะจำเอาไว้ค่ะ
- (อย่าลืมฉัน. 2557: ออนไลน์)

- (20) เขมชาติ (ช) : คุณวิบูลย์ คุณสมคิด ห้ามบอกคนอื่นเด็ดขาดเรื่องที่ผมให้หาข้อมูล
- พนักงาน (ช) : ครับ

(อย่าลืมฉัน. 2557: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (19) – (20) ผู้พูดใช้คำว่า “ห้าม” ตามด้วยการกระทำที่ผู้พูดสั่งห้ามไม่ให้ผู้ฟังกระทำ ตัวอย่าง (19) ผู้พูดใช้ถ้อยคำในการสั่งห้ามการกระทำอย่างชัดเจนให้ผู้ฟังกระทำตาม และตัวอย่าง (20) ผู้พูดสั่งห้ามไม่ให้ผู้ฟังบอกใครเรื่องที่ผู้พูดให้ผู้ฟังหาข้อมูลในเรื่องที่ผู้พูดสนใจ

ตัวอย่างกลวิธีการสั่งให้ผู้ฟังหยุดกระทำบางอย่างที่ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้

- (21) น้ำหวาน (ญ) : แต่ต้องไม่ใช่ น้ำหวานคะ สำหรับน้ำหวานต้องเพอร์เฟกต์ ห้ามให้คนรู้เด็ดขาดเลยนะคะว่าน้ำหวานทำศัลยกรรมมาก่อน หรือว่าหมออยากให้คนอื่นมาว่าแฟนหมอคะว่าสตรอเบอรี่
- หมอวาติศ (ช) : หมอรักน้ำหวาน รักน้ำหวานมาก หมอจะไม่ให้ใครว่าน้ำหวานเด็ดขาด

(ระบำดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (21) ผู้พูดสั่งห้ามไม่ให้ผู้ฟังบอกคนอื่นเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกผู้พูดเคยทำศัลยกรรมก่อนที่จะเข้าวงการ โดยผู้พูดใช้คำว่า “ห้าม” ในการสั่งห้ามไม่ให้ผู้ฟังกระทำในสิ่งที่ผู้พูดไม่ชอบ และใช้คำว่า “เด็ดขาด” ในการเน้นย้ำให้ผู้ฟังกระทำตามสิ่งที่ตนเองต้องการ

- (22) น้ำหวาน (ญ) : หมอ อย่าหลุดปากพูดแบบนี้ไปนะคะ ก็เจตกลงกันแล้วยังไงคะ ว่าน้ำหวานอยากให้พวกแฟนคลับเขาโฟกัสน้ำหวานที่งาน ไม่ใช่เรื่องความรัก ขึ้นเป็นข่าวฉาว เดี่ยวแฟนคลับเขาไม่รักน้ำหวานนะคะ หรือว่าหมอ อยากให้คนเกลียดแฟนหมอเหวอคะ
- หมอวาติศ (ช) : จังก็ได้ ถ้าจันเดียวหมอพาไป พอลถึงโรงพยาบาลปั๊บ หมอจะรีบหลบหน้าไปเลยนะ

(ระบำดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (22) ผู้พูดสั่งห้ามไม่ให้ผู้ฟังพูดในสิ่งที่ตนเองไม่ต้องการให้คนอื่นรับรู้ออกไป โดยผู้พูดใช้คำว่า “อย่า” ในการสั่งห้ามการกระทำของผู้ฟัง ดังข้อความที่ขีดเส้นใต้ “อย่าหลุดปากพูดแบบนี้ไปนะคะ”

- (23) น้ำหวาน (ญ) : อย่ามายุ่งเรื่องของฉันนะ ไม่งั้นฉันทำให้แสบแน่
- รมมี (ญ) : เผอิญว่าฉันเป็นแมว 9 ชีวิตด้วย ไม่ตายง่ายๆหรอก

(ระบำดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (23) ผู้พูดไม่ต้องการให้ผู้ฟังเข้ายุ่งวุ่นวายเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของตนเอง โดยผู้พูดใช้คำว่า “อย่า” ในการสั่งห้ามการกระทำของผู้ฟัง ดังข้อความที่ขีดเส้นใต้ “อย่ามายุ่งเรื่องของฉันนะ” อีกทั้งยังเป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความไม่พอใจในตัวผู้ฟัง

- (24) ศิवा (ช) : คุณยังกล้ามาหาผมอีกหรอ
 สายน้ำผึ้ง (ญ) ; ฉันก็จะมาบอกแกเหมือนกันว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันมาหาแก ถ้าแกไม่ยอมให้ความผั่นการแต่งงานของแกกับยายก้อยเป็นเพียงความผั่นแล้วละก็ แกอย่าบอกคนอื่นก็แล้วกันว่าลูกในท้องของฉันเป็นลูกของใคร

(สามีตีตรา. 2557: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (24) จะเห็นว่าผู้พูดใช้คำว่า “อย่า” ในการสั่งห้ามการกระทำของผู้ฟัง จากบริบท คือ ผู้พูดไม่ต้องการให้ผู้ฟังเอาความจริงว่าลูกในท้องของตนเองเป็นลูกของผู้ฟัง ดังข้อความที่ขีดเส้นใต้ “แกอย่าบอกคนอื่นก็แล้วกันว่าลูกในท้องของฉันเป็นลูกของใคร”

1.3 การกล่าวร้ายความผิด หมายถึง การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำแสดงการกล่าวเน้นหรือซ้ำความผิดหรือข้อบกพร่องที่ผู้ฟังเคยกระทำมาในอดีต เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้ถึงข้อบกพร่องของตัวเอง ซึ่งการที่ผู้พูดกล่าวร้ายความผิดของผู้ฟัง ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกอับอายและเสียหน้าโดยตรง

ตัวอย่างกลวิธีการการกล่าวร้ายความผิดที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้

- (25) เขมชาติ (ช) : เห็นว่าใส่ไว้ตั้งนาน ทำไมเพิ่งมาถอดวันนี้ หรือว่าเจอผู้ชายใหม่ที่ดีกว่าเดิม ก็เลยรีบเชี่ยของเก่าทิ้ง นิสัยเดิม เหมือนที่เคยทำ
 สุริยาวดี (ญ) : ฉันจะถอดเหวนเพราะอะไร มันก็ไม่เกี่ยวกับคุณ คนที่คุณควรจะสนใจ คือ ผู้หญิงที่คุณกำลังจะแต่งงานด้วย ไม่ใช่ฉัน

(อย่าลืมฉัน. 2557: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (25) ผู้พูดกล่าวร้ายความผิดที่ผู้ฟังเคยกระทำ เห็นได้จากการใช้คำว่า “เดิม” และ “เคยทำ” แสดงถึงการกระทำที่ผู้ฟังเคยทำมาก่อนในอดีต ซึ่งผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังรับรู้ถึงความผิดที่เคยกระทำ ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกอับอายและเสียหน้า

(26) เขมชาติ (ช) : จะลาออกทำไมไม่บอกผม ตั้งใจจะหายตัวไป แล้วทิ้งจดหมายบอก
ลาไว้อีกหรือไง

สุริยาดี (ญ) : เดียวนะคะ ขอดิฉันตอบทีละประเด็น ข้อแรกดิฉันเคยบอกแล้วว่า
ดิฉันจะลาออก ข้อสองถึงแม้ว่าดิฉันจะลาออก ดิฉันก็จะทิ้งจดหมาย
ลาออกไว้อย่างเป็นทางการ

(อย่าลืมฉัน. 2557: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (26) ผู้พูดกล่าวถึงความผิดพลาดของผู้ฟังที่เคยทำลายความรู้สึกของผู้พูด
โดยใช้คำว่า “อีก” แสดงถึงการกระทำที่ผู้ฟังเคยทำมาก่อนในอดีต ซึ่งเมื่อก่อนผู้พูดกับผู้ฟังเคยมีความ
สัมพันธ์ที่สนิทสนมกัน ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังรับรู้ถึงการกระทำที่ผิดนั้น

ตัวอย่างกลวิธีการการกล่าวถึงความผิดที่ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้

(27) น้ำหวาน (ญ) : อ้อเหอ บาทเดียวฉันก็ไม่เสียหรอคะ เพราะว่าฉันจะเรียกค่าเสีย
หายจากการที่แกลตบนหน้าฉัน

รมมี (ญ) : (เจี๊ยบ)

(ระบำดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (27) ผู้พูดกล่าวถึงการกระทำที่ไม่เหมาะสมของผู้ฟังที่ทำร้ายร่างกายผู้พูด
พิจารณาได้จากถ้อยคำ “จากการที่แกลตบนหน้าฉัน” ซึ่งผู้พูดต้องการแสดงความไม่พอใจที่มีต่อผู้ฟัง และ
ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังรับรู้ถึงความผิดพลาดของตัวเองเคยทำกับผู้พูด

(28) สายน้ำผึ้ง (ญ) : นี่ วันนี้ฉันเจอเรื่องราวเลวร้ายก็เพราะว่าคุณ คุณปล่อยให้ฉันไปกับ
เขาตามลำพัง แล้วคุณยังจะคิดทิ้งฉันอีกหรอ

พิศุทธิ์ (ช) : เรื่องของคุณผมยอมรับผิด แต่ผมจะรับผิดชอบในสิ่งที่ถูกที่ควร แต่
มันไม่ใช่แบบนี้ คุณผึ้ง

(สามีดีตรา. 2557: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (28) ผู้พูดมีเจตนากล่าวถึงความผิดเกี่ยวกับการกระทำของผู้ฟังที่ได้กระทำ
มาก่อนหน้านี้ ซึ่งพิจารณาได้จากคำว่า “อีก” เนื่องจากการกระทำดังกล่าวส่งผลกระทบต่อผู้ฟัง ทำให้
ผู้พูดต้องประสบกับเรื่องเลวร้ายก็เพราะผู้ฟังปล่อยให้ผู้พูดกลับบ้านตามลำพัง

1.4 การกล่าวเปรียบเทียบผู้ฟังกับผู้อื่น หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวถึงการกระทำที่ไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมของผู้ฟังมาเปรียบเทียบกับผู้อื่นที่มีการกระทำที่ถูกต้องเหมาะสมมากกว่า ทำให้ผู้ฟังรับรู้ข้อเสียของตนเอง และทำให้ผู้ฟังเสียหน้าโดยตรง ซึ่งกลวิธีนี้ไม่พบการใช้ในตัวละครร้ายฝ่ายชาย พบในตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเท่านั้น

ตัวอย่างกลวิธีการการกล่าวเปรียบเทียบผู้ฟังกับผู้อื่นที่ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้

(29) นพณา (ญ) : ฉันละ อ่อนใจกับแกจริงๆ เลยนะ ทำไมไม่เอาอย่างต่อบ้าง วันๆ วาดรูป เล่นกีฬา อ่านหนังสือหาความรู้ ไม่ได้หมกมุ่นเรื่องเพศแบบแก

ต้อง (ญ) : (เงียบ)

(แรงเงา. 2555: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (29) ผู้พูดกล่าวถึงผู้ฟังเปรียบเทียบกับคนอื่นที่มีการกระทำหรือพฤติกรรมที่ดีและน่าชื่นชมมากกว่าผู้ฟัง จากบริบท คือ ผู้พูดกล่าวเปรียบเทียบผู้ฟังกับ “ต่อ” ซึ่งเป็นน้องชายของผู้ฟังที่มีการกระทำที่น่าเอาเป็นแบบอย่าง ซึ่งมีงานอดิเรก คือ การวาดรูป เล่นกีฬา

1.5 การใช้คำด่า หมายถึง การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่หยาบคายหรือคำด่าทอในการกล่าวต่อว่าผู้ฟัง ซึ่งส่งผลกระทบต่ออารมณ์และความรู้สึกของผู้ฟัง ผู้พูดมีเจตนาทำให้ผู้ฟังเสียหน้า เสื่อมเสียชื่อเสียง และต้องการแสดงให้ผู้ฟังรู้ว่าผู้พูดมีความรู้สึกไม่พอใจในตัวผู้ฟัง

ตัวอย่างกลวิธีการใช้คำด่าที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้

(30) ไตรภพ (ช) : ดัดจริต

ภัทรลดา(ญ) : ก็ฉันเป็นของฉันแบบนี้ ถ้าเกิดว่าคุณไม่พอใจ คุณก็อย่ากินฉันกินคนเดียวก็ได้

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (30) จะเห็นว่าผู้พูดใช้คำว่า “ดัดจริต” หมายถึง แสร้งทำหรือวาจาให้เกินควร (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556: 428) ซึ่งเป็นคำด่าที่ใช้กับผู้หญิงที่มีการแสดงกิริยาท่าทางไม่เหมาะสมไม่ควร แสดงออกด้วยความไม่จริงใจเหมือนแสร้งแกล้งทำ

- (31) ภัทธดา (ญ) : นี่ ฉันเจ็บขนาดนี้ คุณยังจะกล้าด่าฉันอีกหรอ
 ไตรภพ (ช) : ก็คุณแสบหาเรื่องเอง เจอผู้ชายชนิดเดียว เจอกันครั้งแรกก็เล่นไปกับ
เขาซะแล้ว

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (31) ไตรภพใช้คำว่า “แสบ” หมายถึง เข้าไปยุ่งในเรื่องของคนอื่นหรือเรื่องที่มีโชหน้าทีของตน (เป็นคำไม่สุภาพ) เช่น แสบไม่เข้าเรื่อง แสบหาเรื่อง (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556: 1270) ในการกล่าวถึงความผิดที่เกิดขึ้นจากการกระทำของภัทธดาที่ไม่คิดอย่างรอบคอบ ซึ่งการกระทำของภัทธดาส่งผลเสียกับตัวเอง ไตรภพต้องการชี้ให้ภัทธดาเห็นถึงความผิดพลาดที่เกิดขึ้นของตัวเอง

- (32) ไตรภพ (ช) : ไม่ต้องมาล้าออยเลยนะ โดนแค้นนี้ก็ถือว่าโชคดีแล้ว ถ้าผมไปช่วยไม่ทัน ป่านนี้คุณถูกข่มขืนยับ แล้วก็ถูกปาดคอโยนทิ้งทะเลไปแล้ว นี่

ภัทธดา (ญ) : นี่ ฉันเจ็บขนาดนี้ คุณยังจะกล้าด่าฉันอีกหรอ

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (32) จะเห็นว่าผู้พูดใช้คำว่า “ล้าออย” หมายถึง พุดพรั้งรำพันให้เอ็นดูสงสาร ร้องออดอ้อนจะเอาสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน 2556: 1230) ผู้พูดต้องการกล่าวถึงลักษณะการแสดงท่าทางของผู้ฟังที่ผู้พูดมองแล้วรู้สึกขัดหูขัดตา ซึ่งเป็นการตำหนิการกระทำของผู้ฟังและแสดงความไม่พอใจที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟังโดยตรงไปตรงมา

- (33) ไตรภพ (ช) : จะทำอะไร ลงทุนน้อยสิคุณ อย่าค้ากำไรเกินควรแบบนี้ มันทุเรศ
 พิมลภา (ญ) : (เงียบ)

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (33) คำว่า “ทุเรศ” หมายถึง คำพูดแสดงความรู้สึกเมื่อประสบสิ่งที่ขัดหูขัดตาหรือเป็นที่น่าสมเพช เป็นต้น (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556: 1021) ผู้พูดใช้คำดังกล่าวตำหนิการกระทำของผู้ฟังที่ทำอะไรโดยหวังผลประโยชน์มากเกินไป และผู้ฟังไม่ลงทุนแต่หวังสิ่งตอบแทนจากผู้อื่น

ตัวอย่างกลวิธีการใช้คำดำที่ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้

- (34) น้ำหวาน (ญ) : ไม่มีมารยาท หน้าด้าน
 รมมี (ญ) : คำว่าหน้าด้าน เก็บไว้บอกตัวเองเถอะ นี่มันโรงพยาบาลนะ ไม่ใช่
 มานรูด ที่จะทำอะไรก็ทำ

(ระบำดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (34) ผู้พูดกล่าวถึงการกระทำของผู้ฟังที่แสดงออกถึงการไม่รู้สึกละอายในสิ่งที่ตนเองกระทำ ดังถ้อยคำที่ว่า “หน้าด้าน” หมายถึง มีสีหน้าไม่สลดทั้งที่ควรจะอายแต่ก็ไม่อาย โดยปริยายหมายความว่า ไม่มีความรู้สึกอายในสิ่งที่ควรอาย (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556: 1269)

- (35) นพณา (ญ) : เดินร้านมาได้แล้วเหอ นางหน้าด้าน
 มุตตา (ญ) : คุณนพณา

(แรงเงา. 2555: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (35) ผู้พูดใช้คำว่า “ร้าน” หมายถึง ยาก ใคร้ (มักใช้ในทางกามารมณ์) (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556: 1027) ในการด่าเกี่ยวกับการกระทำที่ผู้พูดมองว่าเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมของผู้ฟัง ผู้พูดต้องการแสดงความรู้สึกไม่พอใจต่อการกระทำของผู้ฟัง ซึ่งในฐานะที่ผู้ฟังเป็นผู้หญิงต้องรักษานวลสงวนตัว

- (36) นพณา (ญ) : ตั้งแต่ฉันนี่มันเข้ามานะ บ้านเราก็กเหมือนตกรอก ตัวเสนียด ตัว
กาลกิณี คู่มันทำกับฉันสิ นี่ยังระบมอยู่เลยนะ ก็วันจะหายก็ไม่รู้
 เจนภาพ (ช) : เอาอย่างนี้ ผมจะเรียกเขามาตักเตือนแล้วกันนะ

(แรงเงา. 2555: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (36) ผู้พูดใช้คำว่า “ตัวเสนียด” “ตัวกาลกิณี” ในการด่าว่าทำให้ชีวิตครอบครัวของผู้พูดเกิดปัญหาทะเลาะกัน ไม่ว่าบุคคลนี้จะอยู่ที่ไหนหรือทำอะไร ล้วนแล้วแต่ทำให้เกิดอุปมงคลหรือความโชคร้าย

- (37) สายน้ำผึ้ง (ญ) : ไม่จริง ตอแหล แกไม่มีสิทธิ์เรียกร้องอะไรทั้งนั้น
 ชอลลี (ญ) : (เจียบ)

(สามิติตรา. 2557: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (37) ผู้พูดใช้คำว่า “ต่อแหล” หมายถึง เป็นคำด่าคนที่พูดเท็จ (มักใช้แก่ผู้หญิง) (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556: 494) ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวเป็นคำด่าที่ผู้พูดใช้กล่าวถึงการกระทำของผู้ฟังที่พูดจาไม่ตรงกับความจริง พูดโกหกให้คนอื่นเชื่อสิ่งที่ตนเองพูดออกไป

1.6 การเรียกด้วยคำที่แสดงการดูแคลน หมายถึง การที่ผู้พูดใช้คำเรียกแทนผู้ฟัง โดยการใช้ถ้อยคำที่แสดงการดูถูกเหยียดหยาม หรือถ้อยคำที่มีความหมายในทางลบ เพื่อต้องการแสดงให้ผู้ฟังรับรู้ว่าผู้พูดไม่ชื่นชมหรือไม่พอใจในตัวผู้ฟัง การเรียกด้วยคำที่แสดงการดูแคลนดังกล่าว ทำให้ผู้ฟังรู้สึกไม่พอใจ คับข้องใจ ไม่สบายใจ เสียหน้า และอับอายผู้อื่น เช่น การใช้คำว่า “ไอ้” เป็นต้น

ตัวอย่างกลวิธีการเรียกด้วยคำที่แสดงการดูแคลนที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้

- (38) ไตรภพ (ช) : ไอ้หน้าจืดนี่ใคร
 ยงยุทธ (ช) : หวัดดีครับ

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (38) ผู้พูดใช้คำเรียก “ไอ้หน้าจืด” ในที่นี้หมายถึง ผู้หมวดยงยุทธ ผู้พูดใช้คำว่า “ไอ้” หมายถึง คำประกอบคำอื่นบอกให้รู้ว่าเป็นเพศชายหรือสัตว์ตัวผู้ เช่น ไอ้หนุ่ม ไอ้ต่าง คำประกอบหน้าชื่อผู้ชายที่มีฐานะต่ำกว่า เช่น นายเรียกคนใช้ คำใช้ประกอบหน้าชื่อผู้ชายแสดงความดูหมิ่นเหยียดหยาม คำประกอบหน้าคำบางคำเพื่อเน้นในเชิงบริภาษ เช่น ไอ้ทึม ไอ้โง่ ไอ้ควาย (ราชบัณฑิตยสถาน 2556: 1530) ในการกล่าวถึงผู้ฟัง ซึ่งถือเป็นการใช้คำเรียกขานที่ไม่สุภาพ ไม่ให้เกียรติผู้ฟัง

- (39) ไตรภพ (ช) : ตัวแสบ ตกลงไม่ให้ผมไปส่งคุณไข่ม้อย นั่นคุณก็รีบกลับไปเลยไป
 ภัทรลดา (ญ) : อย่างกับฉันอยากอยู่ตายละ

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (39) ผู้พูดใช้คำเรียก “ตัวแสบ” ในที่นี้หมายถึง ภัทรลดา ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวผู้พูดมีเจตนากล่าวการกระทำของผู้ฟังที่มีลักษณะคือรั้น ไม่ยอมเชื่อฟัง จากบริบทคือ ผู้ฟังไม่ยอมให้ผู้พูดไปส่งตัวเองกลับบ้าน ผู้พูดมีเจตนาต้องการให้ผู้ฟังเสียหน้า

- (40) ธรรมชาติ (ช) : ไอ้ทง
 ทง (ช) : ดีใจจังที่ยังจำกันได้

(สองหัวใจนี้เพื่อเธอ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (40) ผู้พูดใช้คำว่า “ไอ้ทง” ในที่นี้หมายถึง ทง ผู้พูดใช้คำว่า “ไอ้” เป็นคำนำหน้าที่แสดงถึงความไม่สุภาพ โดยผู้พูดต้องการเน้นย้ำความรู้สึกไม่ชอบที่มีต่อผู้ฟัง ซึ่งผู้ฟังเคยทำให้บริษัทของผู้พูดได้รับความเสียหายและขาดทุน

- (41) ธรรมชาติ (ช) : ไอ้สารเลว
 ทง (ช) : (เจี๊ยบ)

(สองหัวใจนี้เพื่อเธอ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (41) ผู้พูดใช้คำว่า “ไอ้สารเลว” ในที่นี้หมายถึง ทง ผู้พูดใช้คำว่า “ไอ้” เป็นคำนำหน้าที่แสดงถึงความไม่สุภาพ และใช้คำว่า “สารเลว” ซึ่งเป็นคำไม่สุภาพ ในการกล่าวถึงการกระทำของผู้ฟังที่ทำให้ผู้พูดเกิดความไม่พอใจ จากบริบท คือ ทงจับตัวคนที่ธรรมชาติมา ทงต้องการระบายความรู้สึกโกรธแค้นที่ตนเองมีต่อผู้ฟัง

ตัวอย่างกลวิธีการเรียกด้วยคำที่แสดงการดูแคลนที่ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้

- (42) น้ำหวาน (ญ) : ไอ้นักข่าวกระจอก
 ยุทธ (ช) : ผมรู้ ผมก็แค่นักข่าวกระจอก แต่ผมก็ไม่เคยทำร้ายใคร ไม่เหมือนคุณชอบแหย่งงานคนอื่น

(ระบำดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

- (43) ยุทธ (ช) : คุณน้ำหวานครับ ผมมีเรื่องอยากจะคุยกับคุณ เรื่องคุณพ่อคุณ
 น้ำหวาน (ญ) : เดียวนี้ลามปามถึงพ่อเลยหรอ ไอ้นักข่าวกระจอก

(ระบำดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

- (44) ยุทธ (ช) : ช่าวอะไร
 น้ำหวาน (ญ) : ฉันขอเตือนแกไว้ก่อนนะ ไอ้นักข่าวกระจอก อย่ามารีเล่นกับฉันนะ ไม่งั้นแกเป็นฝ่ายที่ย่อยยับแน่

(ระบำนวดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (42) – (44) น้าหวานใช้คำว่า “ไ้้นักขาวกระจอก” ในการเรียกแทนยู่ท
น้าหวานต้องการแสดงความไม่พอใจที่มีต่อยู่ท และต้องการแสดงถึงการดูแลนว่าเป็นผู้ที่ประกอบ
อาชีพที่ด้อยต่ำ ไม่มีหน้ามีตาในสังคม

- (45) กระวัด (ญ) : แกนี่มันชั่วจริง ๆ เลย
สายน้ำผึ้ง (ญ) : ใครกันแน่ที่ชั่ว แกคงไม่รู้สินะว่าฉันนอนกับเขา ก่อนที่เขาจะนอนกับ
แกด้วยซ้ำ ฉันเป็นเมียคนแรกของเขา แกนั่นแหละมันคือนางเมียน้อย

(สามิตีตรา. 2557: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (45) สายน้ำผึ้งกล่าวว่ากระวัดว่าเป็น “นางเมียน้อย” ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวเป็น
คำที่ไม่สุภาพแสดงถึงการดูถูกเหยียดหยามเกียรติและศักดิ์ศรีของอีกฝ่าย นอกจากนี้ ยังแสดงให้เห็น
ถึงอำนาจที่เหนือกว่าอีกฝ่าย

1.7 การกล่าวร้าย หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวถ้อยคำที่แสดงความคิดเห็นที่มีต่อผู้ฟัง โดย
ผู้ฟังกล่าวถึงการกระทำที่ไม่ดีของผู้ฟัง ซึ่งการกระทำนั้นยังไม่เกิดขึ้น แต่ผู้พูดมีเจตนากล่าวถึงการ
กระทำที่ไม่ดีของผู้ฟัง เนื่องจากผู้พูดต้องการแสดงอารมณ์ความรู้สึกไม่พอใจ หรือความไม่ชอบใจที่มี
ต่อผู้ฟัง การกล่าวร้ายถือเป็นการแสดงความไม่สุภาพด้านบวก คือ ผู้พูดแสดงการไม่ยอมรับหรือการ
ชื่นชมในตัวผู้ฟัง ซึ่งกลวิธีนี้พบในตัวละครร้ายฝ่ายชายเท่านั้น แต่ไม่พบการใช้ในตัวละครร้ายฝ่ายหญิง

ตัวอย่างกลวิธีกรกล่าวร้ายที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้

- (46) ไตรภพ (ช) : นางเอกจริงนะ แต่เนื่อต้องตัวก็ไม่ได้ ทีไ้อาทรให้มันจับไปถึงไหน
ถึงไหนแล้ว ดินะที่ยังไม่จดทะเบียน ไม่งั้นผมคงต้องเสียเงินให้คุณ
เอาไปปรนเปรอชู้ชู้ก็ไมรู้เท่าไร
ภทรรดา (ญ) : ฉันเกลียดคุณ คำพูดของคุณวันนี้ฉันจะไม่มีวันยกโทษให้คุณ
เด็ดขาด

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (46) ผู้พูดมีเจตนากล่าวให้ร้ายผู้ฟังว่าผู้ฟังเป็นคนที่มีการกระทำที่ไม่
เหมาะสม มีความคิดที่ไม่บริสุทธิ์ เอาเงินไปเลี้ยงดูผู้ชายอื่นที่มีความสัมพันธ์กันแบบสนทสนม โดยผู้

พูดใช้คำว่า “ปรนเปรอ” หมายถึง บำรุงบำเรอเลี้ยงดู เลี้ยงดูด้วยการ เอาอกเอาใจ.(ราชบัณฑิตยสถาน 2556: 1230) ในการกล่าวร้ายการกระทำของผู้ฟัง

(47) ไตรภพ (ช) : ผมก็ไม่ได้อยากให้คุณกลับไปอยู่แล้ว ที่พูดก็เพราะกลัวว่าคุณจะตี
เนียน ชักดาบต่างหาก

ภัทรลดา (ญ) : (เงียบ)

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (47) ข้อความที่ขีดเส้นใต้ “ที่พูดก็เพราะกลัวว่าคุณจะตีเนียน ชักดาบต่างหาก” ผู้พูดกล่าวร้ายผู้ฟังว่าผู้ฟังเคยเอาเงินของผู้พูดไป แต่ผู้พูดกลัวว่าผู้ฟังจะไม่เอาเงินมาคืนตามที่เคยพูดเอาไว้ โดยผู้พูดใช้คำว่า “ชักดาบ” ในการกล่าวร้ายการกระทำที่ไม่ดีของผู้ฟัง ทั้งๆ ที่การกระทำดังกล่าวยังไม่เกิดขึ้น

1.8 การทวงบุญคุณ หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวถึงความดีที่ตนเองเคยทำไว้กับผู้ฟัง เพื่อต้องการแสดงให้ผู้ฟังสำนึกในบุญคุณที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังทำอะไรเพื่อเป็นการตอบแทนหรือชดใช้บุญคุณของผู้พูดที่เคยทำไว้กับผู้ฟัง ซึ่งกลวิธีนี้พบในตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเท่านั้น แต่ไม่พบการใช้ในตัวละครร้ายฝ่ายชาย

ตัวอย่างกลวิธีการทวงบุญคุณที่ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้

(48) น้ำหวาน (ญ) : คุณพิท คุณกล้ามากนะที่พูดกับฉันแบบนี้ หัดสำนึกเอาไว้บ้างสิ ว่าฉันเป็นใคร ฉันทำให้คุณแฉงเกิดในวงการบันเทิง ถ้าไม่มีฉัน คนก็ไม่รู้จักหรือคนจะว่าพิท พิธจะเป็นใคร เล่นละครก็แฉงที่อย่างกับเสาคิน
นี่ถ้าไม่ใช่หลานคุณพิงคินะ ไม่มีโอกาสแฉงเกิดในวงการบันเทิง
หรือคนอย่างคุณเนี่ย

พิท (ช) : (เงียบ)

(ระบำดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (48) ผู้พูดมีเจตนากล่าวทวงบุญคุณที่เคยมีต่อผู้ฟัง ดังข้อความที่ขีดเส้นใต้ “ฉันทำให้คุณแฉงเกิดในวงการบันเทิง ถ้าไม่มีฉัน คนก็ไม่รู้จักหรือคนจะว่า” เป็นถ้อยคำที่แสดงให้ผู้ฟังระลึกถึงสิ่งที่ผู้พูดเคยทำไว้กับผู้ฟัง

1.9 การข่มขู่ หมายถึง การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำแสดงการบีบบังคับให้ผู้ฟังรู้สึกเกรงกลัวต่อผลร้ายที่จะเกิดขึ้นกับผู้ฟัง ถ้าผู้ฟังไม่ปฏิบัติในสิ่งที่ผู้พูดต้องการ ซึ่งผู้พูดอาจต้องการระบายความรู้สึกไม่พอใจต่อผู้ฟัง โดยการข่มขู่ให้ผู้ฟังรู้สึกหวาดกลัวหรือเกรงกลัวผู้พูด รวมถึงการที่ผู้พูดกล่าวเตือนผู้ฟังให้รับรู้ล่วงหน้า หากผู้ฟังไม่ทำตามอาจจะเกิดผลเสียต่อผู้ฟังได้

ตัวอย่างกลวิธีการข่มขู่ที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้

- (49) ไตรภพ (ช) : เอาไป ค่ำรถกลับบ้าน แล้วอย่าให้ผมเห็นคุณที่นี่อีกนะ ไม่งั้นโดนหนักกว่านี้แน่
- มาราตี (ญ) : แต่คุณไม่มีสิทธิไล่ฉันออกจากบ้านหลังนี้นะ
- (ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

- (50) ไตรภพ (ช) : บอกไว้ก่อนนะ คุณได้ขนมปังไปแล้ว เพราะฉะนั้นของพวกนี้มันต้องเป็นของผมทั้งหมด อย่าคิดแย่งละ ไม่งั้นผมจะจับคุณกลับลงหลุมไปอีกแน่
- ภัทรลดา(ญ) : เลว เลวที่สุดเลย คุณมีของกินดีดีแบบนี้ แล้วคุณหลอกให้ฉันกินขนม
- (ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

- (51) พิมลภา (ญ) : นี่คุณจะถูกถูกขังเกินไปละนะ คุณไตรภพ
- ไตรภพ (ช) : อย่าเพ็งโมโหสิ คุณแม่เลี้ยงคนสวย ผมบอกแล้วไงว่าผมไม่สนใจหรอกว่าคุณจะทำอะไรกับท่านอรรณพ แต่คุณอย่ามายุ่งกับคนที่ผมรัก ไม่งั้นผมจองเวรคุณไม่เลิกแน่
- (ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

- (52) เขมชาติ (ช) : คุณเคนหลงกำลังมา เตรียมต้อนรับให้ดี อย่ามีอะไรให้คุณเคนหลงอารมณ์เสีย ไม่งั้นผมไล่คุณออกแน่
- สุริยวดี (ญ) : คะ
- (อย่าลืมฉัน. 2557: ออนไลน์)

- (53) ไตรภพ (ช) : นี่ ไม่อยู่ดูแลท่านอรรณพ ระวังนะ ผมดอดเอาเรื่องของ คุณไปฟ้อง ขึ้นมามาทำไง
- พิมลภา (ญ) : เราจะพูดกันดีดีซักครั้งไม่ได้เหรอคะ คุณไตรภพ

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (49) ข้อความที่ขีดเส้นใต้ “ไม่จั้นโดนหนักกว่านี้แน่” ผู้พูดใช้คำว่า “ไม่จั้น...แน่” เพื่อแสดงการข่มขู่ให้ผู้ฟังรู้สึกเกรงกลัว ผู้พูดไม่ยอมยกพบบเจของผู้ฟัง จึงพูดข่มขู่ผู้ฟังว่า ถ้าผู้ฟังไม่ปฏิบัติตาม ผู้พูดจะทำร้ายร่างกายผู้ฟัง

ตัวอย่าง (50) ข้อความที่ขีดเส้นใต้ “ไม่จั้นผมจะจับคุณกลับลงหลุมไปอีกแน่” ผู้พูดใช้คำว่า “ไม่จั้น...แน่” ในการพูดข่มขู่ผู้ฟัง ผู้พูดไม่ต้องการให้ผู้ฟังมาแย่งอาหาร ถ้าผู้ฟังไม่ปฏิบัติตาม ผู้ฟังจะได้รับอันตรายตามที่ผู้พูดกล่าวข่มขู่ไว้ ซึ่งผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังรู้สึกเกรงกลัวต่อผลกระทบที่อาจทำให้ผู้ฟังได้รับอันตราย

ตัวอย่าง (51) ไตรภพใช้คำว่า “ไม่จั้น...แน่” ในการพูดข่มขู่พิมลภา ไตรภพไม่ต้องการให้พิมลภามายุ่งเกี่ยวกับคนที่ตนเองรัก

ตัวอย่าง (52) ผู้พูดใช้คำว่า “ไม่จั้น...แน่” ในการพูดข่มขู่ผู้ฟัง ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังดูแลต้อนรับแขกคนสำคัญของผู้พูดให้เรียบร้อย ถ้ามีเรื่องเกิดขึ้นผู้พูดข่มขู่ว่าจะไล่ผู้ฟังออก

ตัวอย่าง (53) ผู้พูดข่มขู่ให้ผู้ฟังระมัดระวังในการกระทำของตนเองที่ไม่กระทำตามหน้าที่ที่ตัวเองได้รับ คือ การดูแลท่านอรธณพ ความไม่รอบคอบและความไม่ระมัดระวังของผู้ฟัง อาจทำให้ผู้ฟังเกิดความเสียหายได้ คือ ผู้พูดนำเรื่องราวที่ผู้ฟังต้องการปกปิดไว้ไปบอกให้ผู้อื่นรู้

ตัวอย่างกลวิธีการข่มขู่ที่ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้

- (54) ต้อง (ญ) : แก่ผ้าคะ ใ้ชุดน่าเกลียดแบบนี้ อย่าให้หนูใส่อีกนะ น่าเกลียดมาก
 นพนภา (ญ) : จะไปไหน กลับมาอย่าเกิน 4 ทุ่มนะ ไม่จั้นฉันจะกักบริเวณแก

(แรงเงา. 2555: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (54) ข้อความที่ขีดเส้นใต้ “ไม่จั้นฉันจะกักบริเวณแก” เป็นถ้อยคำที่แสดงการข่มขู่ผู้ฟัง ถ้าต้องไม่กลับบ้านตรงตามเวลาที่นพนภากำหนด นพนภาจะไม่ปล่อยให้ต้องออกไปไหน นพนภาต้องการบังคับให้ต้องอยู่ในที่ที่นพนภาต้องการ

- (55) มุตตา (ญ) : ผอ.เหวอคะ
 นพณา (ญ) : จำไว้บ้างสิยะ ว่าผอ.ย่อมาจากผัวคนอื่น ฟังจะโดนฉันท่าไปเหี้ยมๆ
 ยังไม่เช็ดอีกนะ ต่อจากนี้ไปอย่ามาตอแยกับผัวฉันอีก ไม่ฉันฉันจะตบ
ให้น้ำแหกหม้อไม่รับเย็บเลย คอยดูสิ

(แรงเงา. 2555: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (55) นพณากล่าวชมเชยผู้ฟังว่า ถ้ามุตตาสร้างความรำคาญใจ โดยไม่เลิกยุ่งกับสามีของนพณา นพณาจะทำร้ายร่างกายมุตตา ดังข้อความที่ขีดเส้นใต้ “ไม่ฉันฉันจะตบให้น้ำแหกหม้อไม่รับเย็บเลย” ซึ่งนพณามีเจตนาชมเชยให้มุตตาารู้สึกเกรงกลัวต่ออันตรายที่จะเกิดขึ้นกับตนเอง

- (56) นพณา (ญ) : คุณต้องไล่มันออกนะ ถ้าเอามันออกไม่ได้ ฉันจะหย่ากับคุณ
 เจนภาพ (ช) : นภา พูดอะไรแบบนี้

(แรงเงา. 2555: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (56) ผู้พูดกล่าวชมเชยผู้ฟัง โดยผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังไล่พนักงานที่ผู้พูดรู้สึกไม่ชอบหน้าออก ถ้าผู้ฟังไม่ทำตามความต้องการของผู้พูด ผู้พูดชมเชยผู้ฟังว่าจะยุติความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งผู้พูดมีเจตนาบีบบังคับให้ผู้ฟังกระทำตามสิ่งที่ตนเองต้องการ

- (57) กันตา (ญ) : แค่นี้ไ่มั้ย
 สายน้ำผึ้ง (ญ) : ฉันขอเตือนไว้นะ ถ้าแกยังไม่เลิกยุ่งกับคุณศิวา หน้าสวยๆ ของแกมี
อันเป็นไปแน่

(สามีตีตรา. 2557: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (57) สายน้ำผึ้งมีเจตนาชมเชยให้กันตาเลิกติดต่อกับสามีของตนเอง เนื่องจากสายน้ำผึ้งต้องการชมเชยกันตาว่าถ้าไม่ทำตามสิ่งที่สายน้ำผึ้งต้องการ สายน้ำผึ้งจะทำร้ายให้ได้รับอันตราย ดังข้อความที่ขีดเส้นใต้ “หน้าสวยๆ ของแกมีอันเป็นไปแน่” สายน้ำผึ้งต้องการชมเชยให้กันตาารู้สึกกลัว และบีบบังคับให้กันตาทำตามความต้องการของตน

- (58) ยุทธ (ช) : ชาวอะไร
 น้ำหวาน (ญ) : ฉันขอเตือนแกไว้ก่อนนะ ไฉนนักข่าวจะจอก อย่ามารีเล่นกับฉันนะ
 ไม่งั้นแกเป็นฝ่ายที่ย่อยยับแน่

(ระบำดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (58) ข้อความที่ขีดเส้นใต้ “ฉันขอเตือนแกไว้ก่อนนะ” น้ำหวานมีเจตนาข่มขู่ ยุทธให้ระมัดระวังในการกระทำของตนเอง ถ้ายุทธทำให้น้ำหวานเกิดความไม่พอใจ น้ำหวานจะไม่รับรองความปลอดภัยของยุทธ

1.10 การดูถูก หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวประเมินความรู้ ความสามารถ หรือการกระทำของผู้ฟังในทางที่ต่ำเกินไป ทำให้ดูเหมือนว่าผู้ฟังเป็นผู้ไร้ความสามารถในการกระทำสิ่งใดก็ตาม อีกทั้งการดูถูกยังรวมถึงการแสดงคำพูดเหยียดหยามเกียรติ และศักดิ์ศรีของผู้ฟัง

ตัวอย่างกลวิธีการดูถูก ที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้

- (59) ไตรภพ (ช) : กินฟรี อยู่ฟรี ยังจะใช้เจ้าของบ้านทำงานอีกเหรอ เกรงใจสะกดเป็น
 มั้ย จับขึ้นมา สาวๆ กรุงเทพฯ มันก็อย่างนี้แหละ อยู่แต่ในห้องแอร์ ผิว
 บางๆ ทาไวท์เทนนิ่ง มือห่าน ตีนห่าน ทำอะไรไม่เป็นสักอย่าง
 ภัทรลดา (ญ) : ก็สวีนายด้ามมันสันนิตเดียว แล้วจะให้ฉันทำอย่างไรละ

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

- (60) ไตรภพ (ช) : คุณมาอยู่ที่บ้านของผม ค่าเช่าอะไรก็ไม่ต้องจ่าย แล้วมันจะแปลก
 อะไร ถ้าคุณจะใช้เจ้าของบ้านด้วยการตอบแทน หรือว่าพวกผู้ดี
 ตีนแดงอย่างคุณ มันทำกับข้าวไม่เป็น
 ภัทรลดา(ญ) : ทำไมต้องมาพูดจากากถางอย่างนี้ ฉันไปทำอะไรให้คุณ

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

- (61) ไตรภพ (ช) : ไม่ต้องทำก็ได้ละ ผมจะได้รู้ว่าคุณเป็นพวกเหยียบขี่ไก่ไม่ฝ่อ ถ้าไม่ใช้
เส้น ก็คงไม่มีใครรับเข้าทำงาน
 ภัทรลดา (ญ) : ไม่ต้องยั่วโมโหหรอกคะ บอส เพราะยังงั้นฉันก็ทำอยู่แล้ว

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (59) ผู้พูดกล่าวว่า “ทำอะไรไม่เป็นสักอย่าง” เพื่อแสดงการดูถูกความสามารถของผู้ฟัง เพราะเคยใช้ชีวิตแบบสุขสบาย ไม่เคยทำอะไรด้วยตัวเอง เลยทำอะไรก็ไม่ประสบความสำเร็จ ถึงแม้ว่าผู้พูดจะไม่ใช้คำหยาบต่อผู้ฟัง แต่การดูถูกถือเป็นการพูดทำให้ผู้ฟังเสียหน้าได้

ตัวอย่าง (60) ผู้พูดกล่าวถ้อยคำที่แสดงการดูถูกความสามารถของผู้ฟังว่าผู้ฟังเป็นผู้ดี คงทำอาหารไม่เป็น ดังข้อความที่ขีดเส้นใต้ “มันทำกับข้าวไม่เป็น”

ตัวอย่าง (61) ผู้พูดกล่าวดูถูกความสามารถในการทำงานของผู้ฟัง ถ้าผู้ฟังไม่รู้จักรักกับเจ้าของบริษัทคงไม่ได้เข้ามาทำงานในบริษัทนี้

ตัวอย่างกลวิธีการดูถูก ที่ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้

- (62) ยุทธ (ช) : ผมอยากรู้แค่ว่า คุณพ่อคุณอยู่โรงพยาบาลไหน
 น้ำหวาน (ญ) : ไม่ต้องมาถาม นักข่าวกระจอกๆ อย่างแก ไม่รู้จักโรงพยาบาลดีดี
 หรือ

(ระบำดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (62) น้ำหวานกล่าวถ้อยคำที่แสดงการดูถูกหน้าที่การงานของยุทธ ดังข้อความที่ขีดเส้นใต้ “นักข่าวกระจอกๆ อย่างแก” น้ำหวานมีเจตนาต้องการกล่าวให้ยุทธเกิดความรู้สึกเสียหน้าและอับอาย

- (63) เจมดแดง (ช) : น้ำหวาน แต่เจเป็นคนปั่นน้ำหวานให้ดังนี้จะ
 น้ำหวาน (ญ) : ฉันต่างหากที่เป็นคนปั่นให้เจดัง ถ้ามั่นหมอยเหอะ ที่คนเขารู้จักเจกัน
 ทั่วบ้านทั่วประเทศ ก็เพราะว่าไม่ใช่เป็นผู้จัดการฉันหรือ ไม่งั้นปานนี้
 คงได้เป็นกระเทยกำมปู ไปหากินอยู่แถวสวนลุมไนน์

(ระบำดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (63) น้ำหวานใช้ถ้อยคำแสดงการดูถูกความสามารถในการทำงานของเจมดแดง ดังข้อความที่ขีดเส้นใต้ “ไปหากินอยู่แถวสวนลุมไนน์” น้ำหวานมีเจตนาต้องการทำให้เจมดแดงเสียหน้า โดยการกล่าวถึงบุญคุณของตัวเองที่มีต่อเจมดแดง ทำให้เจมดแดงมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีสบาย เพราะเจมดแดงเป็นผู้จัดการส่วนตัวให้กับน้ำหวาน

(64) นพณา (ญ) : คุณมีเกียรติกับเขาด้วยเหอ ฉันอยากจะรู้ว่าคุณไ้เด็กนั้นมันคิดยังไง
มันอยากจะรวยทางลัดด้วยการเป็นเมียบ่อย แล้วถ้ามันรู้ว่าคุณมี
แค่เปลือก เกาะเมียกินเป็นปลิงอยู่ทุกวัน มันจะเอามั้ย

เจนภาพ (ช) : (เจียบ)

(แรงเงา. 2555: ออนไลน์)

(65) นพณา (ญ) : แล้วมันจะเอาเงินมาจากไหนักหนา คนก็พูดกันนานละว่าเลี้ยงมัน
เป็นเมียเก็บ ฉันไม่เชื่อ เพราะคุณมีแต่เปลือกเกาะฉันกินอยู่ทุก
วันเนี่ย

เจนภาพ (ช) : นี่หยุดนะ นภา

(แรงเงา. 2555: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (64) - (65) ผู้พูดมีเจตนากล่าวดูถูกเหยียดหยามผู้ฟังในฐานะที่ผู้ฟังเป็นผู้ชาย และเป็นหัวหน้าครอบครัว แต่ผู้ฟังไม่สามารถทำหน้าที่หัวหน้าครอบครัวที่ดี โดยผู้พูดใช้คำว่า “เกาะเมียกิน” ในการกล่าวดูถูกศักดิ์ศรีความเป็นผู้ชาย ทำให้ผู้ฟังเสื่อมเสียเกียรติ และชื่อเสียง

2. กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อม เป็นกลวิธีที่ผู้พูดกล่าวถ้อยคำเพื่อเลี่ยงการคุกคามหน้าผู้ฟัง ผู้ฟังสามารถรับรู้ได้จากการตีความถ้อยคำดังกล่าว ซึ่งมีความแตกต่างกับกลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง คือ กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อม ผู้พูดกล่าวถ้อยคำที่แสดงความรู้สึกไม่พอใจผู้ฟังแบบอ้อม ต้องใช้การตีความ จากผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวละครร้ายฝ่ายชาย และตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อม 4 กลวิธีย่อย ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1 การกล่าวพาดพิงผู้อื่น หมายถึง การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำแสดงความรู้สึกในทางลบกล่าวถึงผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับผู้ฟัง ไม่ว่าจะเป็นญาติหรือเพื่อนของผู้ฟัง ซึ่งทำให้ผู้ฟังเกิดความโกรธหรือขุ่นเคืองในใจ ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกอับอาย และเสียหน้าได้

ตัวอย่างกลวิธีการกล่าวพาดพิงผู้อื่น ที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้

(66) ไตรภพ (ช) : ไ้โฮ หยุดสตรอเบอร์เลย พี่สาวคุณมันอยากได้สมบัติจนตัวซีดตัวลั่น ก็เลยอาศัยช่วงที่ท่านอรรณพป่วย ยึดสมบัติ ยึดทั้งอำนาจในการบริหารบริษัท โ้เอี้ย กลัวว่าผมจะแฉละสิ ส่งคุณมาคอยประคบแบบนี่

ภัทรลดา (ญ) : ปล่อย คนอย่างคุณมันคิดแต่เรื่องทุเรศๆอยู่ตลอดเวลา

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (66) ผู้พูดกล่าวถึงผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับผู้ฟังในทางลบ คือ พี่สาวของผู้ฟัง จากบริบท คือ ผู้พูดกล่าวว่าพี่สาวของผู้ฟังอยากได้สมบัติของคนอื่นมาเป็นของตัวเอง โดยผู้พูดใช้คำว่า “ยี้ด” กล่าวถึงการกระทำของพี่สาวของผู้ฟังที่ต้องการควบคุมทั้งสมบัติและอำนาจในการทำงานในบริษัท

(67) ไตรภพ (ช) : พี่คุณแย่งท่านอรรณพไปจากน้ำสา จนทำให้น้ำสากินยาเกินขนาด จนเกือบตาย ส่วนคุณขโมยเงินน้ำสาไปหน้าด้านๆ หิวเงินทั้งพี่ทั้งน้อง

ภัทรลดา (ญ) : คุณจะด่าก็ด่าฉันคนเดียวอะคะ อย่าดึงคนอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (67) ผู้พูดกล่าวถึงผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับผู้ฟังในทางลบ คือ พี่สาวของผู้ฟัง จากบริบท คือ ผู้พูดกล่าวว่าพี่สาวของผู้ฟังเป็นคนที่แย่งสามีของน้ำสาวผู้พูด ทำให้น้ำสาวของผู้พูดตัดสินใจฆ่าตัวตาย ดังข้อความที่ขีดเส้นใต้ “พี่คุณแย่งท่านอรรณพไปจากน้ำสา” ซึ่งผู้พูดต้องการแสดงความรู้สึกเกลียดหรือไม่ชอบใจในการกระทำของพี่สาวผู้ฟัง

ตัวอย่างกลวิธีการกล่าวพาดพิงผู้อื่น ที่ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้

(68) นพณา (ญ) : ทำไม คุณจะทำไมฉัน ใช้ลิ ฉันมันโง่เอง ฉันมันโง่ที่ไม่สืบประวัติคุณ ให้ดี ตระกูลคุณเนี่ยะ มันก็มากผัวมากเมียกันทั้งโคตร ทั้งฝ่ายพ่อฝ่ายแม่

เจนภพ (ช) : (เงียบ)

(แรงเงา. 2555: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (68) จะเห็นว่าผู้พูดมีเจตนากล่าวถึงพ่อแม่หรือญาติพี่น้องที่มีความเกี่ยวข้องกับผู้ฟังในทางที่ไม่ดี จากบริบท คือ ผู้พูดกล่าวพาดพิงพ่อแม่ของผู้ฟังว่ามีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ไม่มีคู่ครองเพียงแค่นั้น ซึ่งจากถ้อยคำดังกล่าวถือเป็นกรกล่าวถึงผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับผู้ฟังทางเสียหาย ทำให้ผู้ฟังเสียหน้าและอับอาย

(69) สายน้ำผึ้ง (ญ) : แต่ที่ฝั่งพูดเพราะฝั่งเป็นห่วงคุณนะคะ ฝั่งรู้จักกั้งเขาดี ต่อหน้าคุณ เขาก็บอกไม่ใช้เงินซื้อคุณ แต่พอลับหลังคุณเขาก็ใช้เงินซื้อทุกอย่าง โดยที่เขาไม่แคร์ความรู้สึกของคุณ เพราะว่าคนอย่างกั้งเขาไม่เคยรักใคร นอกจากความสุขของตัวเอง

พิศุทธิ (ช) : ขอบคุณนะครับที่เป็นห่วงผม แต่ผมเชื่อว่าผมก็รู้จักกั้งดีเหมือนกันไม่อย่างนั้นผมไม่แต่งงานกับเขา

จากตัวอย่าง (69) ผู้พูดกล่าวว่าภรรยาของผู้ฟัง ซึ่งก็คือ “กั้ง” ว่าไม่มีความจริงใจ ไม่สนใจความรู้สึกของคนอื่น และใช้เงินซื้อทุกอย่างแม้กระทั่งคนที่รัก ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวทำให้ผู้ฟังเสียหน้าเนื่องจากคนที่ถูกต่อว่าเป็นภรรยาของตน

2.2 การประชดประชัน หมายถึง การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่มีความหมายแบบอ้อมในการกล่าวถึงการกระทำหรือพฤติกรรมของผู้ฟังในความหมายทางลบ ผู้ฟังต้องตีความหมายจากสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อที่แท้จริง ผู้พูดกล่าวในเชิงขัดแย้งกับเจตนา หรือการที่ผู้พูดกล่าวถึงลักษณะที่ดีของผู้ฟัง แต่ผู้พูดไม่ได้รู้สึกพอใจหรือยินดีตามคำกล่าวนั้น

ตัวอย่างกลวิธีการประชดประชัน ที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้

(70) เขมชาติ (ช) : จะยืนจ่อหรือไง ไหนบอกว่าเจ้าสัว สามีคุณเขาสอนงานมาทุกอย่าง เขาสอนให้ยืนคำหัวเจ้านายหรือไง

สุริยวดี (ญ) : ขอโทษค่ะ

(อย่าลืมชั้น. 2557: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (70) ผู้พูดมีเจตนากล่าวประชดประชันถึงการกระทำของผู้ฟังแบบอ้อม คือผู้ฟังเป็นผู้ที่ไม่มีสัมมาคารวะ หรือไม่รู้จักกาลเทศะในการปฏิบัติตัวต่อเจ้านาย โดยใช้การถามที่แฝงการประชดประชัน เนื่องจากการยืนคำหัวผู้ใหญ่ในสังคมไทยเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม

(71) วรรณธร (ช) : แล้วต้องรอให้มันโกงจนบริษัทล้มละลายหรือไง ถึงจะเอาผิดกับมันได้ (วรรณธกล่าวในที่ประชุม ซึ่งทงเป็นหนึ่งในกรรมการในที่ประชุม)

ทง (ช) : คุณวรรณครับ ผมอธิบายได้นะครับ คือว่า

(สองหัวใจนี้เพื่อเธอ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (71) ผู้พูดกล่าวประชดประชันถึงการกระทำของผู้ฟังแบบอ้อมที่เคยทำให้บริษัทขาดทุนเสียหาย ซึ่งเจตนาที่แท้จริงผู้พูดต้องการให้ทนงออกไปจากบริษัทของตนเอง ผู้พูดกล่าวว่า “แล้วต้องรอให้มันโกงจนบริษัทล้มละลายหรือไง” เป็นการประชดว่าจะไม่ทำอะไรทะนง รอจนกว่าบริษัทจะล้มละลายหรือ

(72) อรรถนพ (ช) : มีความคิด มีสมองเหมือนกันนี่นะ ไปอยู่เมืองนอกเมืองนามานาน ภาษาอังกฤษคงจะพอพูดใช้ได้มั้ง ประเดี๋ยวฉันจะฝากงานให้นะ เริ่มต้นเป็นเบลบอยก่อน เงินดีหน่อย

ไทรภพ (ช) : เป็นพระคุณอย่างหาที่สุดไม่ได้เลยครับ ก็ดีเหมือนกันนะ ผมจะได้
รวายเป็นมหาเศรษฐีเหมือนท่านบ้างไหมครับ เริ่มต้นจากการ
เป็นเบลบอย เหมือนกับท่านที่เริ่มจากการเป็นกระเป๋ารถเมล์

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (72) ไทรภพไม่ได้มีเจตนากล่าวขอบคุณอย่างจริงจัง แต่ต้องการกล่าวประชดประชันคำพูดของอรรถนพ เพราะไม่มีใครยินดีกับการทำงานเป็นเบลบอยในการหาเงินมากอย่างแน่นอน และยังประชดกลับด้วยการบอกว่า “เหมือนกับท่านที่เริ่มจากการเป็นกระเป๋ารถเมล์”

(73) ไทรภพ (ช) : ดีไม่ดินะ ผมจะไปรดน้ำดำหัวคุณในวันสงกรานต์ด้วยซ้ำไป

พิมลภา (ญ) : นี่คุณเลิกพูดจาไร้สาระได้แล้วนะคะ ฉันอายุน้อยกว่าคุณตั้งเยอะ

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (73) ผู้พูดกล่าวประชดประชันผู้ฟัง โดยผู้พูดกล่าวในเชิงตรงข้ามกับความรู้สึกของตนเองที่รู้สึกไม่พอใจในตัวผู้ฟัง แต่ผู้พูดกล่าวแสดงความเคารพและสรรเสริญผู้ฟัง ดังข้อความที่ขีดเส้นใต้ “ผมจะไปรดน้ำดำหัวคุณในวันสงกรานต์ด้วยซ้ำไป”

ตัวอย่างกลวิธีการประชดประชัน ที่ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้

(74) นพนภา (ญ) : นี่ จะมาขี้นึงทำไม งานการอื่นไม่มีทำรีไร จะขัดให้เป็นทองเลย
เหวอ นั้นนะ

แม่บ้าน (ญ) : คะ ขัดให้มันเป็นทอง ดอกมันจะได้ชัดๆ นะคะ

(แรงเงา. 2555: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (74) ผู้พูดมีเจตนากล่าวประชดประชันเกี่ยวกับการกระทำของผู้ฟัง เจตนาที่แท้จริงของผู้พูด คือ ไม่ต้องการให้ผู้ฟังในฐานะที่เป็นแม่บ้านมายินฟังเรื่องราวของเจ้านาย

(75) เจ้มดแดง (ช) : ว้าย ตายแล้ว จะไปเองได้ยังไงละ เดี่ยวเจ้ขับรถไปให้ หน้าก็เจ็บ
อย่างนี้ ขับได้ยังไงละ

น้ำหวาน (ญ) : เจ้ รถนะใช้เท่านั้น ไม่ได้ใช้หน้าเหยียบคันเร่ง

(ระบำดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (75) น้ำหวานมีเจตนากล่าวประชดประชันเจ้มดแดง น้ำหวานต้องการจะบอกเจ้มดแดงว่ายังขับรถไปเองได้ เพราะการบาดเจ็บหน้า ไม่ได้ทำให้ขับรถไม่ได้ การขับรถใช้เท้าไม่ใช่หน้า

(76) ต๋อง (ญ) : เดี๋ยวนี้แม่คบพวกมาเฟียแล้วหรอคะ

นพณา (ญ) : ตาย แม่แสนรู้ ู้ไปหมดเลยนะยะ มาฟังมาเฟียที่ไหน คุณประพงค์
เขามาช่วยฉันทวงหนี้

(แรงเงา. 2555: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (76) จะเห็นว่าผู้พูดกล่าวชมผู้ฟังว่าเป็นผู้ที่หยั่งรู้ทุกเรื่อง แต่ในความจริงแล้วผู้พูดมีเจตนากล่าวประชดประชัน ผู้พูดไม่ได้ต้องการชื่นชมหรือยินดีในการกระทำของผู้ฟัง ดังข้อความที่ขีดเส้นใต้ “แม่แสนรู้ ู้ไปหมดเลยนะยะ” ซึ่งคำว่า “แสนรู้” เป็นถ้อยคำที่ใช้ในการชื่นชมสัตว์

(77) สายน้ำผึ้ง (ญ) : เก่งนี้ ฉันไม่นึกว่าเพื่อนสาวของฉันจะลุกขึ้นมาทำอะไรเป็นเรื่องเป็น
ราว

กะรัต (ญ) : ใครอนุญาตให้แกเข้าร้าน

(สามีตีตรา. 2557: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (77) ผู้พูดกล่าวถ้อยคำที่แสดงความขัดแย้งกับเจตนาที่แท้จริง จากบริบท คือ ผู้พูดกล่าวชื่นชมผู้ฟังว่าเป็นคนที่มีความสามารถ ทำอะไรเป็นเรื่องเป็นราวได้ แต่เจตนาที่แท้จริงของผู้พูดต้องการพูดประชดประชันในเชิงการพูดกระทบถึงการกระทำของผู้ฟังในอดีตที่ไม่เคยจริงจังในการลงมือทำอะไรจนประสบความสำเร็จ

2.3 การใช้สำนวนเปรียบในเชิงลบ หมายถึง การที่ผู้พูดใช้สำนวนที่มีความหมายในทางลบ หรือในทางไม่ดีในการกล่าวถึงผู้ฟังในเชิงเปรียบเทียบ เพื่อต้องการให้เห็นภาพลักษณ์ที่ไม่ดีเกี่ยวกับการกระทำของผู้ฟัง ซึ่งการกระทำดังกล่าวทำให้ผู้ฟังรู้สึกเสียหน้าและอับอาย

ตัวอย่างกลวิธีการใช้สำนวนเปรียบในเชิงลบที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้

- (78) อรรถนพ (ช) : แกนี้กว่าฉันโง่เหรอก ที่แกเอาเรื่องเก่าของฉันมาพูด เพราะต้องการว่าฉันกระตบไปถึงน้ำสาของแก ที่ฉันทิ้งน้ำสาของแก ทั้งที่อยู่กันมานาน ตั้งแต่ยังจนอยู่
- ไตรภพ (ช) : ตึกแก เขาบอกว่าตึกแกกินปูนแล้วร้อนท้องจริงเปล่าวะ

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (78) ไตรภพกล่าวกระตบอรรถนพทางอ้อมที่เคยทอดทิ้งน้ำของไตรภพไปแต่งงานกับผู้หญิงที่มีอายุน้อยกว่า ไตรภพไม่ได้ต่อว่าอรรถนพโดยตรง แต่เปรียบด้วยสำนวน คือ “กินปูนร้อนท้อง” หมายถึง ทำอาการมีพิรุณขึ้นเอง แสดงอาการเดือดร้อนขึ้นเอง (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556: 139)

ตัวอย่างกลวิธีการใช้สำนวนเปรียบในเชิงลบที่ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้

- (79) น้ำหวาน (ญ) : เรื่องรางวัลนี้ ฉันว่าพี่ไม่ได้มีเพาเวอร์สักเท่าไรเหรอกนะ ไม่งั้นป่านนี้มันต้องมีอะไรคืบหน้าไปแล้ว แต่ตอนนี้ไม่เห็นมีอะไรเลย ส่วนเรื่องนางเหมย พี่คิดเหรอกว่าคนอย่างฉันจะปล่อยให้พี่ไปโพทนาคามผิดของฉันได้ ฉันทำกับนางเหมยได้ ฉันก็ทำกับพี่ได้เหมือนกัน เรื่องตำรวจก็ลืมไปได้เลยนะ เพราะประวัติพี่เองก็ไม่ได้สวดยหรูอะไรไม่ใช่เหรอก ฉันว่าพี่อย่าแกว่งเท้าหาเสี้ยนดีกว่า ฉันเตือนพี่แล้วนะว่าอย่ามายุ่งกับชีวิตของฉัน ถ้ายังอยากมีชีวิตเอาไว้หายใจเล่นอยู่ละก็
- ฟีน (ช) : (เงิบ)

(ระบำดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (79) จะเห็นว่าผู้พูดใช้สำนวนเปรียบผู้ฟังว่า “แกว่งเท้าหาเสี้ยน” หมายถึง รนหาเรื่องเดือดร้อน (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556: 134) ซึ่งเป็นสำนวนที่มีความหมายในเชิงลบ ผู้พูดมีเจตนาที่จะต่อว่ากรกระทำของผู้ฟังแทนที่จะอยู่เฉยๆ แต่ผู้ฟังกลับหาเรื่องทำให้ตัวเองเดือดร้อน

2.4 การกล่าวถึงการกระทำเรื่องเพศ หมายถึง การกล่าวถึงการกระทำของผู้ฟังที่ตีความหมายไปในเรื่องการกระทำทางเพศ ซึ่งแตกต่างกับการใช้คำหยาบหรือถ้อยคำที่แสดงถึงอารมณ์รุนแรง เนื่องจากการกล่าวถึงการกระทำเรื่องเพศถือเป็นความไม่สุภาพตามวัฒนธรรมและธรรมเนียมปฏิบัติของคนในสังคมไทย

ตัวอย่างกลวิธีการกล่าวถึงการกระทำเรื่องเพศที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้

- (80) ไตรภพ (ช) : อ้อ วกมาเรื่องบนเกาะอีกแล้ว ไม่ปล่อยหรอก ทำทางคุณจะลืม
ช่วงเวลานบนเกาะไม่ได้ละสินะ ตีใจตรงไหนเธอ ตรงที่เราร้อนได้ผ้า
ห่มเดียวกัน หรือว่าตอนที่ผมเห็นคุณอาบน้ำ
- ภัทรลดา (ญ) : ไอ้บ้า ปล่อย

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (80) แสดงข้อความที่ขีดเส้นใต้ “ตรงที่เราร้อนได้ผ้าห่มเดียวกัน” เป็นถ้อยคำที่ผู้พูดต้องการสื่อไปในทางลามก เพื่อกล่าวถึงการกระทำทางเพศ และผู้พูดมีเจตนาต้องการทำให้ผู้ฟังรู้สึกอับอายและเสียหน้า ซึ่งตามธรรมเนียมปฏิบัติและวัฒนธรรมของไทยไม่นิยมกล่าวถึงเรื่องเพศ

- (81) เขมชาติ (ช) : แต่นรกขุมนี้ ก็เคยพาคุณขึ้นสวรรค์มาแล้ว
- สุริยวดี (ญ) : ต่ำ สกปรกที่สุด อย่ามาพูดจาแบบนี้ในบ้านของฉัน ออกไปแล้วอย่า
มายุ่งกับฉัน ฉันไม่เคยคิดที่จะเดินกลับเข้าไปในชีวิตของคุณ เพราะ
ฉันเกลียดคุณ เข้าใจมั๊ย ฉันรู้คุณก็เกลียดฉัน

(อย่าลืมฉัน. 2557: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (81) แสดงข้อความที่ขีดเส้นใต้ “ก็เคยพาคุณขึ้นสวรรค์มาแล้ว” เป็นถ้อยคำที่ผู้พูดมีเจตนาถกเถียงถึงการกระทำเรื่องเพศ เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดกับผู้ฟังเคยมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งตอนที่ไปดูงานที่สวีตเซอร์แลนด์ด้วยกัน ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวทำให้ผู้ฟังรู้สึกอับอายในฐานะที่เป็นผู้หญิง การกระทำดังกล่าวของผู้พูดถือว่าขัดต่อหลักธรรมเนียมปฏิบัติและวัฒนธรรมไทยที่ผู้ชายต้องให้เกียรติผู้หญิง

ตัวอย่างกลวิธีการกล่าวถึงการกระทำเรื่องเพศที่ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้

- (82) นพณา (ญ) : ก็ดีเนอะ สมสู่กันไม่เลือก
- เจนภพ (ช) : นี่ พูดจาอะไรให้เกียรติกันบ้างนะ

(แรงเงา. 2555: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (82) ผู้พูดใช้คำว่า “สมสู่” หมายถึง ร่วมประเวณี (มักใช้ในทางไม่ดี) เช่น เขาไปสมสู่กันเอง สมสู่อยู่กินกันฉันผัวเมีย บางทีก็ใช้กับสัตว์บางชนิด (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556: 1178) ดั่งข้อความที่ขีดเส้นใต้ “สมสู่กันไม่เลือก” เป็นการกล่าวถึงการร่วมเพศ ผู้พูดต้องการทำให้ผู้ฟังเสียหน้า และอับอายในการกระทำที่ไม่เหมาะสมของตนเอง

- (83) เจนภาพ (ช) : ไปไต่ร่วรกอัลฟมา
 นพณา (ญ) : กอล์ฟหลุมไหนคะ หรือว่าหลุมนางมุตตา

(แรงเงา. 2555: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (83) นพณาใช้ถ้อยคำที่แสดงถึงการกระทำเรื่องเพศ โดยใช้คำว่า “หลุมนางมุตตา” ซึ่งนพณามีเจตนากล่าวถึงเรื่องเพศ และนพณาต้องการทำให้เจนภาพรู้สึกเสียหน้าและอับอายที่แอบไปมีความสัมพันธ์แบบชู้สาวกับผู้หญิงคนอื่น

3. กลวิธีเสริมความไม่สุภาพ หมายถึง กลวิธีที่ผู้พูดใช้เสริมความไม่สุภาพให้มีความรุนแรงมากขึ้น กลวิธีเสริมนี้ไม่สามารถปรากฏเดี่ยวๆ ได้ จำเป็นต้องปรากฏร่วมกับกลวิธีความไม่สุภาพจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ากลวิธีเสริมความไม่สุภาพที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายใช้ในละครโทรทัศน์ไทย คือ การใช้คำอุทานแสดงความหมายทางลบ ซึ่งคำอุทาน หมายถึง คำที่เกิดจากการเปล่งเสียงแสดงอารมณ์ความรู้สึก และแสดงจุดประสงค์บางประการ เช่น เอ๊ย เออ เอ๊ะ อ้าว อู๊ย อู๊ยยตาย อู๊ยยตายตายจริง โอ๊ย อู๊ย บัดโธ่ โธ่ โธ่ เอ้อ แหม คุณพระช่วย เป็นต้น (นพวรรณ พันธุเมธา. 2549: 140) ดังนั้น การใช้คำอุทานแสดงความหมายในทางลบ คือ กลวิธีที่ผู้พูดใช้คำอุทานแสดงความหมายทางลบ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกไม่พอใจของผู้พูดให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ตัวอย่างกลวิธีการใช้คำอุทานที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้

- (84) ไตรภาพ (ช) : ไอ้โง่ หยดสตรอเบอร์รี่เลย พี่สาวคุณมันอยากได้สมบัติจนตัวซีดตัวสั่น ก็เลยอาศัยช่วงที่ท่านอรธณพววย ยึดสมบัติ ยึดทั้งอำนาจในการบริหารบริษัท โธ่เอ๊ย กลัวว่าผมจะแฉละสิ ส่งคุณมาคอยประกบแบบนี้
 ภัทรลดา (ญ) : ปล่อย คนอย่างคุณมันคิดแต่เรื่องทุเรศๆอยู่ตลอดเวลา

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (84) ผู้พูดใช้คำว่า “โอโห” เพื่อแสดงอาการตกใจในการกระทำของผู้ฟังที่ผู้พูดถึงพี่สาวของตัวเองในแง่ที่ดี ซึ่งผู้พูดรู้สึกไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่ผู้ฟังกล่าวมา และผู้พูดใช้กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรงที่ปรากฏร่วม คือ การตำหนิผู้ฟัง

(85) ไตรภพ (ช) : อ้อ วกมาเรื่องบนเกาะอีกแล้ว ไม่ปล่อยหรอก ทำทางคุณจะล้ม
ช่วงเวลบนเกาะไม่ได้ละสินะ ดิฉันตรงไหนเธอ ตรงที่เราร้อนได้ผ้า
ห่มเดียวกัน หรือว่าตอนที่ผมเห็นคุณอาบน้ำ

ภัทรลดา (ญ) : อ้อ บ้า ปล่อย

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (85) ผู้พูดใช้คำว่า “อ้อ” เพื่อแสดงให้เห็นว่าตนเองเข้าใจถึงเจตนาในการกระทำของผู้ฟังว่าต้องการอะไร จากบริบท คือ ผู้พูดกล่าวถึงการกระทำของผู้ฟังที่เจตนากล่าวถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นมาแล้ว ผู้พูดมองว่าผู้ฟังรู้สึกชอบในสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งผู้พูดใช้กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อมที่ปรากฏร่วม คือ การกล่าวถึงการกระทำเรื่องเพศ

(86) ไตรภพ (ช) : โอ้เอ๋ย ทำดีทีเหลว

ภัทรลดา (ญ) : ทำใหม่ก็ได้

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (86) ผู้พูดใช้คำอุทานว่า “โอ้เอ๋ย” เพื่อแสดงอารมณ์เยาะเย้ยการกระทำของผู้ฟัง จากบริบท คือ ผู้พูดใช้คำอุทานเสริมการพูดดูถูกความสามารถของผู้ฟัง ซึ่งผู้พูดใช้กลวิธีใช้กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อมที่ปรากฏร่วม คือ การใช้สำนวนเปรียบในเชิงลบ

ตัวอย่างกลวิธีการใช้คำอุทานที่ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้

(87) รมมี (ญ) : ซูปตาร์อย่างเธอ อุดอยากถึงขนาดต้องเร่งเสนอดัวมาให้ผู้ชายถึงห้อง
เลยเธอ

น้ำหวาน (ญ) : อ้าว เธอก็เหมือนกัน เรามาหาผู้ชายถึงห้องเหมือนกันนี่ยะ

(ระบำดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (87) น้ำหวานใช้คำอุทานว่า “อ้าว” เพื่อแสดงอารมณ์หรือความรู้สึกประหลาดใจกับการกระทำของรมมี จากบริบท คือ น้ำหวานใช้คำอุทานเสริมการกล่าวตำหนิการกระทำของรมมี ที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในฐานะที่เป็นผู้หญิงที่เข้ามาหาผู้ชายถึงที่ห้อง

(88) น้ำหวาน (ญ) : โธ้ย เจ้ หยุดพูดได้แล้ว พูดอะไรนักหนา คนยิ่งหงุดหงิดๆอยู่ด้วย กลับไปได้แล้วไป

เจ๊มดแดง (ช) : หงุดหงิดที่เหมยเขาไม่เป็นอะไรใช่ไหม๊ แถมยังได้คะแนนสงสารจากคนอื่น ที่น้องสาวเขาถูกผู้ชายลงมือไปป๊า

(ระบำดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (88) ผู้พูดใช้คำว่า “โธ้ย” เป็นคำอุทานแสดงความรำคาญที่ผู้ฟังพูดมากเกินไป ผู้พูดต้องการแสดงความรู้สึกไม่พอใจในการกระทำของผู้ฟังที่ผู้พูดมองว่าเป็นการกระทำที่ก่อความรบกวนต่อผู้อื่น และไม่เกิดประโยชน์อะไร

(89) ต๋อง (ญ) : เดี๋ยวนี้ แม่คบพวกมาเฟียแล้วเหอะคะ

นพนภา (ญ) : ตาย แม่แสนรู้ รู้ไปหมดเลยนะยะ มาฟังมาเฟียที่ไหน คุณประพงค์ เขามาช่วยฉันทวงหนี้

(แรงเงา. 2555: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (89) นพนภา ใช้คำอุทานเสริมการประชดประชันต๋อง นพนภาไม่มีเจตนาชื่นชมต๋องอย่างที่กล่าวออกมา โดยนพนภา ใช้คำว่า “ตาย” เป็นคำอุทานแสดงความตกใจในการกระทำของต๋อง ผู้พูดใช้คำอุทานเสริมการประชดประชันผู้ฟัง

2. ผลการเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของการใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายกับตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยนำเสนอผลการเปรียบเทียบของแต่ละกลวิธีที่ใช้ของตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิง เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเหมือนและแตกต่างในการเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพแต่ละกลวิธีของตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิง ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 4 เปรียบเทียบความถี่การใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิงในนวนวน

กลวิธี	ตัวละครร้ายฝ่ายชาย		ตัวละครร้ายฝ่ายหญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง						
1.1 การตำหนิผู้ฟัง	88	64.23	54	39.42	137	100
1.2 การสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดกระทำบางอย่าง	66	67.35	32	32.65	98	100
1.3 การกล่าวย้าความผิด	7	77.78	2	22.22	9	100
1.4 การกล่าวเปรียบเทียบผู้ฟังกับผู้อื่น	0	0	1	100	1	100
1.5 การใช้คำด่า	19	48.72	20	51.28	39	100
1.6 การเรียกด้วยคำแสดงการดูแคลน	3	13.64	19	86.36	22	100
1.7 การกล่าวร้าย	2	100	0	0	2	100
1.8 การทวงบุญคุณ	0	0	7	100	7	100
1.9 การข่มขู่	18	47.37	20	52.63	38	100
1.10 การดูถูก	19	55.88	15	44.12	34	100
2. กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อม						
2.1 การกล่าวพาดพิงผู้อื่น	10	76.92	3	23.07	13	100
2.2 การประชดประชัน	57	53.27	50	46.72	107	100
2.3 การใช้สำนวนเปรียบในเชิงลบ	3	42.86	4	57.14	7	100
2.4 การกล่าวถึงการกระทำที่ไร้เหตุผล	5	23.81	16	76.19	21	100
3. กลวิธีเสริมความไม่สุภาพ						
3.1 การใช้คำอุทาน	11	52.38	10	47.62	21	100

จากทั้งตาราง 3 และตาราง 4 เห็นได้ว่าตัวละครร้ายฝ่ายชายใช้กลวิธีความไม่สุภาพมากกว่าตัวละครร้ายฝ่ายหญิง จากตาราง 3 พบว่าตัวละครร้ายฝ่ายชายใช้กลวิธีความไม่สุภาพ จำนวน 308

ครั้ง ส่วนตัวละครร้ายฝ่ายหญิงใช้กลวิธีความไม่สุภาพ จำนวน 253 ครั้ง และข้อมูลจากตาราง 4 ซึ่งทำการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีความไม่สุภาพโดยพิจารณาในแนวนอน พบว่าเพศชายใช้ 2 กลวิธีแสดงความไม่สุภาพมากกว่าเพศหญิงอย่างชัดเจน กล่าวคือ มากกว่าเท่าตัวของกลวิธี ได้แก่ 1) กลวิธีการตำหนิผู้ฟัง เพศชายเลือกใช้ร้อยละ 64.23 และเพศหญิงใช้ร้อยละ 37.23 และ 2) กลวิธีการสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดกระทำบางอย่าง เพศชายเลือกใช้ร้อยละ 67.35 และเพศหญิงใช้ร้อยละ 32.65 นอกจากนี้ พบกลวิธีย่อยที่เพศหญิงเลือกใช้ในปริมาณมากกว่าเพศชาย 2 กลวิธี คือ 1) กลวิธีการเรียกด้วยคำแสดงการดูแลคน เพศหญิงใช้ร้อยละ 86.36 และเพศชายเลือกใช้ร้อยละ 13.64 และ 2) กลวิธีกล่าวถึงการกระทำเรื่องเพศ เพศหญิงใช้ร้อยละ 76.19 และเพศชายเลือกใช้ร้อยละ 23.81

อย่างไรก็ตาม พบว่ามี 6 กลวิธีย่อยที่เพศหญิงและเพศชายเลือกใช้ในปริมาณใกล้เคียงกัน คือ 1) การใช้คำตำ 2) การข่มขู่ 3) การดูถูก 4) การประชดประชัน 5) การใช้สำนวนเปรียบในเชิงลบ และ 6) การใช้คำอุทาน

ตาราง 5 เปรียบเทียบความถี่การใช้กลวิธีหลักการแสดงความไม่สุภาพของตัวละครร้ายในละครโทรทัศน์ไทย

กลวิธี	ตัวละครร้ายฝ่ายชาย		ตัวละครร้ายฝ่ายหญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง	222	56.63	170	43.37	392	100
2. กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อม	75	50.68	73	49.32	148	100
3. กลวิธีเสริมความไม่สุภาพ	11	52.38	10	47.62	21	100

จากตาราง 5 เห็นได้ว่าตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงใช้กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรงในปริมาณมากที่สุด รองลงมา คือ กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อม กลวิธีเสริมความไม่สุภาพ ตามลำดับ นอกจากนี้ ตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพทั้ง 3 กลวิธีใหญ่ในปริมาณที่มากกว่าตัวละครร้ายฝ่ายหญิง กล่าวคือ 1) กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง ตัวละครร้ายฝ่ายชาย ใช้ร้อยละ 56.63 ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงใช้ร้อยละ 43.37 2) กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อม ตัว

ละครร้ายฝ่ายชายใช้ร้อยละ 50.68 ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงใช้ร้อยละ 49.32 และ 3) กลวิธีเสริมความไม่
 สุภาพ ตัวละครร้ายฝ่ายชาย ใช้ร้อยละ 52.38 ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงใช้ร้อยละ 47.62

ตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพเหมือนกันทั้ง 3
 กลวิธีใหญ่ คือ กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อม และกลวิธีเสริมความไม่
 สุภาพ ส่วนในกลวิธีย่อยพบว่าตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงมีการเลือกใช้กลวิธีที่มี
 ความแตกต่างกัน กล่าวคือ ตัวละครร้ายฝ่ายชายมีการใช้กลวิธีการกล่าวร้าย ในขณะที่ตัวละครร้าย
 ฝ่ายหญิงไม่ปรากฏกลวิธีดังกล่าว ในทางตรงกันข้ามตัวละครร้ายฝ่ายหญิงมีการใช้กลวิธีการกล่าว
 เปรียบเทียบผู้ฟังกับผู้อื่น และกลวิธีการทวงบุญคุณ แต่ตัวละครร้ายฝ่ายชายไม่ปรากฏกลวิธีดังกล่าว
 ซึ่งผลการเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของการใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้าย
 ฝ่ายชายกับตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย มีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 6 เปรียบเทียบการใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายในละครโทรทัศน์ไทย

กลวิธี	ตัวละครร้าย ฝ่ายชาย	ตัวละครร้าย ฝ่ายหญิง
1. กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง		
1.1 การตำหนิผู้ฟัง	✓	✓
1.2 การสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดกระทำบางอย่าง	✓	✓
1.3 การกล่าวย้าความผิด	✓	✓
1.4 การกล่าวเปรียบเทียบผู้ฟังกับผู้อื่น	-	✓
2. กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อม		
2.1 การกล่าวพาดพิงผู้อื่น	✓	✓
2.2 การประชดประชัน	✓	✓
2.3 การใช้สำนวนเปรียบในเชิงลบ	✓	✓
2.4 การกล่าวถึงการกระทำเรื่องเพศ	✓	✓
3. กลวิธีความไม่สุภาพด้านบวก		
3.1 การใช้คำด่า	✓	✓
3.2 การเรียกด้วยคำที่แสดงการดูแคลน	✓	✓
3.3 การกล่าวร้าย	✓	-
3.4 การทวงบุญคุณ	-	✓

กลวิธี	ตัวละครร้าย ฝ่ายชาย	ตัวละครร้าย ฝ่ายหญิง
4. กลวิธีความไม่สุภาพด้านลบ		
4.1 การข่มขู่	✓	✓
4.2 การดูถูก	✓	✓
4.3 การกล่าวเตือน	✓	✓
5. กลวิธีเสริมความไม่สุภาพ		
5.1 การใช้คำอุทาน	✓	✓

ผลการวิเคราะห์พบว่าการเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงมีทั้งความเหมือนและความแตกต่างกัน กล่าวคือ ตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิงใช้กลวิธีความไม่สุภาพทั้ง 3 กลวิธีใหญ่เหมือนกัน ตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้ในปริมาณมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ 1) กลวิธีการตำหนิผู้ฟัง 2) กลวิธีการสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดกระทำบางอย่าง และ 3) กลวิธีการประชดประชัน ในขณะที่ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้ในปริมาณมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ 1) กลวิธีการตำหนิผู้ฟัง 2) กลวิธีการประชดประชัน และ 3) กลวิธีการสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดกระทำบางอย่าง แสดงให้เห็นว่าเพศชายและเพศหญิงมีการเลือกใช้ถ้อยคำที่แสดงความไม่สุภาพคล้ายคลึงกัน นอกจากนี้ ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงใช้กลวิธีกล่าวถึงการกระทำเรื่องเพศและการเรียกด้วยคำที่แสดงการดูแคลนมากกว่าตัวละครร้ายฝ่ายชาย ส่วนกลวิธีย่อยกลวิธีอื่นทั้งตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิงมีปริมาณการใช้ใกล้เคียงกัน

ในบทถัดไป ผู้วิจัยจะนำเสนอการสรุป การอภิปรายผล และนำเสนอข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้ ผู้วิจัยนำเสนอการสรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิเคราะห์กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย กล่าวคือ

1. การสรุปผลกลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย

จากการวิเคราะห์การใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทยพบว่าตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพ 3 กลวิธีใหญ่คล้ายคลึงกัน ได้แก่ 1) กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง 2) กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อม และ 3) กลวิธีเสริมความไม่สุภาพ อีกทั้งยังพบว่าตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้กลวิธีย่อยในการแสดงความไม่สุภาพคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ กลวิธีที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้ปริมาณมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ 1) กลวิธีการตำหนิผู้ฟัง 2) กลวิธีการสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดกระทำบางอย่าง และ 3) กลวิธีการประชดประชัน ในขณะที่กลวิธีที่ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้ปริมาณมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ 1) กลวิธีการตำหนิผู้ฟัง 2) กลวิธีการประชดประชัน และ 3) กลวิธีการสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดกระทำบางอย่าง ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าทั้งตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรงในปริมาณมากที่สุด (จำนวน 392 ครั้ง) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของไลทีเนน (Laitinen. 2010) ที่ศึกษากลวิธีความไม่สุภาพในซีรีส์อเมริกัน House M.D. พบว่านายแพทย์แฮสส์ใช้กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรงมากที่สุด และงานวิจัยของไพรมาดิเอนติ (Primadianti. 2015) ที่ศึกษาความไม่สุภาพของตัวละครอื่นที่แสดงต่อตัวละครหลักในภาพยนตร์ เรื่อง Paranorman โดยพบว่า ตัวละครอื่นใช้กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรงมากที่สุด ซึ่งผลดังกล่าวคล้ายกับข้อมูลที่พบในงานวิจัยนี้ คือ ละครเรื่อง อย่าลืมฉัน ตัวละครร้ายฝ่ายชายมีบทบาทเป็นเจ้านายและเจ้าของบริษัท เป็นผู้มีอำนาจในการออกคำสั่งให้ผู้อื่นปฏิบัติตามความต้องการของตนเอง รวมถึงละครเรื่อง สองหัวใจนี้เพื่อเธอ ตัวละครร้ายฝ่ายชายเป็นตัวละครที่มีลักษณะนิสัยโมโหง่าย ฉุนเฉียว อีกทั้งยังดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าของ

บริษัท จากบทบาทและสถานภาพของตัวละครทั้ง 2 ตัวละคร สังเกตได้ว่ากลวิธีความไม่สุภาพแบบตรงมักเกิดร่วมกับการแสดงความเป็นอำนาจของผู้พูดเสมอ เช่นเดียวกับที่คัลเพิเพอร์ (Culpeper, 1996) กล่าวว่า ความไม่สุภาพมักจะเกิดขึ้นเมื่อผู้พูดมีอำนาจเหนือกว่าผู้ฟัง หรือผู้พูดอยู่ในสถานะที่สูงกว่าผู้ฟัง ซึ่งผู้พูดมีอิสระในการบังคับ หรือข่มขู่ให้ผู้ฟังกระทำในสิ่งที่ผู้พูดต้องการ นอกจากนี้ในงานวิจัยพบว่าตัวละครร้ายฝ่ายชายใช้กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรงมากกว่าตัวละครร้ายฝ่ายหญิง กล่าวคือ จากตาราง 5 ในบทที่ 4 ตัวละครร้ายฝ่ายชายใช้ร้อยละ 56.63 และตัวละครร้ายฝ่ายหญิงใช้ร้อยละ 43.37 ซึ่งเกิดจาก 2 กลวิธีย่อย คือ 1) กลวิธีการตำหนิผู้ฟัง 2) กลวิธีการสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดกระทำบางอย่าง โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1.1 กลวิธีการตำหนิผู้ฟัง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าทั้งตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงใช้กลวิธีการตำหนิผู้ฟังเป็นอันดับแรก ซึ่งกลวิธีการตำหนิผู้ฟังเป็นกลวิธีที่ผู้พูดมีจุดมุ่งหมายในการทำลายหน้าและภาพลักษณ์ของผู้ฟังอย่างชัดเจน โดยผู้พูดใช้ถ้อยคำแสดงความไม่สุภาพในการกล่าวตำหนิถึงการกระทำ พฤติกรรมหรือท่าทางที่แสดงออกอย่างไม่เหมาะสมของผู้ฟัง รวมถึงการตำหนิเกี่ยวกับข้อบกพร่องและความผิดพลาดในการกระทำของผู้ฟัง ซึ่งผู้พูดมีเจตนาต้องการทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกอับอายต่อการกระทำของตนเอง กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏทำให้เห็นถึงความรู้สึกไม่พอใจ หรือความไม่พอใจที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง อีกทั้งยังเป็นการแสดงทัศนคติในทางลบของผู้พูดที่มีต่อการกระทำของผู้ฟัง ดังจะเห็นได้จากรูปภาษาที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงใช้ในการตำหนิผู้ฟัง ได้แก่ [โลก]¹ [โกหก] [อวดดี] [เสแสร้ง] [ชักช้า] [ปากดี] [อวดเก่ง] [ลามปาม] [เล่นตัว] [ยโส] [มารยา] [เพื่อเจ้า] [ไร้สาระ] [ห่วย] เป็นต้น

ตัวอย่างกลวิธีการตำหนิผู้ฟัง

- (1) ไตรภพ (ช²) : แหม เสียงหวานๆ มาดผู้ดีผู้ดีหายไปหมดเลยนะคุณ แค่ทำเจ้งไป 20 ล้านเอง
ผัวแก่คนนี้ยังเหลืออีกเยอะน่า

¹ เครื่องหมายวงเล็บสี่เหลี่ยม [...] แสดงให้เห็นคำหรือถ้อยคำที่ใช้ในการแสดงความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิง

² ช หมายถึง ตัวละครร้ายฝ่ายชาย

³ ญ หมายถึง ตัวละครร้ายฝ่ายหญิง

(ทางผ่านกามเทพ. 2558: ออนไลน์)

- (2) น้ำหวาน (ญ³) : ... ถ้าไม่มีฉัน คนก็ไม่รู้จักหรอกนะว่าพีท พิธจะเป็นใคร เล่นละครก็แข็งทื่อ
อย่างกับเสาหิน นี่ถ้าไม่ใช่หลานคุณพิงค์นะ ไม่มีโอกาสแจ้งเกิดในวงการ
บันเทิงหรอก คนอย่างคุณเนี่ย

(ระบำดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (1) ข้อความที่ขีดเส้นใต้ “แค่ทำเจ๋งไป 20 ล้านเอง” ผู้พูดซึ่งเป็นตัวละครร้ายฝ่ายชายมีเจตนากล่าวตำหนิถึงการกระทำที่เป็นข้อบกพร่องของผู้ฟัง คือ ผู้ฟังทำให้บริษัทต้องขาดทุนเป็นจำนวน 20 ล้านบาท ซึ่งผู้พูดมีเจตนาต้องการทำให้ผู้ฟังรู้สึกอับอาย และเสียหน้าอย่างตรงไปตรงมา และตัวอย่าง (2) ผู้พูดหรือตัวละครร้ายฝ่ายหญิงมีเจตนากล่าวตำหนิถึงการกระทำของผู้ฟังจากบริบท ผู้พูดกล่าวว่าผู้ฟังเป็นนักแสดง แต่ผู้ฟังเล่นละครไม่สมกับบทบาทที่ได้รับ ไม่มีความเป็นธรรมชาติ ดังข้อความที่ขีดเส้นใต้ “เล่นละครก็แข็งทื่อ” ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวเป็นถ้อยคำที่ผู้พูดต้องการทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกอับอายในการกระทำของตนเอง

นอกจากนี้ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลยังพบว่าตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้กลวิธีการตำหนิผู้ฟังในปริมาณที่มากกว่าตัวละครร้ายฝ่ายหญิง จากตาราง 4 ในบทที่ 4 แสดงให้เห็นว่าตัวละครร้ายฝ่ายชายเลือกใช้ร้อยละ 64.23 ส่วนตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้ร้อยละ 39.42 ดังที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ เรื่อง ทางผ่านกามเทพ เห็นได้ชัดเจนว่าตัวละครร้ายฝ่ายชาย คือ ไตรภพ เลือกใช้กลวิธีการตำหนิผู้ฟังในปริมาณมากที่สุด เนื่องจากบทบาทของตัวละครร้ายฝ่ายชาย คือ ไตรภพเป็นตัวละครที่มีลักษณะนิสัยอารมณ์ร้อน ก้าวร้าว ปากร้าย ดังนั้น การเลือกใช้กลวิธีการตำหนิผู้ฟังของไตรภพจึงเป็นการแสดงความรู้สึกไม่พอใจที่มีต่อคนที่กำลังจะแต่งงานกับพ่อของตนเอง ซึ่งไตรภพไม่ต้องการให้น้ำสาวของเขาที่เป็นอดีตภรรยาเกิดความรู้สึกเสียใจ สิ่งที่ไตรภพกระทำไป เพราะต้องการให้น้ำสาวที่เขารักมีความสุข ในขณะเดียวกัน ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงพบการใช้กลวิธีการตำหนิผู้ฟังในปริมาณมากเช่นเดียวกัน แต่มีการใช้ในปริมาณที่น้อยกว่าตัวละครร้ายฝ่ายชาย ดังที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ เรื่อง ระบำดวงดาว ตัวละครร้ายฝ่ายหญิง คือ น้ำหวาน เห็นได้จากบทบาทของน้ำหวานเป็นดารานักแสดงที่มีชื่อเสียง แต่มีลักษณะนิสัยหลงตัวเอง และมีความมั่นใจในตัวเองสูง อย่างไรก็ตาม เห็นว่ากลวิธีการตำหนิผู้ฟังเป็นกลวิธีที่ตัวละครร้ายทั้ง 2 เพศเลือกใช้ปริมาณมากที่สุดในการแสดงความไม่สุภาพ ซึ่งผลการวิเคราะห์สอดคล้องกับงานวิจัยของจันทิมา สว่างลาภ (2556) ที่ศึกษาเรื่องกลวิธีความไม่สุภาพในรายการเรียลลิตีโชว์ภาษาไทย ผลการศึกษาพบว่าผู้วิจารณ์ใช้กลวิธีการตำหนิผู้ฟังอย่าง

ตรงไปตรงมาด้วยการใช้คำที่มีความหมายในทางลบและถ้อยคำที่แสดงการสบประมาทผู้ฟัง ซึ่งผู้วิจัยมีเจตนาต้องการให้ผู้ฟังนำข้อบกพร่องไปพัฒนาตนเองให้มีความสามารถมากขึ้น และงานวิจัยของรัชนิวรรณ ประยงค์กุล (2558) ที่ศึกษาเรื่องการคุกคามหน้าอาจารย์ผู้สอน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีวิจารณ์หรือตำหนิอาจารย์ผู้สอนทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งถือเป็นการแสดงความไม่สุภาพต่ออาจารย์ผู้สอน

1.1.2 กลวิธีการสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดกระทำบางอย่าง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้รูปภาษาในการสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดกระทำบางอย่าง โดยมักปรากฏการใช้คำว่า [ต้อง] [อย่า] [ห้าม] [หยุด] เป็นต้น ซึ่งคำเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีอำนาจเหนือกว่าผู้ฟัง และพบปริมาณการใช้มากในตัวละครร้ายฝ่ายชาย คือ ร้อยละ 21.43 และตัวละครร้ายฝ่ายหญิงมีการเลือกใช้ใช้ในปริมาณที่น้อยกว่าตัวละครร้ายฝ่ายชาย คือ ร้อยละ 12.65 ในบริบทที่พบการใช้กลวิธีการสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดกระทำบางอย่างของผู้พูด ส่วนมากพบว่าผู้พูดใช้กลวิธีนี้ในฐานะที่เป็นเจ้านาย หรือผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่าผู้ฟัง ดังที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ เรื่อง ระเบิดดวงดาว และสองหัวใจนี้เพื่อเธอ ซึ่งตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิง คือ วรรณธรและน้ำหวานมีการเลือกใช้กลวิธีการสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดกระทำบางอย่างในปริมาณมาก เนื่องจากบทบาทของตัวละครดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นน้ำหวานหรือวรรณธร ต่างก็เป็นตัวละครที่มีความมั่นใจในตัวเองสูง ยึดมั่นในความคิดของตัวเองเป็นหลัก และไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ซึ่งผลการวิเคราะห์สอดคล้องกับที่คัลเพิเพอร์ที่กล่าวว่าการสั่งเป็นการกระทำที่คุกคามหน้าผู้ฟังอย่างชัดเจนและตรงไปตรงมา เช่น ‘stop complain’ คือ ผู้พูดสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามสิ่งที่ผู้พูดพูด และสอดคล้องกับงานวิจัยของไพรมาดิยันติ (Primadianti, 2015) ที่ศึกษาความไม่สุภาพของตัวละครอื่นที่แสดงต่อตัวละครหลักในภาพยนตร์ เรื่อง Paranorman ผลการศึกษาพบว่าตัวละครอื่นใช้การออกคำสั่งกับตัวละครหลัก คือ Norman ซึ่งสังเกตได้ว่าตัวละครอื่นที่กล่าวมาข้างต้น ล้วนแต่เป็นผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่าตัวละครหลักทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นลุง หรือป้าของ Norman

ตัวอย่างกลวิธีการสั่งให้ผู้ฟังกระทำหรือหยุดกระทำบางอย่าง

(3) วรรณธร (ช) : กลับบ้านไปเลย ฉันไม่รับ

(สองหัวใจนี้เพื่อเธอ. 2558: ออนไลน์)

- (4) น้ำหวาน (ญ) : แกะมาปอดแหกอะไรตอนนี่ นี่ แกชนเดี๋ยวนี้อยู่ละ ถ้าแกไม่ชน แกเอาเงิน 2 แสนคันคืนมาเลย

(ระบำนวดดวงดาว. 2553: ออนไลน์)

จากตัวอย่าง (3) ผู้พูดซึ่งเป็นตัวละครร้ายฝ่ายชายมีเจตนาแสดงความรู้สึกไม่ชอบในตัวผู้ฟัง และไม่ต้องการเห็นหน้าผู้ฟังอีก ผู้พูดจึงสั่งให้ผู้ฟังกลับบ้านไป และตัวอย่าง (4) ผู้พูดซึ่งเป็นตัวละครร้ายฝ่ายหญิงสั่งให้ผู้ฟังขับรถชน โดยผู้พูดใช้คำว่า “เดี๋ยวนี” ลงท้ายการกระทำที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังกระทำ เพื่อเป็นการเน้นย้ำให้ผู้ฟังกระทำตามทันที

1.2 กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อม

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าทั้งตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อมเป็นอันดับที่ 2 (จำนวน 148 ครั้ง) โดยพบว่าตัวละครร้ายฝ่ายชายใช้กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อมมากกว่าตัวละครร้ายฝ่ายหญิง กล่าวคือ จากตาราง 5 ในบทที่ 4 ตัวละครร้ายฝ่ายชายใช้ร้อยละ 50.68 และตัวละครร้ายฝ่ายหญิงใช้ร้อยละ 49.32 เนื่องมาจากปริมาณการเลือกใช้กลวิธีย่อย คือ กลวิธีการประชดประชันเป็นกลวิธีที่ผู้พูดมีเจตนาต้องการให้ผู้ฟังตีความในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่ออย่างแท้จริงในรูปประโยคบอกเล่า และประโยคคำถาม ส่วนมากจะพบว่าผู้พูดจะใช้ถ้อยคำประชดประชันในเชิงขัดแย้งกับเจตนาที่แท้จริง รวมถึงพบว่าการประชดประชันพบรวมกับการใช้ระดับเสียงสูงต่ำ ลักษณะน้ำเสียงประกอบกับถ้อยคำดังกล่าวเพื่อเพิ่มความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น ซึ่งผู้พูดมีเจตนาพูดเสียดสีหรือเหน็บแนมผู้ฟัง เพื่อต้องการให้ผู้ฟังรู้สึกโกรธ คับแค้นใจ และผู้พูดไม่ได้มีเจตนาถ้อยคำชื่นชม หรือแสดงความยินดีต่อผู้ฟังอย่างแท้จริง ซึ่งไกรซ์ (Grice. 1975) กล่าวว่า การประชดประชันเป็นการละเมิดกฎด้านคุณภาพ (the maxim of quality) ของหลักการให้ความร่วมมือในการสนทนา กล่าวคือ ผู้พูดกล่าวถ้อยคำอย่างไม่จริงใจ ถือเป็นการแสดงความไม่สุภาพต่อผู้ฟัง รูปภาษาที่แสดงการประชดประชันของตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิง ได้แก่ [แม่แสนรู้ รู้ไปหมดเลยนะยะ] [กิดีเนอะ] [กิดีสิ] [เก่งนี่] [ฉลาดขึ้นนะ] [ดีใจด้วยนะ] [เก่งมาก] [คุณฉลาดชะทีนะ] [กิดีเหมือนกันนะ] [เด็นชะพลีเลย] [รู้ดีจังนะ] [นางเอกจริงนะ] เป็นต้น ซึ่งผลการวิเคราะห์สอดคล้องกับงานวิจัยของจันทิมา สว่างลาภ (2556) ที่กล่าวถึงกลวิธีการประชดประชันในรายการเรียลลิตีโชว์ พบว่าผู้วิจารณ์กล่าวประชดประชันผู้เข้าแข่งขัน โดยการกล่าวถึงผู้เข้าแข่งขันในแง่ที่ดีในด้านบุคลิกภาพ

ความสามารถ หรือผลงานการร้องเพลง แต่ผู้วิจารณ์ไม่ได้มีเจตนากล่าวชื่นชม หรือพอใจในการกระทำของผู้เข้าแข่งขันอย่างแท้จริง

ในงานวิจัยนี้พบว่าตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิงใช้การประชดประชันในเชิงขัดแย้งกับความรู้สึกที่แท้จริงที่มีต่อผู้ฟัง โดยผู้พูดเลือกใช้ถ้อยคำที่ชื่นชม ยกย่อง เยินยอผู้ฟัง ซึ่งไม่ตรงกับเจตนาที่แท้จริงของผู้พูด ในบริบทละครโทรทัศน์ไทยการประชดประชันถือเป็นการคุกคามหน้าผู้ฟังและผู้พูดต้องการทำให้ผู้ฟังรู้สึกโกรธ และเจ็บใจ ซึ่งก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ไม่ว่าผู้พูดกับผู้ฟังจะมีความสนิทสนมกันหรือไม่ก็ตาม ในทางตรงกันข้าม คัลเพิเพอร์ (Culpeper, 2016) มองว่า การประชดประชันเป็นการใช้ถ้อยคำที่ไม่สุภาพกับผู้ที่มีความสนิทสนมกัน เพื่อแสดงความใกล้ชิดกันมากขึ้น และไม่ก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ถึงแม้ว่าผู้ฟังจะรับรู้ถึงการแสดงความไม่สุภาพของผู้พูด แต่ผู้ฟังไม่ถือโทษโกรธผู้พูด อีกทั้งคัลเพิเพอร์ยังกล่าวว่าการประชดประชันจะทำให้เกิดความขัดแย้งก็ต่อเมื่อผู้พูดและผู้ฟังไม่สนิทสนมกัน

ส่วนการประชดประชันในรูปประโยคคำถาม ซึ่งคำถามมักเป็นคำถามย้อนกลับที่ไม่ต้องการคำตอบจากผู้ฟัง แต่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังตระหนักหรือโน้มน้าวให้ผู้ฟังคิดไตร่ตรองถึงเจตนาที่แฝงอยู่ในคำถามนั้นๆ รูปแบบที่แสดงการประชดประชันในรูปประโยคคำถาม ซึ่งมีการใช้คำว่า [ทำไม] [ทำไม] [อะไร] เป็นต้น สอดคล้องกับคัลเพิเพอร์ (Culpeper, 2005) ที่กล่าวถึงกลวิธีความไม่สุภาพในรายการ The weakest link เกี่ยวกับการใช้คำถาม Wh Questions และประโยคคำถาม Yes/No Questions ว่าเป็นการแสดงความไม่สุภาพแบบอ่อน เพราะผู้ฟังต้องอาศัยการตีความจากถ้อยคำที่แฝงความไม่จริงใจของผู้พูด และกลวิธีความไม่สุภาพแบบอ่อนถือเป็นการละเมิดกฎด้านคุณภาพของหลักการให้ความร่วมมือในการสนทนาของไกรซ์เช่นเดียวกัน

ตัวอย่างกลวิธีการประชดประชัน

- (5) ธรรมชาติ (ช) : แล้วต้องรอให้มันโกงจนบริษัทล้มละลายหรือไง ถึงจะเอาผิดกับมันได้
(สองหัวใจนี้เพื่อเธอ, 2558: ออนไลน์)
- (6) นพนา (ญ) : ตาย แม่แสนรู้ ฐไปหมดเลยนะยะ มาฟังมาเพียที่ไหน คุณประพงค์
เขามาช่วยฉันทวงหนี้
(แรงเงา, 2555: ออนไลน์)

ละครร้ายฝ่ายหญิงใช้คำว่า “โธ้ย” เป็นคำอุทานแสดงความรำคาญที่ผู้ฟังพูดมากเกินไป ผู้พูดต้องการแสดงความรู้สึกไม่ชอบใจในการกระทำของผู้ฟังที่ผู้พูดมองว่าเป็นการกระทำที่ก่อความรบกวนต่อผู้อื่น และไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อะไร

1.4 กลวิธีย่อยอื่นๆ

ผลการวิเคราะห์พบว่าทั้งตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิงมีการเลือกใช้คำในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน ไม่ว่าจะเป็นกลวิธีการกล่าวพาดพิงผู้อื่น (ร้อยละ 1.19) การใช้สำนวนเปรียบในเชิงลบ (ร้อยละ 1.58) และการดูถูก (ร้อยละ 5.93) พบปริมาณการใช้ไม่มากนัก คือ ระหว่างร้อยละ 1.19 ถึงร้อยละ 5.93 ซึ่งเป็นการใช้ที่น้อยมากทำให้ไม่สามารถอธิบายการเกิดได้

ส่วนกลวิธีย่อยที่ไม่พบการใช้ คือ ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงไม่พบการใช้กลวิธีการกล่าวร้าย ในขณะที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายไม่พบการใช้กลวิธีการกล่าวเปรียบเทียบกับผู้ฟังกับผู้อื่น และกลวิธีการทวงบุญคุณ กลวิธีย่อยที่ตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงมีการเลือกใช้ที่ต่างกัน กล่าวคือ ตัวละครร้ายฝ่ายหญิงใช้กลวิธีการกล่าวถึงกระทำเรื่องเพศ (ร้อยละ 6.32) และการใช้คำเรียกแสดงการดูแคลน (ร้อยละ 7.51) ในปริมาณที่มากกว่าตัวละครร้ายฝ่ายชาย คือ ร้อยละ 1.62 ร้อยละ 0.97 ตามลำดับ ซึ่งพบได้จากละครโทรทัศน์ เรื่อง แรงเงา เนื่องจากเป็นละครที่มีการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการแย่งชิงคนรัก การชิงรักหักสวาท ทำให้พบว่าการเลือกใช้กลวิธีการกล่าวถึงการกระทำทางเพศมากที่สุดในตัวละครร้ายฝ่ายหญิง คือ นพณา ซึ่งมีบทบาทที่แสดงออกถึงการกระทำที่หึงหวงคนรัก เพราะคนรักนอกใจไปมีผู้หญิงอื่น นพณาต้องการแสดงความรู้สึกโกรธ และความรู้สึกเกลียดต่อผู้ฟังที่มีเจตนาแย่งคนรักของตนเองไป ในขณะที่ละครโทรทัศน์ เรื่อง ระเบิดดวงดาว เป็นละครที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการต่อสู้แย่งชิงความโด่งดังในวงการบันเทิง จึงปรากฏการใช้คำเรียกแสดงการดูแคลนเป็นจำนวนมากในตัวละครร้ายฝ่ายหญิง ซึ่งก็คือ น้ำหวาน ที่เป็นตัวละครที่มีการแสดงออกที่ก้าวร้าว มีความมั่นใจในตัวเองสูง และชอบดูถูกคนอื่น

2. การอธิบายผลกลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทย

นอกจากการสรุปผลข้างต้นที่ทำให้เห็นถึงการใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงในละครโทรทัศน์ไทยแล้ว ผู้วิจัยยังเห็นถึงความสัมพันธ์ของกลวิธีความ

ไม่สุภาพเทียบกับการใช้ภาษาไม่สุภาพที่ปรากฏในงานวิจัยของสังคมไทยที่มีผู้ศึกษาไว้แล้ว เช่น การใช้ภาษาเพื่อแสดงการตำหนิของคนไทยของนุชนารถ เพ็งสุริยา (2549) และการศึกษาวัจนกรรมการตำหนิในกลุ่มตัวอย่างนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ของณิชาภา เครือเอม (2552) ผลการวิจัยทั้งสองพบว่าผู้พูดที่ใช้ถ้อยคำแสดงการตำหนิเลือกใช้ในรูปวัจนกรรมอ้อมมากกว่าวัจนกรรมตรงเนื่องจากวัฒนธรรมไทยยึดถือหลักของความเกรงใจ คำนึงถึงการรักษาน้ำหน้าของผู้ฟัง และเน้นเรื่องความสุภาพในการใช้ภาษา เช่นเดียวกับงานของดิฐ ศรินราววัฒน์ (2549) ที่ศึกษาเรื่องวัจนกรรมการสื่อสารด้วยการพูดอ้อมของคนไทย แสดงให้เห็นค่านิยมในการใช้ความสุภาพของคนไทย คนไทยเลือกการพูดอ้อมเพื่อเน้นความสุภาพเป็นอันดับแรกนอกจากนี้ งานวิจัยของจันทิมา สว่างลาม (2556) ศึกษาเรื่องกลวิธีความไม่สุภาพในรายการเรียลลิตีโชว์ภาษาไทย ผลการศึกษาพบว่าผู้วิจารณ์ใช้กลวิธีความไม่สุภาพ 4 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง กลวิธีความไม่สุภาพแบบอ้อม กลวิธีความไม่สุภาพแบบยั่วล้อ และกลวิธีเสริมความไม่สุภาพ โดยการใช้กลวิธีความไม่สุภาพในการวิจารณ์ ผู้วิจารณ์ไม่ได้มุ่งเน้นโจมตีถึงความผิดของผู้ฟังโดยตรง ในขณะที่ในงานวิจัยนี้การใช้กลวิธีความไม่สุภาพของตัวละครร้ายฝ่ายชายและฝ่ายหญิงที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ไทยพบว่าผู้พูดมีเจตนากล่าวโจมตีผู้ฟังโดยตรง เนื่องจากผู้พูดต้องการแสดงความรู้สึกไม่พอใจที่มีต่อผู้ฟังอย่างชัดเจน ในงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิงมีการใช้กลวิธีที่หลากหลาย และกลวิธีที่ปรากฏมากที่สุด คือ กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของไลทิเนน (Laitinen. 2010) ที่ศึกษากลวิธีความไม่สุภาพในซีรีส์อเมริกันเรื่อง House M.D. ที่พบว่านายแพทย์แฮสส์ใช้กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรงมากที่สุดในการสื่อสาร เช่นเดียวกับงานวิจัยของไพรมาดิเอนติ (Primadianti. 2015) ที่ศึกษาความไม่สุภาพของตัวละครตัวอื่นที่แสดงต่อตัวละครหลักในภาพยนตร์ เรื่อง Paranorman พบว่าตัวละครตัวอื่นใช้กลวิธีความไม่สุภาพแบบตรงมากที่สุด และงานวิจัยของวิโบโว และคันทัจารา (Wibowo and Kuntjara. 2013) ที่ศึกษากลวิธีความไม่สุภาพในการแสดงความคิดเห็นบนเว็บไซต์กีฬาฟุตบอลอินโดนีเซียออนไลน์ พบว่านักเขียนใช้กลวิธีความไม่สุภาพด้านบวกมากที่สุดในการแสดงทัศนคติทางลบในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอล ซึ่งในงานวิจัยนี้รวมกลวิธีความไม่สุภาพด้านบวกและกลวิธีความไม่สุภาพด้านลบอยู่ในกลวิธีความไม่สุภาพแบบตรง

จากผลการวิเคราะห์งานวิจัยนี้พบความคล้ายคลึงในการใช้กลวิธีความไม่สุภาพระหว่างตัวละครร้ายฝ่ายชายและตัวละครร้ายฝ่ายหญิง กล่าวคือ ทั้ง 2 เพศใช้กลวิธีความไม่สุภาพใกล้เคียง

กัน ไม่ว่าจะเป็นชนิดของกลวิธีและปริมาณในการใช้กลวิธี อย่างไรก็ดี ผลดังกล่าวหากมองในอีกมุมมองที่เลคอฟ (Lakoff. 1973) กล่าวว่าเพศหญิงมีความสุภาพมากกว่าเพศชาย เนื่องจากเพศหญิงมีการแสดงออกถึงความอ่อนโยนและมีความละเอียดอ่อนมากกว่าเพศชาย ซึ่งผลดังกล่าวแตกต่างจากงานวิจัยนี้ที่พบว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการใช้ภาษาแสดงความไม่สุภาพเหมือนกัน แต่มีงานวิจัยที่สนับสนุนเรื่องความไม่สุภาพของเพศชายและเพศหญิงเหมือนกัน คือ งานวิจัยของมารียัม (Maryam. 2013) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีความไม่สุภาพกับอำนาจและเพศในภาษาซีสทานิ (Sistani) ที่พบว่าเพศไม่มีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพเช่นกัน จึงสามารถตั้งข้อสังเกตหรือข้อสรุปได้ว่าการแสดงออกในการใช้ภาษาไม่สุภาพของเพศชายและเพศหญิงคล้ายคลึงกัน

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ศึกษากลวิธีความไม่สุภาพในบริบทเฉพาะ เช่น หมอกับคนไข้ ครูกับนักเรียน การประชุมในรัฐสภา เป็นต้น

3.2 ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพของเพศชายและเพศหญิง โดยพิจารณาถึงปัจจัยด้านอื่นๆ อีก เช่น อายุ หรือสถานะทางสังคมมีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีความไม่สุภาพหรือไม่ มีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

บรรณานุกรม

- จันทิมา สว่างลาภ. (2556). *กลวิธีความไม่สุภาพในรายการเรียลลิตีโชว์ภาษาไทย*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีรบุษ โชคสุวณิช. กฤษดาภรณ์ หงส์ดารมภ์. (2551). *วัจนปฏิบัติศาสตร์*. กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณิชาภา เครือแอม. (2552). *การศึกษาวัจนกรรมการดำเนินในกลุ่มตัวอย่างนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตรประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ดิษฐ์ ศรีนราวัฒน์. (2542, มกราคม-มิถุนายน). *วิธีสื่อสารด้วยการพูดของชาวไทย*. *วารสารภาษาและภาษาศาสตร์*. 17(2): 26-39.
- ทางผ่านกามเทพ. (2558). สืบค้นเมื่อ มกราคม 2559, จาก https://www.youtube.com/watch?v=39-8bJ5_FE8&list=PL0VWVtBqsouov2oLL4LHgdEtQP8cbaPEo
- ธิดารัตน์ น้อมมนัส. (2546). *กลวิธีการตอบปฏิเสธของคนไทย*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- นภัทร อังกูรสินธนา. (2551). *การศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมอ้อมในบทสนทนาในนวนิยายไทยต่างสมัย : ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นพวรรณ พันธุเมธา. (2549). *รักภาษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- นุชนารถ เพ็งสุริยา. (2549). *การใช้ภาษาเพื่อแสดงการดำเนินของคนไทย*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตรเพื่อการสื่อสาร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นันทสิทธิ์ แก้วทิพย์เนตร. (2555). *พฤติกรรมการรับชมละครโทรทัศน์ของนักศึกษาศาสนาบ้านการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การจัดการนันทนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปณิดา เลอเลิศยุติธรรม. (2549). *การศึกษาความสุภาพในการขอร้องและการปฏิเสธในการติดต่อธุรกิจทางจดหมายในภาษาไทยตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์*. วิทยานิพนธ์ดุุษบัณฑิต

(ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปวีณา วัชรสุวรรณ. (2547). *กลวิธีการกล่าวแย้งในภาษาไทยของผู้ที่มีสถานภาพต่างกัน*:

กรณีศึกษาของครูและนักเรียน. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย).

กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ระบำดวงดาว. (2553). สืบค้นเมื่อ ธันวาคม 2558, จาก <https://www.youtube.com/watch?v=VS11XQdncqM&list=PLWP5exV9Ek2ZSPiDqYs87rl494WMpsjfl&index=3>

ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 : เฉลิมพระเกียรติ*

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 70 รอบ 5 ธันวาคม 2554. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.

รุ่งอรุณ ใจเชื้อ. (2549). *วัจนกรรมแสดงความไม่พอใจในภาษาไทย: กรณีศึกษานิสิตศึกษา*.

วิทยานิพนธ์ อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

แรงเงา. (2555). สืบค้นเมื่อ มกราคม 2559, จาก <https://www.youtube.com/watch?v=7AshfauBGM&list=PLWP5exV9Ek2bjaU-fkoIDzMDhTPw5v80o>

วลัยพร อ่อนน้อมดี. (2556). *วัจนกรรมแสดงความไม่พอใจของชาวตะวันออกกลางในจดหมายอิเล็กทรอนิกส์*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาและการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.

วิมลวรรณ บุญจันทร์. (2549). *พัฒนาการของละครโทรทัศน์ไทย*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ประวัติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สามีตีตรา. (2557). สืบค้นเมื่อ กุมภาพันธ์ 2559, จาก <https://www.youtube.com/watch?v=vALGrV7tr9k&list=PLhepCLSf1oF35Vzgc6iHNp2B5gPqta5D9>

สุภาสินี โพธิวิทย์. (2547). *กลวิธีการแสดงความเห็นโต้แย้งในภาษาไทย*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สองหัวใจนี้เพื่อเธอ. (2558). สืบค้นเมื่อ กุมภาพันธ์ 2559, จาก https://www.youtube.com/watch?v=bDUnJGeFgdc&list=PLOkrm9c4GiSwbN2XebSD2qQyiFDWVJ3o_

อย่าลืมฉัน. (2557). สืบค้นเมื่อ กุมภาพันธ์ 2559, จาก https://www.youtube.com/watch?v=ahQVDg34ZDQ&list=PLpJSnyxQSqs_4774PWFKhL5bGAVDWMKUS

Abbas, N. F. (2012). Linguistic Impoliteness and Social Disruption in Literary Discourse.

- International Journal of English and Education*, 1: 180-191.
- Badawi, M. A. (2013). The Linguistic Behaviour of Characters in the Syrian TV Series Bab Al-Hara: A Case Study. *International Journal of English Linguistics*, 3: 31-43.
- Beebe, L. M. (1995). *Polite Fictions: Instrumental Rudeness as Pragmatic Competence*. Washington, DC: Georgetown University Press.
- Bousfield, D., & Locher, M. A. (2008). Impoliteness in language: Studies on its interplay with power in theory and practice. *Language, Power, and Social Process*, 21: 42-58
- Brown, P.; & Levinson, S.C. (1987). *Politeness: Some Universals in Language Usage*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Culpeper, Jonathan. (1996). Towards an Anatomy of Impoliteness. *Journal of Pragmatics*. 25: 349-368.
- _____. (2005). Impoliteness and entertainment in the television quiz show: The Weakest Link. *Journal of Politeness Research: Language, Behaviour, Culture*. 1: 35-72.
- _____. (2010). Conventionalized Impoliteness Formulae. *Journal of Pragmatics*. 12: 3232-3245.
- _____. (2011). *Impoliteness, Using Language to Cause Offence*. Cambridge: Cambridge University Press.
- _____. (2016). Impoliteness strategies in A. Capone, J. L. Mey (eds.), *Interdisciplinary Studies in Pragmatics, Culture and Society. Perspectives in Pragmatics, Philosophy & Psychology*. 4: 421-445.
- Culpeper, J., Bousfield, D.; & Wichmann, A. (2003). Impoliteness Revisited: With Special Reference to Dynamic and Prosodic Aspects. *Journal of Pragmatics*. 35: 1545-1579.
- Eelen, G. (2001). *A Critique of Politeness Theories*. Manchester: St Jerome Publishing.
- Fraser, B. (1990). Perspective on Politeness. *Journal of Pragmatics*. 14(2): 219-236
- Grice, H.P. (1975). Logic and Conversation. *Syntax and Semantics*. 3: 22-40
- Hill, B., Ide, S., Ikuta, S., Kawasaki, A.; & Ogino, T. (1986). *Universals of Linguistics Politeness: Quantitative Evidence from Japanese and American English*. *Journal*

- of Pragmatics*. 10: 347-371.
- Ide, S. (1989). Formal Forms and Discernment: Two Neglected Aspects of Linguistic Politeness. *Multilingual*. 8: 223-248.
- Irawan, H. (2011). The Use of Impoliteness Strategies on *Sheldon Cooper's Utterances in Selected Episodes of the Big Bang Theory TV Show*. English Department. Faculty of Letters: Jember University.
- Kasper, G. (1990). Linguistic Politeness: Current research issues. *Journal of Pragmatics*. 14: 193-218.
- Kunsti, P. (2012). *Politeness and impoliteness strategies used by lawyers in the Dover trial*. Retrieved from epublications.uef.fi/...20120273/urn_nbn_f.
- Laitinen, M. (2010). *You're Orange, You Maron: The Use of Impoliteness Strategies in The American TV-serious House*. Dissertation, B.A. (English). University of Jyväskylä.
- Lakoff, R. (1973). *Language and Woman's Place*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Lakoff, R. (1990). *Talking power: The Politics of Language in Our Lives*. New York: Basic
- Leech, G. (1983). *Principles of Pragmatics*. New York: Longman Inc.
- Mao, L. R. (1994). Beyond Politeness Theory: "Face" Re-visited and Renewed. *Journal of Pragmatics*. 21: 451-486.
- Maryam, K. (2013) The relationship of the type and number of impoliteness strategies employed by Sistani students with addressee's power and gender. *International Journal of Basic Science & Applied Research*. 2 (4): 352-361.
- Mills, S. (2003). *Gender and politeness*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Omar, Z., and Wahid S. (2010). Pragmatic Analysis of Impoliteness in Some of Harold Pinter's Plays. *Iraq Academic Scientific Journal*, 8: 189-210.
- Primadianti, N. (2015). *A Pragmatic Analysis of Impoliteness in Paranorman Movie*, Dissertation, B.A. (English). Yogyakarta State University.
- Watts, R. (2003). *Politeness*. Cambridge: Cambridge University Press.

Wibowo, G.P., and Kuntjara, K. (2013). Impoliteness strategies used on online comments in an Indonesian football website. *K@ta Kita*. 1 (1): 166-173.

ตัวอย่างบทสนทนาตัวละครร้ายฝ่ายชาย

เรื่อง ทางผ่านกามเทพ

- (1) ไตรภพ (ช) : ไม่ต้องมาล้าอวยเลยนะ โดนแค่นี้ก็ถือว่าโชคดีแล้ว ถ้าผมไปช่วยไม่ทัน ป่านนี้คุณถูกข่มขืนยับ แล้วก็ถูกปาดคอโยนทิ้งทะเลไปแล้ว นี่สมองคุณมีรอยหยักข้างรีเปลา ทำไมถึงออกไปกับคนแปลกหน้าขนาดนี้
- ภัทรลดา (ญ) : นี่ ฉันเจ็บขนาดนี้ คุณยังจะกล้าด่าฉันอีกหรอ
- (2) ไตรภพ (ช) : แต่งงานกับผู้หญิงที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับตัวเองมาตลอด 30 ปีไม่ได้แต่ประเคนทะเลียนสมรสให้กับผู้หญิงที่อายุน้อยกว่าลูกของตัวเองได้ เห็นแก่ตัวไปป่าว ท่าน
- อรรณพ (ช) : แล้วแกจะทำยังไง ฉันมาไกลเกินไปแล้ว ใช้อภ ฉันไม่ย้อนกลับไปคิดถึงเรื่องเก่าๆอีกแล้ว
- (3) ไตรภพ (ช) : แล้วทำไมไม่บอกไปละ ว่าคุณมาที่นี่ทำไม คุณมาที่นี่เพื่อที่จะsubplot เกาะนี้ แล้วก็ไล่ทุกคนไปอยู่ที่อื่น บอกเขาไปสิ เถียงสิ ทำไมไม่เถียงละ หรือว่าค่าตัวที่ท่านอรรณพให้กับคุณมันคงไม่สมอยากสินะ ถึงได้โลภมาอยากได้ของคนอื่นแบบนี้
- ภัทรลดา (ญ) : นี่ คุณด่าฉันเรื่องอื่นฉันไม่ว่า แต่คุณอย่ามาดูถูกฉันเรื่องนี้นะ
- (4) ภัทรลดา (ญ) : กลัวว่าถ้าตำรวจมา เรื่องที่กักตัวฉันไว้ที่นี่จะแตกมากกว่ามั้ง คุณเอาความปลอดภัยของคนในหมู่บ้านมาเสี่ยงอย่างนี้ได้ยังไงอะ เห็นแก่ตัว
- ไตรภพ (ช) : คนที่คิดจะsubplot เกาะแล้วไล่พวกชาวบ้านไปอย่างคุณ ไม่มีสิทธิ์มาว่าผมนะ ถึงแม้ว่าผมจะแจ้งตำรวจเรื่องไอ้เดชา คุณจะแน่ใจได้อย่างไรว่าญาติพี่น้องของมันหรือคนของมันจะไม่กลับมาล้างแค้นคนที่นั่นอีก จบแบบนี้ดีที่สุดแล้วสำหรับทุกฝ่าย อย่ามาทำเป็นอวดรู้เลยนะ

- (5) พิมลภา (ญ) : คุณอรรณพมีนัดต้องพบหมอ
 ไตรภพ(ช) : โกหก คุณนั่นแหละที่เป็นฝ่ายโทรไปนัดหมอ คุณก็ดักผมไม่ให้ผมเจอกับท่านอรรณพ เพราะคุณกลัวว่าผมจะเอาเรื่องทั้งหมดไปฟ้องท่านอรรณพ นี่จริงๆ แล้วคุณกลัวไปเอง ผมไม่สนใจหรอกว่าคุณจะสูบเงินผมแถมคุณไปเท่าไร เพราะไหนๆ คุณก็เอาความสาวของคุณเข้าแลกขนาดนี้แล้ว มันก็ต้องสูบให้เต็มที่หน่อย จริงมั๊ย
- (6) ไตรภพ (ช) : นี่คุณไม่ได้แต่งเองนะ จะให้รอไปถึงไหนกันเนี่ย ของแบบนี้เขามีฤกษ์มียาม ไม่มีใครเขามารอคุณอยู่คนเดียวหรอก เสร็จยัง ได้ยินรีเบลา รอานแล้วเนี่ย
 ภัทรลดา (ญ) : บ่นได้บ่นดี แก่ไปจะบ่นขนาดไหนเนี่ย
- (7) ไตรภพ(ช) : นี่ ไม่อยู่ดูแลท่านอรรณพ ระวังนะ ผมดอดเอาเรื่องของคุณไปฟ้องขึ้นมาทำไม
 พิมลภา (ญ) : เราจะพูดกันดีซักครั้งไม่ได้หรือคะ คุณไตรภพ
- (8) ไตรภพ(ช) : กินฟรี อยู่ฟรี ยังจะใช้เจ้าของบ้านทำงานอีกหรือ เกรงใจสะกดเป็นมั๊ย จับขึ้นมา สาวๆ กรุงเทพฯ มันก็อย่างนี้แหละ อยู่แต่ในห้องแอร์ ผิวบางๆ ทาไวท์เทนนิ่ง มือห่าน ดินห่าน ทำอะไรไม่เป็นสักอย่าง
 ภัทรลดา (ญ) : ก็สวีนายด้ามมันสันนิษฐานเดี๋ยวนะ แล้วจะให้ฉันทำยังไงละ
- (9) พิมลภา (ญ) : ฉันแต่งงานกับคุณอรรณพก็เพราะฉันรักเขา ส่วนเรื่องฉันกับคุณอาทรมันก็เป็นแค่ปี๊บปี๊เลิฟ พอฉันโตขึ้นฉันก็รู้ว่ามันไม่ใช่ ไม่เห็นมีอะไรเสียหายเลยนี่คะ ในเมื่อฉันมีสิทธิ์เลือก
 ไตรภพ (ช) : แสดงว่าที่คุณเลือกที่จะแต่งงานกับท่านอรรณพ เพราะว่า คุณรักเขา นี่ผมเข้าใจผิดมาโดยตลอดเลยนะ ผมนึกว่าคุณเลือกเพราะเงินซะอีก
- (10) ไตรภพ (ช) : ไม่ต้องห่วง ผมไม่แย่งเก้าอี้คุณหรอก คุณอุทิศสำหรับเอาความสาวความสวยของคุณเข้าแลกขนาดนี้ ผมสงสาร
 พิมลภา (ญ) : คุณไตรภพ

- (11) คำรณ (ช) : นี่เราเป็นคนของใคร ไม่รู้เรื่องรู้อะไร อ้อ ตามนายมาเยี่ยมท่านละสิ
ไทรภพ (ช) : ประมาณนั้น แล้วแหละ เป็นคนใช้ใคร
- (12) อรรณพ (ช) : มีความคิด มีสมองเหมือนกันนี่นะ ไปอยู่เมืองนอกเมืองนามานาน ภาษาอังกฤษคงจะพอฟุดใช้ได้มั้ง ประเดี๋ยวฉันจะฝากงาน ให้นะ เริ่มต้นเป็นเบลบอยก่อน เงินดีหน่อย
ไทรภพ (ช) : เป็นพระคุณอย่างหาที่สุดไม่ได้เลยครับ กิติเหมือนกันนะ ผมจะได้ รวยเป็นมหาเศรษฐีหมื่นล้านเหมือนกับท่านไงครับ เริ่มต้นจากการ เป็นเบลบอย เหมือนกับท่านที่เริ่มจากการเป็นกระเป๋ารถเมล์ไง
- (13) ไทรภพ (ช) : คุณมาอยู่ที่บ้านของผม ค่าเช่าอะไรก็ไม่ต้องจ่าย แล้วมันจะ แลก อะไร ถ้าคุณจะใช้เจ้าของบ้านด้วยการตอบแทน หรือว่าพวกผู้ดี ตื่นแดงอย่างคุณ มันทำกับข้าวไม่เป็น
ภัทรลดา(ญ) : ทำไมต้องมาพูดจากากกลางอย่างนี้ ฉันไปทำอะไรให้คุณ
- (14) ไทรภพ (ช) : เอาไป ค่ำรถกลับบ้าน แล้วอย่าให้ผมเห็นคุณที่นี่อีกนะ ไม่งั้นโดน หนักกว่านี้แน่
มาราตี (ญ) : แต่คุณไม่มีสิทธิ์ไล่ฉันออกจากบ้านหลังนี้นะ
- (15) ไทรภพ (ช) : บอกไว้ก่อนนะ คุณได้ขนมปังไปแล้ว เพราะฉะนั้นของพวกนี้มันต้อง เป็นของผมทั้งหมด อย่าคิดแย่งละ ไม่งั้นผมจะจับคุณกลับ ลงหลุม ไปอีกแน่
ภัทรลดา(ญ) : เลว เลวที่สุดเลย คุณมีของกินดีแบบนี้ แล้วคุณหลอกให้ฉันกินขนม
- (16) พิมลภา (ญ) : นี่คุณจะถูกฉันกินไปละนะ คุณไทรภพ
ไทรภพ (ช) : อย่าเพิ่งโมโหสิ คุณแม่เลี้ยงคนสวย ผมบอกแล้วไงว่าผมไม่สนใจหรอก กว่าที่คุณจะทำอะไรกับท่านอรรณพ แต่คุณอย่ามายุ่งกับคนที่ผมรัก ไม่งั้นผมจะแฉคุณไม่เลิกแน่

- (17) ภัทรลดา(ญ) : นี่ ฉันเจ็บขนาดนี้ คุณยังจะกล้าด่าฉันอีกหรอ
 ไตรภพ (ช) : ก็คุณเล่าหาเรื่องเอง เจอผู้ชายชนิดเดียว เจอกันครั้งแรกก็เล่นไปกับเขาซะแล้ว
- (18) ไตรภพ (ช) : ดัดจริต
 ภัทรลดา(ญ) : ก็ฉันเป็นของฉันแบบนี้ ถ้าเกิดว่าคุณไม่พอใจ คุณก็อย่ากิน ฉันกินคนเดียวก็ได้
- (19) ภัทรลดา (ญ) : ฉันมาแสดงความยินดีกับคุณที่เริ่มต้นทำงาน
 ไตรภพ (ช) : งั้นก็รู้ไว้ด้วยนะว่าสิ่งแรกที่ผมจะทำก็คือแต่งพี่สาวคุณออกจากบริษัท
- (20) ภัทรลดา(ญ) : คุณไม่ควรเอาความเกลียดชังนี้มาทำลายบริษัทของคุณเอง
 ไตรภพ (ช) : ยังไงผมก็ชอบใจที่อุตสาหมาแสดงความยินดีให้ผม งั้นผมก็ขอเตือนเรื่องพี่สาวของคุณเอาไว้ละกันนะ ว่าถ้าคุณไม่ใช่คนแบบเดียวกับพี่สาวคุณอยู่ห่างๆเขาเอาไว้ เขาไม่ใช่คนดีอะไรนักหนาหรอก
- (21) คำรณ (ช) : เดียวก่อน ผมว่าเรื่องควรถามความเห็นคุณพิมลาก่อน จู๊ๆ มาทำแบบนี้ ผมไม่เห็นด้วย
 ไตรภพ(ช) : ลองเช็ครายชื่อผู้ถือหุ้นดูก็ได้นะ ว่าผมถือหุ้นอยู่ที่เปอร์เซ็นต์ คำถามก็คือ คุณพิมลาคำวางตำแหน่งอะไร และคุณพิมลาก็ถือหุ้นซักหุ้นหนึ่งมัย
- (22) อรรณพ (ช) : แกนี่กว่าฉันโง่หรอ ที่แกเอาเรื่องเก่าของฉันมาพูด เพราะต้องการว่าฉันกระทบไปถึงน้ำสาของแก ที่ฉันทิ้งน้ำสาของแก ทั้งที่อยู่กันมานานตั้งแต่ยังจนอยู่
 ไตรภพ (ช) : ตึกแก เขาบอกว่าตึกแกกินปูนแล้วร้อนท้องจริงเปล่าวะ
- (23) นินันท์ (ญ) : คุณพอประสพอุบัติเหตุมารุนแรง ใจคอคุณภพจะไม่ไปดูคุณพ่อน้อยหรอคะ
 ไตรภพ (ช) : พี่ไม่ใช่หมอ พี่ไปก็ช่วยอะไรไม่ได้หรอก

- (24) ไตรภพ (ช) : นี่คุณ ปานนี้ผมยังไม่ได้กินข้าวเลย อย่าซีเกียจให้มันมากได้มัยเนี่ย
ภัทธดา (ญ) : จันปวดท้องอยู่นะ คุณ คุณเองก็ทำได้ ทำไมไม่ทำเองละ
- (25) ไตรภพ (ช) : อ้อ วกลับมาเรื่องบนเกาะอีกแล้ว ไม่ปล่อยหรอก ทำทางคุณจะลืมห่วงเวลาบนเกาะไม่ได้ละสินะ ตีใจตรงไหนเธอ ตรงที่เฝ้าร้อนได้ผ้าห่มเดียวกัน หรือว่าตอนที่ผมเห็นคุณอาบน้ำ
ภัทธดา (ญ) : ไอ้บ้า ปล่อย
- (26) ไตรภพ (ช) : อ้าว จะมาออกกำลังกายก่อนนอนบ้างหรือไงครับ คุณแม่เลี้ยงคนสวย
พิมลภา (ญ) : เปล่าคะ
- (27) พิมลภา (ญ) : นี่คุณจะถูกฉกฉวยเกินไปละนะ คุณไตรภพ
ไตรภพ (ช) : อย่าเพิ่งโมโหสิ คุณแม่เลี้ยงคนสวย ผมบอกแล้วไงว่าผมไม่สนใจหรอกว่าคุณจะทำอะไรกับท่านอรรณพ
- (28) ไตรภพ (ช) : แนะนำตัว อย่างเป็นทางการนะ ผมไตรภพ คุณแม่เลี้ยงแสนสวย
พิมลภา (ญ) : จันพิมลภาคะ แต่เรียกพิมตีกว่านะคะ อย่าเรียกพิมว่าแม่เลี้ยงเลย
- (29) ไตรภพ (ช) : แหม เสียงหวานๆ มาดผู้ดีผู้ดีหายไปหมดเลยนะคุณ แค่ว่าเจไป 20 ล้านเอง ผัวแก่คนนี้ยังเหลืออีกเยอะน่า
พิมลภา (ช) : ถึงจันจะบริหารงานพลาด แต่อย่าคิดว่าคุณจะขึ้นเป็น ceo แทนจันได้ง่ายๆ นะ
- (30) อรรณพ (ช) : เกินไปหรือเปล่า ไอ้ภพ อย่าคิดว่าแกเป็นลูกจัน แล้วจะใช้เส้นกันได้ง่ายๆนะเว้ย
ไตรภพ (ช) : โอ๊ย ไม่เล่นเส้นอยู่แล้ว เก็บเส้นของท่านเอาไว้ให้ภรรยาคราวลูกของท่านเถอะครับ

- (31) ไตรภพ (ช) : แหม แค่ความฝันยังจะห้ามอีกเหรอ สงสัยจะเก็บไว้ให้หมวดยงยุทธ เก็บไปฝันคนเดียวละสิ นี่ถามจริง เวลาคุณอยู่กับเขาสองคน คุณเรียกเขาว่า อะไร ผู้หมวดคะ ผู้หมวดชาอย่างนี้เหรอ
- ภัทรลดา (ญ) : เรื่องของฉัน ทำไมต้องบอกคุณด้วย
- (32) ไตรภพ (ช) : โอ้โฮ หยุตสตรอบเบอรี่เลย พี่สาวคุณมันอยากได้สมบัติจนตัวซีดตัว สั่น ก็เลยอาศัยช่วงที่ท่านอรรณพป่วย ยึดสมบัติ ยึดทั้งอำนาจในการบริหารบริษัท โอ้เอ๊ย กลัวว่าผมจะเฉลยสิ ส่งคุณมาคอยประกบแบบ นี้
- ภัทรลดา (ญ) : ปล่อย คนอย่างคุณมันคิดแต่เรื่องทุเรศๆอยู่ตลอดเวลา
- (33) ไตรภพ (ช) : อ้อ วกมาเรื่องบนเกาะอีกแล้ว ไม่ปล่อยหรอก ท่าทางคุณจะลืม ช่วงเวลาบนเกาะไม่ได้ละลืมนะ ตัดใจตรงไหนเหรอ ตรงที่เราร้อนได้ผ้า ห่มเดียวกัน หรือว่าตอนที่ผมเห็นคุณอาบน้ำ
- ภัทรลดา (ญ) : ไอ้บ้า ปล่อย
- (34) ภัทรลดา (ญ) : ห้องนอนคุณก็มี ทำไมคุณไม่ไปนอนบนห้องคุณละ
- ไตรภพ (ช) : บ้านผมหรือบ้านคุณ ผมจะนอนตรงไหน คุณมายุงอะไรด้วย
- (35) ไตรภพ (ช) : ใช้น้ำจืดนี่ใคร
- ยงยุทธ (ช) : หวัดดีครับ
- (36) ไตรภพ (ช) : อ้าว จะมาออกกำลังกายก่อนนอนบ้างหรือไงครับ คุณแม่เลี้ยงคนสวย
- พิมลภา (ญ) : เปล่าคะ
- (37) ไตรภพ (ช) : นี่ ไม่อยู่ดูแลท่านอรรณพ ระวังนะ ผมคอยเอาเรื่องของคุไปฟ้อง ขึ้นมาทำไ้
- พิมลภา (ญ) : เราจะพูดกันดีซักครั้งไม่ได้หรอกคะ คุณไตรภพ

- (38) ไตรภพ (ช) : ดีไม่ดินะ ผมจะไปรดน้ำดำหัวคุณในวันสงกรานต์ด้วยซ้ำไป
 พิมลภา (ญ) : นี่คุณเลิกพูดจาไร้สาระได้แล้วนะคะ ฉันอายุน้อยกว่าคุณตั้งเยอะ
- (39) พิมลภา(ญ) : ฉันแต่งงานกับคุณอรรณพก็เพราะฉันรักเขา ส่วนเรื่องฉันกับคุณ
 อาทรมันก็เป็นแค่ปี๊บปี้เลิฟ พอฉันโตขึ้นฉันก็รู้ว่ามันไม่ใช่ ไม่เห็นมี
 อะไรเสียหายเลยนี่คะ ในเมื่อฉันมีสิทธิ์เลือก
 ไตรภพ (ช) : แสดงว่าที่คุณเลือกที่จะแต่งงานกับท่านอรรณพ เพราะว่าท่านรักเขา
 นี่ผมเข้าใจผิดมาโดยตลอดเลยนะ ผมนี่ว่าคุณเลือกเพราะเงินซะอีก
- (40) ไตรภพ (ช) : แหม เสียงหวานๆ มาดผู้ดีผู้ดีหายไ้หมดเลยนะคุณ แค่ว่าเจ้ไป 20
 ล้านเอง ผัวแก่คนนี้ยังเหลืออีกเยอะน่า
 พิมลภา (ญ) : ถึงฉันจะบริหารงานพลาด แต่อย่าคิดว่าฉันจะขึ้นเป็น ceo แทนฉัน
 ได้ง่ายๆ นะ
- (41) ไตรภพ (ช) : ไม่ต้องห่วง ผมไม่แย่งเก้าอี้คุณหรอก คุณอุตส่าห์เอาความสาว ความ
 สวยของคุณเข้าแลกขนาดนี้ ผมสงสาร
 พิมลภา (ญ) : คุณไตรภพ
- (42) ภัทรลดา (ญ) : ทูเรศ วันๆ คิดแต่เรื่องแย่งสมบัติสินะ ถึงได้คิดว่าคนอื่นต้องเหมือน
 คุณไปหมด
 ไตรภพ (ช) : คุณก็พิสูจน์ให้ผมเห็นสิว่าผมคิดผิด แต่สงสัยจะยากหน่อยนะ เพราะ
 นับตั้งแต่ยอมแต่งงานกับผัวแก่ ส่งน้องสาวไปเกาะไต้หวันส์ แถมยังมี
 เรื่องอุบัติเหตุอีก โห มันจะคิดเป็นอย่างอื่นไปได้ยังไง
- (43) อรรณพ (ช) : ไปสิ ฉันบอกให้ไปไง ในเมื่อแกด่าเมียฉันขนาดนี้ ไม่ต้องกลับมา
 เหยียบบ้านฉันอีก
 ไตรภพ (ช) : ไม่ไป ท่านคงลืมไปแล้วสิครับว่าที่ดินที่สร้างบ้านหลังนี้มันเป็นของ
 แม่ผม ชื้อตั้ง แต่ก่อนตอนสมัยที่ยังเป็นท่งนาอยู่เลย ถ้าท่านอยากจะ
 ไล่ผมออกไปละก็ ก็คงต้องแจกแจงเรื่องกรรมสิทธิ์กันหน่อยมั้ง

- (44) อรรถนพ (ช) : เกินไปหรือเปล่า ไฉ่ภพ อย่าคิดว่าแกเป็นลูกฉัน แล้วจะใช้เส้นกันได้ง่ายๆนะเว้ย
- ไทรภาพ (ช) : โอ๊ย ไม่เล่นเส้นอยู่แล้ว เก็บเส้นของท่านเอาไว้ให้ภรรยาคราวลูกของท่านเถอะครับ
- (45) อรรถนพ (ช) : ปลอมเอกสารมาหรือเปล่า ทำไมฉันไม่เห็นรู้เรื่องเลย
- ไทรภาพ (ช) : ถ้าไม่เชื่อ ไปลองเช็คดูก็ได้ ส่วนเรื่องที่ท่านไม่รู้เรื่องเนี่ย เพราะผมก็เห็นว่าท่านไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับตัวผมอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ
- (45) ภัทรลดา (ญ) : ฉันมาแสดงความยินดีกับคุณที่เริ่มต้นทำงาน
- ไทรภาพ (ช) : จันทูรู้ไว้ด้วยนะว่าสิ่งแรกที่ผมจะทำก็คือ แต่งพี่สาวคุณออกจากบริษัท
- (46) ภัทรลดา (ญ) : คุณไม่ควรเอาความเกลียดตรงนี้มาทำลายบริษัทของคุณเอง
- ไทรภาพ (ช) : ยังไงผมก็ขบใจที่อุตส่าห์มาแสดงความยินดีให้ผม ฉันผมก็ขอเตือนเรื่องพี่สาวของคุณเอาไว้ละกันนะ ว่าถ้าคุณไม่ใช่คนแบบเดียวกับพี่สาวคุณ อยู่ห่างๆเขาเอาไว้ เขาไม่ใช่คนดีอะไรนักหนาหรอก
- (47) คำรณ (ช) : เดี่ยวก่อน ผมว่าเรื่องควรถามความเห็นคุณพิมลภาก่อน จู่ๆมาทำแบบนี้ ผมไม่เห็นด้วย
- ไทรภาพ (ช) : ลองเช็ครายชื่อผู้ถือหุ้นดูก็ได้นะ ว่าผมถือหุ้นอยู่ที่เปอร์เซ็นต์ คำถามก็คือ คุณพิมลภาดำรงตำแหน่งอะไร และคุณพิมลภาถือหุ้นซักหุ้นหนึ่งมัย
- (48) ภัทรลดา (ญ) : คุณนี่ไปเยี่ยมคุณอรรถนพ ฉันก็เลยติดรถออกมาด้วยคะ
- ไทรภาพ (ช) : ก็เลยถือโอกาสมาดูหน้าหมวดละสิ
- (49) ไทรภาพ (ช) : ใครจะบ้าเอาคุณเก็บไปฝันจริงๆ หลงตัวเองไปเปล่า
- ภัทรลดา (ญ) : ก็ดีละ ขึ้นเอาฉันไปฝันบ้าๆบอๆอย่างคุณ ฉันฆ่าคุณแน่

- (50) ไตรภพ (ช) : แหม แค่ความฝันยังจะห้ามอีกหรอ สงสัยจะเก็บไว้ให้หมวดดยงยุทธ
เก็บไปฝันคนเดียวละสิ นี่ถามจริง เวลาคุณอยู่กับเขาสองคน คุณ
เรียกเขาว่าอะไร ผู้หมวดคะ ผู้หมวดชาอย่างนี้หรอ
- ภัทรลดา (ญ) : เรื่องของฉัน ทำไมต้องบอกคุณด้วย
- (51) ไตรภพ (ช) : ดีก็ดีไปสิ แต่ถึงยังไงผมก็ยังมั่นใจว่าผมเห็นคุณอาบน้ำก่อนเขาก็แล้ว
กัน
- ภัทรลดา (ญ) : ใสบ้า ใ่วโรคจิต
- (52) ไตรภพ (ช) : ใครจะเป็นเหมือนคุณละ เต็มซะพลั่วเลย เต็มกับคนโน้นที่ คนนี้ที่
นี้ พุดดีดี พุดแบบนี้หมายความว่า
- ภัทรลดา (ญ) : ใสบ้า ทำดีทีเหลว
- (53) ไตรภพ (ช) : ทำใหม่ก็ได้
- ภัทรลดา (ญ) : ใสบ้า ทำดีทีเหลว
- (54) ไตรภพ (ช) : ใสบ้า เรื่องนั้นมันเป็นอุบัติเหตุ คุณไม่ผิด แต่เรื่องที่คุณจงใจทำ มันทุเรศ
แล้วผมก็ไม่มีวันอภัยให้กับผู้หญิงหน้าด้านอย่างคุณเด็ดขาด
- ภัทรลดา (ญ) : เลว เลวทรามที่สุดเลย ฉันยังไม่เคยเจอคนทุเรศๆอย่างคุณมาก่อน
เลย นี่มันเวรกรรมของฉันจริงๆเลยที่มาเจอคนอย่างคุณ
- (55) ไตรภพ (ช) : จะโง่งทั้งทีให้มันมีขอบเขตหน่อยนะ เคยเห็นคนบนเกาะนี้บ้างมั๊ย
หรือถ้าคุณคิดว่าจะขึ้นฝั่งไปแจ้งตำรวจมาจับละก็ คิดดูให้ดีดิเนะ ถ้า
ผมจะทำอะไรคุณจริงๆ ผมไม่ปล่อยให้คุณขึ้นฝั่งไปได้หรอก ถ้าผม
จะทำอะไรคุณจริงๆ ผมทำไปนานแล้ว แต่คนอย่างผมไม่กินของที่คนอื่น
อื่นเขาขายทิ้งไว้
- ภัทรลดา (ญ) : ใสบ้า ใ่วิตถาร ใ่วโรคจิต
- (56) ไตรภพ (ช) : ผมเคยทำงานแต่ที่อเมริกา ที่นั่นเด็กเส้นมันเป็นของหาดูยาก
- ภัทรลดา (ญ) : ถ้าคุณไม่พอใจคุณก็ไล่ฉันออกสิ ฉันเองก็ไม่ได้อยากที่จะทำงานที่
ไม่ได้เรียนมาอยู่แล้ว

- (57) ไตรภพ (ช) : ตัวแสบ ตกลงไม่ให้ผมไปส่งคุณใช้มัย จันคุณก็รีบกลับไปเลยไป
ภัทธลดดา (ญ) : อย่างกับฉันอยากอยู่ตายละ
- (58) ไตรภพ (ช) : คุณนี้รักเด็กเหมือนกันนะ ไม่เหมือนพี่สาวคุณ
ภัทธลดดา (ญ) : คุณรู้เรื่องพี่สาวฉันดีแค่ไหนเชียว พี่ฉันมีส่วนดีตั้งเยอะ คุณแค่ไม่รู้
เอง
- (59) ไตรภพ (ช) : ไม่ต้องทำก็ได้ละ ผมจะได้รู้ว่าคุณเป็นพวกเหยียบขี่ไก่ไม่ฝ่อ ถ้าไม่ใช่
เส้น ก็คงไม่มีใครรับเข้าทำงาน
ภัทธลดดา (ญ) : ไม่ต้องยั่วโมโหหรอกคะ บอส เพราะยังงั้นก็ทำอยู่แล้ว
- (60) ไตรภพ (ช) : ทำไมไม่หัดคิดเอง แหม ที่ตอนที่เกาะไข่หงส์ข้อมูลชะละเฉียดยิบเลย
ภัทธลดดา (ญ) : ฉันจะไปทำมาให้ใหม่คะ
- (61) ไตรภพ (ช) : แล้วคนดีของท่านตอนนี้อยู่ที่ไหนละครับ ไม่มาทำหน้าที่ภรรยาที่
แสนดีดูแลสามีที่สูงวัยที่กำลังเจ็บป่วยหน่อยเหวอครับ
อรรณพ (ช) : กินอิมมียัง ถ้าอ้อมแล้วก็รีบๆไปทำงานเถอะไป ฉันเห็นหน้าแกแล้ว ฉัน
กินอะไรไม่ลง
- (62) ไตรภพ (ช) : ไหนคุณบอกว่าคุณเคยถูกสอนให้ซื่อสัตย์สุจริต ไม่ทันไรก็คอรัปชั่น
ซะแล้ว
ภัทธลดดา (ญ) : คุณพ่อฉันหัวใจวาย เหตุผลแค่นี้คุณพอใจรึยัง
- (63) ไตรภพ (ช) : โห บ้านคนหรือคลังแสงอาวุธเนี่ย คุณ
ภัทธลดดา (ญ) : ไปนอนแล้วนะ ง่วงเต็มทนละ
- (64) ไตรภพ (ช) : ดูท่าแม่คุณจะปลื้มผู้หมวดนั่นซะเหลือเกินนะ ดีตราวาที่เขยเล็กซะ
เลยมัย
ภัทธลดดา (ญ) : ปากเสีย เรื่องของครอบครัวฉันใช้เรื่องของคุนมัย

- (65) ไตรภพ (ช) : คุณนี่มันน่ารังเกียจที่สุดเลย คราวนี้ผมจะถือว่าคุณเมานะ แต่จำเอาไว้อย่าทำแบบนี้อีก ไม่ว่ากับใครทั้งนั้น เพราะถ้าผมรู้ว่าคุณกำลังสวมเขาให้ท่านอรอนพละก็ สิ่ง ที่คุณเคยเจอมาทั้งหมดก่อนหน้านี้ มันจะเป็นแค่หนังตัวอย่าง จำเอาไว้
- พิมลภา (ญ) : (เงียบ)
- (66) ไตรภพ (ช) : แหม รู้ดีจังนะ ผมยังไม่เห็นท่านดูแลใครซักคน
- อรอนพ (ช) : ดูแลสิ ฉันเฝ้าไข้แก
- (67) ไตรภพ (ช) : จะทำอะไร ลงทุนหน่อยสิคุณ อย่าค้ากำไรเกินควรแบบนี้ มันทุเรศ
- พิมลภา (ญ) : (เงียบ)
- (68) ภัทรลดา (ญ) : คนชายเขาโทรมาเตือนคะ ฉันก็เลยยังไม่ได้ถอนออกมา
- ไตรภพ (ช) : โกหก โกหก โกหก น้ำสาผิตสังเกตก็เลยโทรไปคุยกับคนชาย ถึงได้รู้ว่าคุณต่างหากที่เป็นคนโทรไปเตือนทั้ง 2 ฝ่าย ผมก็เลยให้คุณประโยชน์โทรไปเช็คกับทางธนาคาร ถึงได้รู้ว่าคุณถอนเงินทั้งหมดออกไปเรียบร้อยแล้ว เอาเงินมาคืนน้ำสาเดี๋ยวนี
- (69) ไตรภพ (ช) : ยังหน้าด้านมาขอเวลาอีกเหรอ ผมจะจับคุณไปส่งตำรวจตอนนี้อยู่แล้ว
- ภัทรลดา(ญ) : ฉันไม่มีอะไรแก้ตัวทั้งนั้นคะ คุณจะทำอะไรกับฉันก็ได้ แต่อย่าจับฉันส่งตำรวจ
- (70) ไตรภพ (ช) : ถึงพ่อคุณจะเจ็บป่วย แต่พ่อคุณก็ต้องรับรู้ความเลวของลูกตัวเอง
- ภัทรลดา(ญ) : คุณใจร้ายมาก
- (71) ไตรภพ (ช) : พี่คุณแย่งท่านอรอนพไปจากน้ำสา จนทำให้น้ำสากินยาเกินขนาด จนเกือบตาย ส่วนคุณขโมยเงินน้ำสาไปหน้าด้านๆ หิวเงินทั้งพี่ทั้งน้อง
- ภัทรลดา (ญ) : คุณจะด่าก็ด่าฉันคนเดียวเถอะคะ อย่าดึงคนอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง

(72) ไตรภพ (ช) : ผมพูดอะไรผิด พี่สาวจับผู้ชายแก่ครวพอกีเพราะเงิน ส่วนน้องสาวทำตัวแสบแฉิวไสซื่อ กลับฉกเงินไปหน้าตาเฉย อย่างนี้ไม่เรียกว่าหิวเงินจะเรียกว่าอะไร ผมมันโง่เองที่คิดว่าคุณจะต่างจากพี่สาวคุณ ผมโง่เองที่ผมรู้สึกดีกับคุณ แต่ต่อไปนี่ ไม่มีแล้ว ไม่มีอีกแล้ว ผมให้เวลาคุณ 3 วัน เอาเงินมาคืนผมทุกบาททุกสตางค์ ไม่งั้นคุณจะไม่โดนแค่ถูกจับส่งตำรวจ แต่ผมจะแฉความทุเรศของคุณให้สังคมทั้งหมดได้รับรู้ชนิดที่ครอบครัวของคุณไม่กล้าออกนอกบ้านอีกเลย จำเอาไว้ ออกไป

ภัทรลดา (ญ) : (เจียบ)

(73) ไตรภพ (ช) : บอกไว้ก่อนนะ คุณหนี้ผมไม่พ้นหรอก หรือถึงขั้น พ่อแม่คุณก็ต้องรับผิดชอบเงินจำนวนนี้ จำเอาไว้

ภัทรลดา (ญ) : คะ ฉันรู้ดีค่ะ

(74) ไตรภพ (ช) : ผมแค่เตือนไว้ก่อน ขึ้นชื่อว่าโจร มันไว้ใจไม่ได้หรอก

ภัทรลดา (ญ) : (เจียบ)

(75) ไตรภพ (ช) : เงินเดือนคุณ มันก็เป็นเงินที่มาจากบริษัทของผม แล้วคุณจะให้ผมหักเงินเพื่อเอามาใช้หนี้ตัวเองนี่แหละ อย่างอายุสะกดเป็นรีเปล่า

ภัทรลดา (ญ) : ถ้าฉันฉันทเวลาอีกหน่อยคะ ฉันจะออกจากบริษัทแล้วไปหางานทำ เอาเงินมาใช้คืนคุณเอง

(76) ภัทรลดา (ญ) : เรื่องนี้มันเป็นเรื่องระหว่างคุณกับฉัน ไม่เกี่ยวกับคุณพ่อฉัน

ไตรภพ (ช) : ลูกพี่โง่ พ่อแม่รู้เรื่องมันก็ถูกอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ จะไม่เกี่ยวกันได้อย่างไร

(77) ไตรภพ (ช) : แล้วทำไมผมต้องรับผิดชอบด้วย ไอ้คนที่มันโกงเงินผม แล้วยังมาบั่นหน้าสตรอบเบอร์ใส่ผม ทั้งที่มันต้องรับผิดชอบ แล้วถ้าพ่อคุณเป็นอะไรขึ้นมา มันก็เพราะคุณนั่นแหละ อย่าโทษคนอื่นหน่อยเลย

ภัทรลดา (ญ) : ยังเหลือเวลาอีก 2 วันใช่ไหม ได้ ฉันจะหาเงินที่เหลือมาใช้คืนคุณให้คุณ

- (78) ไตรภพ (ท) : อย่าทูลีห้อยเลย ไปหาพ่อคุณกับผม ไปขอเงินมาใช้หนี้ซะก็หมดเรื่องแล้ว ไม่แน่ว่า บางทีพ่อคุณอาจจะไม่เครียดเท่าไร เผลอๆจะดีใจด้วยซ้ำที่ผมช่วยให้ท่านได้เห็นธาตุแท้ของลูกตัวเองมากขึ้น
- ภัทรลดา (ญ) : นี่ เลิกยุ่งกับคุณพ่อฉัน ต่อให้ฉันต้องขายตัวใช้หนี้ ฉันก็จะทำ
- (79) ไตรภพ (ท) : ขายตัวอย่างจั้นเหวอ สติปัญญาคุณมีแค่นี้เองเหวอ คิดอะไรไม่ออกก็เร่เอาของเก่ามาขายอย่างจั้นเหวอ ต่ำ
- ภัทรลดา (ญ) : ก็ถ้าเกิดมันจะทำให้คุณเลิกดูถูกฉัน แล้วก็เลิกงุ่นวายกับคุณพ่อของฉัน ต่อให้ต่ำกว่านี้ร้อยเท่าพันเท่า ฉันก็ไม่แคร์
- (80) ไตรภพ (ท) : อยากขายตัวใช้หนี้สักไหม้ย ได้ จั้นผมซื้อเอง
- ภัทรลดา (ญ) : คุณว่าไงนะ
- (81) ไตรภพ (ท) : ผมจะซื้อคุณมาเป็นเมีย 2 ปี หลังจากนั้นถือว่าเราหมดหนี้กัน แล้วอย่าหวังนะว่าผมจะยกย่องหรือโง่เจตจะเบียดเบียนกับคุณ ในเมื่อคุณอยากเป็นสินค้าให้คนเขามาประเมินค่า ผมก็จะใช้สินค้าอย่างคุณให้คุ้มค่าที่สุด
- ภัทรลดา (ญ) : (เจียบ)
- (82) ไตรภพ (ท) : ผมไม่ไว้ใจพวกมือไวอย่างคุณ เผื่อหยิบของน้ำสาติดไม้ติดมือไป มันจะงุ่นวายเปล่าๆ แล้วเจอกันนะ ภรรยา
- ภัทรลดา (ญ) : (เจียบ)
- (83) อาทร (ท) : จั้นคุณก็ยกเลิกงานแต่งซะสิ ในเมื่อคุณไม่ให้เกียรติภัทร แล้วจะมาแต่งงานกับภัทรทำไม
- ไตรภพ (ท) : หวงก้างเหวอ นี่จะบอกให้ณะ คุณไม่มีสิทธิ์อะไรแล้ว ผู้หญิงคนนั้นเป็นของผม แล้วผมจะทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น อย่างคุณมันได้แคื่อยืนดูก็เท่านั้นแหละ

- (84) ภัทรลดา (ญ) : แหวนของแม่คุณเอาคืนไปเถอะคะ
 ไตรภาพ (ช) : รู้ตัวเหมือนกันหรอกว่าไม่คู่ควร ลินค้าชั่วคราวอย่างคุณ มีงานแต่งงานให้ ก็ถือว่าได้กำไรแล้ว อย่าหวังจะได้อะไรมากไปกว่านี้เลย
- (85) ไตรภาพ (ช) : จะมาขอรับรองวิงวอนอะไรตอนนี้ คุณเป็นคนเสนอเองไม่ใช่เหรอ หรือว่าจะขึ้นค่าตัว เสียใจด้วย เพราะคุณต้องอยู่กับผมอีก 2 ปีแล้วจากนี้ ผมจะทำอะไรกับคุณก็ได้ทั้งนั้น
 ภัทรลดา (ญ) : ปล่อย ไอ้เลวชั่ว อย่าทำอะไรฉันนะ
- (86) ไตรภาพ (ช) : ไม่ไหวจริงๆ แค่นี้ถึงคุณกองเงินน้ำสา ผมก็สะสมอดสะสมจนทำต่อไม่ไหวแล้ว ขอโทษนะที่ทำให้อารมณ์ค้าง เอาไว้คราวหน้าถ้าผมจะทำ ผมจะกินเหล้าขมใจก่อนละกัน ไม่งั้นผมทำไม่ลง
 ภัทรลดา (ญ) : (เงียบ)
- (87) พิมลภา (ญ) : เงินเดือนประจำตำแหน่งเป็นสิ่งที่คุณอรอนพเขาให้ฉัน จู่ๆคุณจะตัดออกไปโดยพลการได้อย่างไร
 ไตรภาพ(ช) : ก็คุณไม่ทำงาน แล้วจะให้บริษัทจ่ายเงินให้คุณได้อย่างไร นี่ แล้วไม่ต้องเอาทำนอรอนพมาอ้างนะ เพราะถึงแม้จะเป็นทำนอรอนพก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะจ่ายเงินเดือนให้กับคุณหรือว่าใครตามอำเภอใจ เพราะมันเป็นการเอาเปรียบผู้ถือหุ้นคนอื่น
- (88) พิมลภา (ญ) : คุณไม่ต้องเอาผู้ถือหุ้นมาอ้าง คุณจงใจจะแกล้งฉัน ทำไมคะ สิ่งที่คุณได้ไปทั้งหมดมันไม่พอหรือไง คุณถึงได้จงล้างจงบลาญฉันอยู่นั้น
 ไตรภาพ (ช) : คุณอย่ามาใส่หน้ากากกับผมดีกว่า ระหว่างเรามันรู้รู้รู้กันไปหมดแล้ว แล้วคุณก็จะจ้างที่จะแทงผมข้างหลังมาโดยตลอด ไม่ใช่ว่าผมไม่รู้นะ เพียงแต่ผมหาหลักฐานจะๆมาเล่นงานคุณไม่ได้ก็เท่านั้นเอง ส่วนเรื่องเงินเดือนประจำตำแหน่ง อะไรของคุณนั้น ถ้าคุณคิดว่าคำสั่งของผมนั้นไม่ถูกต้อง คุณก็เรียกประชุมผู้ถือหุ้นสิ แล้วถ้าทำนอรอนพมีคำอธิบายที่ดีที่ว่าทำไมบริษัทต้องจ่ายเงินให้คุณเดือน

ละเป็นแสนๆ โดยไม่ต้องทำอะไรเลย แล้วผู้ถือหุ้นพอใจกับคำอธิบาย
นั้น คำสั่งผมก็ตกลงไปเอง โอเคมัย

- (89) ไตรภพ (ท) : คุณต้องเดินดูให้ทั่วโครงการ เก็บรายละเอียดการก่อสร้างว่าคืบหน้า
ไปเท่าไร ยังไง แล้วดูพวกคนงาน ใครต้องต่อไปอนุญาตบ้าง
สอบถามให้ละเอียด แล้วแจ้งฝ่ายบุคคลให้จัดการให้เรียบร้อย
- ภัทรลดา (ญ) : นี่มันงานเลขาทันทีหมดเลยหรือคะ
- (90) ไตรภพ (ท) : เปล่า แต่ผมอยากให้คุณทำ รู้ไหมว่าตัวเองเป็นแค่ลูกหนี้ จะมานั่งๆ
นอนๆ รอเวลาผ่านไป 2 ปีง่าย ๆ ไม่มีทาง
- ภัทรลดา (ญ) : ฉันเข้าใจละ คุณยังหาทางเล่นงานฉันถนัดๆ ไม่ได้ คุณก็เลยหาเรื่อง
ฉันเป็นการฆ่าเวลาไปก่อน
- (91) ไตรภพ (ท) : เสร็จงานแล้ว ทำรายงานส่งผมพรุ่งนี้ด้วย แล้วถ้าคุณทำไม่ได้เรื่อง
คุณก็ต้องกลับมาที่นี่ใหม่ เข้าใจมั๊ย คีนี่เจอกัน ผมเตรียมเหล้าไว้
แล้ว ได้ที่เมื่อไรผมจะไปเก็บหนี้
- ภัทรลดา (ญ) : (เงิบ)
- (92) ไตรภพ (ท) : โห สำคัญถึงขนาดคุณพิมลกายอมตื่นเช้า แสดงว่ามันจะต้องเป็น
ผลประโยชน์หลายพันล้านแน่ๆเลย ไข่ม้อยครับ
- พิมลภา (ญ) : สมพรปากคะ พิมก็อยากมีเงินใช้เยอะขนาดนั้นเหมือนกัน เพราะคน
ที่ชอบดูถูกพิม จะได้หุบปากซะที
- (93) ไตรภพ (ท) : จะให้หุบปาก แคร้ววยังคงไม่พอ มันต้องรวยจากมันสมอง ไม่ใช่ไป
โก่งและแย่งคนอื่นมาอย่างหน้าด้านๆแบบนี้
- พิมลภา (ญ) : คุณไตรภพเนี่ย ปากจัดจังเลยนะคะ พิมอยากรู้ซะแล้วว่าวันที่คุณพูด
อะไรไม่ออก ได้แต่มองตาปริบๆ สีหน้าคุณจะเป็นยังไงนะ
- (94) ไตรภพ (ท) : คุณเต็มใจขายมันเองต่างหาก เพราะคุณมันโลภมาก คุณต้องการ
หักหน้าผมก็เท่านั้น

- พิมลภา (ญ) : คุณไตรภพ
- (95) ไตรภพ (ช) : อย่าเลยนะ ถ้าคุณทำร้ายร่างกายผม คุณต่างหากที่จะเป็นฝ่ายถูกฟ้อง
- พิมลภา (ญ) : อย่าคิดว่าจะจบแค่นี้ละ คุณหลอกฉัน คุณอรรถนพต้องให้ความเป็นธรรมกับฉันแน่ เขาไม่ปล่อยคุณไว้หรอก
- (96) ไตรภพ (ช) : เราก็ไปสู้กันต่อหน้าท่านอรรถนพไง ไม่แน่นะ ถ้าคุณมารยาสาไถ่ดีดีหาว่าผมใส่ความคุณ บางที่ท่านอรรถนพอาจจะหันมาโกรธผมแทนก็ได้ จะลองเสี่ยงดูมั้ยละ
- พิมลภา (ญ) : (เงิบ)
- (97) ภัทรลดา (ญ) : ถ้าคิดว่าคุณเลว แล้วคนอื่นจะต้องเลวเหมือนคุณ ฉันก็คงเปลี่ยนความคิดอะไรคุณไม่ได้หรอกคะ ขอให้คุณมีความสุขก็แล้วกัน
- ไตรภพ (ช) : ก็จริงมัยละ คุณแต่งงานกับผมแล้ว พิธีรทองก็มี ยังหน้าด้านไปกับผู้ชายคนอื่นอีกเหวอ ทำเป็นหลบเลี่ยงผมสารพัด แต่พอบทจะง่ายก็อย่างไรเลยนะ
- (98) ไตรภพ (ช) : เก่งมาก เอาตัวรอดได้เก่ง ขนาดจนด้วยหลักฐานขนาดนี้ ยังเอาสี่ข้างแฉใส่ความคนอื่นได้อีก หน้าไม่หนาจริงทำไม่ได้หรอกนะ
- ภัทรลดา (ญ) : คุณว่าฉันหนา แล้วจะรอช้าอยู่ทำไมละ หลักฐานก็มีอยู่ในกระเป๋าหมดแล้ว ถ้าคุณแน่จริงคุณก็เปิดออกมาเลยสิ
- (99) ไตรภพ (ช) : พี่ก็เหลวแหลก น้องก็ซี้โมย สนุกกับการทำความเลวกันทั้งบ้าน
- ภัทรลดา (ญ) : (เงิบ)
- (100) ไตรภพ (ช) : กับแค่ข้าวเย็น ถึงกับต้องสั่งของจากโรงแรมมาเลยเหวอครับ เวอร์ไปรีเปล่า
- อรรถนพ (ช) : เฮ้ย ทำไมทำตัวเป็นคนขวางโลกแบบนี้วะ ไอ้ภพ

- (101) ไตรภพ (ช) : ถึงยังงัยมันก็ไม่พร้อมหน้าครอบครัวกันอยู่ดี ขาดภรรยาคนสวยของท่านไงครับ
- อรรณพ (ช) : หนูทนมันได้ยังไง ถ้าหากว่าเป็นฉัน ฉันจำคนตีกับไปนานแล้ว
- (102) ไตรภพ (ช) : ได้ยินแว่วๆว่าจะไปไหนกันไม่ทราบ อย่าชนมากนะเรา เดี่ยวลูกหลานเดือดร้อน
- อรรณพ (ช) : ฉันไม่ใช่เด็กนะเว้ย ฉันเป็นพ่อแก
- (103) ไตรภพ (ช) : ใครใช้ให้คุณนัดนายอาทรมารู้จักในบริษัทผม
- ภัทรลดา (ญ) : นี่คุณหึงฉันกับพี่อาร์ตเนี่ยนะ
- (104) ไตรภพ (ช) : อ้อเหวอ เมื่อเข้ายังเห็นดีอยู่เลย ทำไมตอนนี้มาไม่สบายซะงั้น อายนักเหวอที่ต้องพูดตรงๆว่าอ้อย
- ภัทรลดา (ญ) : (เงิบ)
- (105) ไตรภพ (ช) : เลิกคบพักค่ออ่อนได้แล้ว ทำเป็นไม่สบาย นี่กว่าผมจะหลงกลคนที่เขาไม่สบายจริงๆ เขาไปทำเรื่องอุบาสักแบบนั้นไม่ได้หรอก
- ภัทรลดา (ญ) : ฉันไม่ได้ทำ ส่วนคุณจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็เรื่องของคุณ ส่วนลึกของจิตใจคุณก็ไม่เคยไขว้ใจฉันอยู่แล้ว
- (106) ไตรภพ (ช) : เคยสิ แต่ทุกครั้งที่ผมเชื่อกัน คุณทรยศหักหลังผมตลอด ทำไมเห็นผมเป็นไอ้โง่เป็นควายที่คุณจะสนตะพายตามใจชอบเลยหรือไง คุณชอบนักหรือไง
- ภัทรลดา (ญ) : นี่คุณดูถูกฉันเรื่องอื่น ฉันทนได้ แต่ถ้าคุณจะถูกฉันเรื่องนี้ก็อย่ามาแตะต้องตัวฉัน
- (107) ไตรภพ (ช) : นางเอกจริงนะ แต่เนื้อต้องตัวก็ไม่ได้ ที่ไอ้อาทรมให้มันจับไปถึงไหนถึงไหนแล้ว ดินะที่ยังไม่จดทะเบียน ไม่งั้นผมคงต้องเสียเงินให้คุณเอาไปปรนเปรอชู้ก็ยังไม่รู้เท่าไร

- ภัทธดา (ญ) : ฉันเกลียดคุณ คำพูดของคุณวันนี้ฉันจะไม่มีวันยกโทษให้คุณเด็ดขาด
- (108) ไตรภพ (ช) : ดี ได้เงินคืนได้ก็ดี ได้เงินคืนแล้ว เรื่องอื่นผมก็ไม่ใส่ใจหรอก ดีซะอีก ความลับของผมจะได้ไม่รั่วไหลไปถึงพี่สาวคุณ เลือดมันข้นกว่าน้ำ ยิ่งไงคุณก็ต้องช่วยพี่คุณอยู่แล้ว
- ภัทธดา (ญ) : แหวนของคุณแม่คุณ ฉันคืนให้
- (109) ไตรภพ (ช) : ไปได้แล้ว แล้วอย่าลืมเรื่องเงิน ไม่งั้นเตรียมตัวนอนคุกได้เลย
- ภัทธดา (ญ) : (เงียบ)
- (110) ไตรภพ (ช) : ผมบอกแล้วไงว่าให้ไป แล้วอย่ามายุ่งกับลูกผมอีก ไป
- ภัทธดา (ญ) : (เงียบ)
- (111) ไตรภพ (ช) : หยุดร้องเดี๋ยวนี้เลยนะ แคท เขาไม่มีเยื่อใยอะไรกับเราแล้ว
- แคท (ญ) : พี่ภัทธอย่าไป แดดดีใจร้าย แคทเกลียดแดดดีแล้ว
- (112) ไตรภพ (ช) : คงเสียดายแทนพี่คุณละสิที่ผมยังไม่ตาย บอกพี่สาวคุณด้วยนะ ผมไม่ตายง่าย ๆ หรอก ผมจะอยู่จ้องล้างจ้องผลาญคุณ 2 คนไปอีกนาน
- ภัทธดา (ญ) : (เงียบ)
- (113) ไตรภพ (ช) : ก็ผมเห็นท่านรักเมียเด็กของท่านจะตายไป ผมจะกล้าพูดได้ยังไงละครับ
- อรรณพ (ช) : นี่แกเห็นฉันเห็นผู้หญิงคนอื่นดีกว่าลูกแท้ๆอย่างแกอย่างนั้นหรอ แกกำลังดูถูกความเป็นพ่อของฉันมากเกินไปแล้วนะ
- (114) ไตรภพ (ช) : ไม่มีอะไรจะต้องคุยกันอีกแล้วครับ เขาออกไปจากชีวิตผมได้ก็ดีแล้ว ผมจะได้ไม่ต้องระแวงว่าเขาจะมาตีสองหน้าอีก
- อรรณพ (ช) : ระแวง ถ้าแกระแวง เราคงไม่มีอะไรต้องพูดกันอีกแล้ว แกอยู่กับหนู ภัทธมาตั้งนาน แกยังไม่รู้อีกหรอว่าหนูภัทธเป็นคนยังไง

- (115) ไตรภพ (ช) : ผมก็ไม่ได้อยากให้คุณกลับไปอยู่แล้ว ที่พูดก็เพราะกลัวว่าคุณจะตีเนียนซักตาบต่างหาก
- ภัทรลดา (ญ) : (เจียบ)
- (116) อรรณพ (ช) : เมื่อกี้ตอนฉันกลับไป ฉันฝันเห็นแม่แก แต่แปลกจัง ตั้งแต่เขาตายฉันไม่เคยฝันถึงเขาเลย นี่เป็นครั้งแรกสงสัยว่าเขาคงจะมารับฉันไปอยู่กับเขาแล้ว
- ไตรภพ (ช) : ไร้สาระนะ แค่ความฝัน คนอย่างท่านไม่เป็นอะไรง่าย ๆ หรอก
- (117) อรรณพ (ช) : นี่ดิฉันที่แกยังเอาถ่าน ฉันเลยไม่มีอะไรต้องห่วง แม่แกคงรอฉันมานานแล้ว
- ไตรภพ (ช) : หยุดพุดชะที่ได้มัยครับ หยุดพุดชะที่ได้มัย
- (118) อรรณพ (ช) : หลงผู้หญิงตอนแก่ เหมือนกับเอาจูเห่าเข้าบ้าน แก่กะโหลกกะลาแล้วยังดูไม่ออก ให้มันตายไปซะเร็วๆก็ได้
- ไตรภพ (ช) : พอได้ละ พอได้ละ เลิกพูดได้แล้ว
- (119) พิมลภา (ญ) : คุณว่าไงคะ คุณไตรภพ
- ไตรภพ (ช) : ไม่ว่าไง เพราะผมสมเพศคุณ
- (120) ไตรภพ (ช) : เพราะฉะนั้นภัทรเขาไม่ได้หนีตามใครไป อย่างที่คุณป้ายสีหรอก
- พิมลภา (ญ) : ฉันไม่เชื่อ คุณอย่ามาแต่งเรื่องหน่อยเลย

เรื่อง อย่าลืมฉัน

- (121) เขมชาติ (ช) : จะยืนจดหรือไง ไหนบอกว่าเจ้าสัว สามีคุณเขาสอนงานมาทุกอย่าง เขาสอนให้ยื่นคำหัวเจ้านายหรือไง
- สุริยวดี (ญ) : ขอโทษคะ

- (122) เขมชาติ (ช) : อย่าเรียกผมว่าคุณเขม ผมอนุญาตให้เฉพาะคนสนิทเรียกได้เท่านั้น
พนักงานเพิ่งเข้ามาทำงานวันแรกอย่างคุณ มันยังห่างไกลกับคำว่า
คนสนิท
- สุริยาวดี (ญ) : คะ ท่านผู้อำนวยการ
- (123) สุริยาวดี (ญ) : แล้วตกลงจะให้ดิฉันนั่งตรงไหนคะ
- เขมชาติ (ช) : ถ้าเรื่องแค่นี้ ไม่มีปัญหา คิดไม่ออก ก็ลาออกไปซะ
- (124) เขมชาติ (ช) : ออกไป แล้วก็จำเอาไว้ว่าต่อไปนี่ผมเป็นเจ้านายของคุณ คุณต้องทำ
ตามที่ผมสั่ง อยู่ที่นี่ห้ามคิดเรื่องอื่นให้คิดแต่เรื่องงาน อย่ามาโกง
เวลางาน คนขี้โกง ขี้โกหก ผมเกลียดที่สุด
- สุริยาวดี (ญ) : ดิฉันจะจำเอาไว้คะ
- (125) เขมชาติ (ช) : ถ้าผมไม่เรียก ห้ามเข้ามาที่นี่ ถ้าผมไม่พูดกับคุณ คุณห้ามพูดกับผม
สุริยาวดี (ญ) : รับทราบคะ
- (126) เขมชาติ (ช) : ผมเคยบอกว่า อย่าใช้เวลาจนมาคุยเรื่องส่วนตัว แต่ก็เข้าใจได้ คน
เพิ่งเป็นหม้าย คงต้องรีบหาสามีใหม่มาคอยดูแล แต่กรุณาทำนอก
เวลางาน อย่ามาเบียดเบียนเวลาของบริษัท
- สุริยาวดี (ญ) : ขอบคุณผู้อำนวยการมากนะคะที่เข้าใจคนเป็นหม้าย แต่ขอโทษนะ
คะ ฉันยังไม่อยากสามีใหม่ตอนนี้คะ คนที่ฉันคุยด้วยก็คือคนใน
ครอบครัว
- (127) เขมชาติ (ช) : ถ้าคุณได้รับการปฏิบัติที่ไม่ดีจากผม ก็รับรู้ไว้เลยว่า คุณคือคนไม่
สำคัญ ผมต้องการตัวอย่างผ้าทั้งหมดในแฟ้ม เอาไปให้ผมในห้อง
ห้ามให้คนอื่นช่วยเด็ดขาด และผมต้องการทั้งหมดเดี๋ยวนี้
- สุริยาวดี (ญ) : (เสียบ)
- (128) เขมชาติ (ช) : อย่าวางตรงนั้น มันราคาถูตา
- สุริยาวดี (ญ) : แต่ว่า

- (129) เขมชาติ (ช) : คุณสมคิด ผมต้องการเลขาไม่ใช่โคโยตี้ แต่งตัวมาทำงานแบบนี้
แสดงว่าไม่รู้จักกาลเทศะ ไล่ออก
เลขานุการ (ญ) : (เงียบ)
- (130) เขมชาติ (ช) : เงียบทำไม เป็นใบ้หรือไง
สุริยาดี (ญ) : ก็ผู้อำนวยการสั่งเอาไว้ ว่าถ้าผู้อำนวยการไม่พูดด้วย ดิฉันก็พูดด้วย
ไม่ได้ ดิฉันก็ต้องเงียบคะ
- (131) สุริยาดี (ญ) : มีอะไรหะหะ
เขมชาติ (ช) : ลงไป ผมบอกให้ลงจากรถ
- (132) เขมชาติ (ช) : ผมมีนัดลูกค้าไว้บ่าย 2 โมง ถ้าผมไปถึงที่นั่นแล้วไม่เจอคุณ คุณเก็บ
ของแล้วกลับบ้านไปได้เลย
สุริยาดี (ญ) : แต่ดิฉันยังไม่ทราบรายละเอียดเลยนะคะ
- (133) เขมชาติ (ช) : แต่ผู้หญิงบางคนชอบสร้างภาพให้ตัวเองดูดี ดูสูงส่ง แต่ข้างในไร้ค่า
เต็มไปด้วยกิเลสตัณหา และความทะเยอทะยาน
โอลิเวอร์ (ช) : คุณเขมมองผู้หญิงในแง่ร้ายเกินไปหรือเปล่าครับ
- (134) เขมชาติ (ช) : คล่องแบบนี้เอง ถึงได้จับเศรษฐกิจแถมคราวพ่อได้อย่างรวดเร็ว นี่คุณ
ใช้วิธีนี้หาสามีใหม่สินะ
สุริยาดี (ญ) : ท่านเจ้าสัวสอนฉันเสมอ เป็นเลขาที่ดีต้องเป็นนักแก้ปัญหา ต้องทำ
ทุกอย่างให้ได้ตามคำสั่ง ไม่ใช่ทำเพื่อมาจับใคร
- (135) เขมชาติ (ช) : ฉันผมก็ตั้งใจด้วยนะ เพราะบริษัทผมมีแต่เศรษฐกิจให้คุณจับจนไม่หวาด
ไม่ไหว แต่กรุณาออกไปก่อน อย่ามาทำธุรกิจแอบแฝงในบริษัท
ของผม
สุริยาดี (ญ) : แต่ถ้าฉันต้องการหาสามีใหม่จริงๆ ผมก็ไม่จำเป็นต้องมาสมัครงาน
ที่นี่

- (136) เขมชาติ (ช) : คงจะเคยหลอกแต่คนอื่นสินะ บั่นหัวทุกคนเป็นคนโง่ ตอนนี้คงจะรู้แล้วใช่ไหม ว่าการที่หลอกให้ทู่เทกกับคนอื่นอีกฝั่งไม่เห็นคุณค่ามันเป็นอย่างไ
- สุริยาวดี (ญ) : (เงียบ)
- (137) เขมชาติ (ช) : ถ้าคุณแอบไปติดต่อลับหลัง เพื่อหาประโยชน์ส่วนตัว ผมไล่คุณออกแน่
- สุริยาวดี (ญ) : (เงียบ)
- (138) เขมชาติ (ช) : ส่วนคนที่ เป็นเลขอายุในตอนนี้ ถ้าไม่ไล่ ออก ก็ให้ไปทำงานที่แผนกอื่น ส่งไปคุมโรงงานก็ได้ ยิ่งไกลยิ่งดี ผมไม่ชอบทำงานกับคนโกหก
- สมคิด (ช) : คนโกหก คุณเขมหมายความว่าไงครับ
- (139) เขมชาติ (ช) : หรือแค่เป็นข้ออ้าง เพื่อเอาเวลาพักกลางวันไปนัดเจอกับผู้ชาย
- สุริยาวดี (ญ) : ถ้าคุณสมคิดอยากรู้ความจริง ถามสุไต้ นะคะ สุมิคำตอบ
- (140) เขมชาติ (ช) : คุณเคนหลงกำลังมา เตรียมต้อนรับให้ดี อย่ามีอะไรให้คุณเคนหลงอารมณ์เสีย ไม่งั้นผมไล่คุณออกแน่
- สุริยาวดี (ญ) : คะ
- (141) เขมชาติ (ช) : ผู้หญิงห่วยลูก 2 อาจจะมีเงิน เลยเอาความลับของบริษัทไปขาย บอกมาว่าผู้ชายที่ไปเจอมากลางวันเป็นใคร
- สุริยาวดี (ญ) : ไม่ต้องห่วงคะ คนที่ดิฉันไปพบเมื่อกลางวัน ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องงานแน่นอน
- (142) สุริยาวดี (ญ) : ฉันเห็นผู้อำนวยการอยู่กับคุณเคนหลงแล้วมีความสุข ฉันก็เลยยิ้มคะ
- เขมชาติ (ช) : ผมไม่เชื่อ คุณจะมาสร้างภาพเป็นคนดีกับคนอื่นก็ทำไป แต่ไม่ต้องมาทำกับผม ยิ่งมาทำตัวเป็นคนดี บั่นหน้าชื่อแสนอ่อนหวาน ผมเห็นแล้วอยากจะอาเจียน เก็บรอยยิ้มเสแสร้งของคุณไว้ใช้กับคนอื่นดีกว่า เพราะมันทำอะไรผมไม่ได้ ถ้าคุณอยากเห็นผมมีความสุขจริงๆ

มันง่ายมาก เมื่อไรที่คุณมีความทุกข์อย่างแสนสาหัส ผมจะมีความสุขมากที่สุด

(143) เขมชาติ (ช) : จะมาจับผู้ขายรวๆตามงานแต่งงาน แต่มันไม่ง่ายอย่างที่คิด เลยมา ยืนกลุ่มอยู่คนเดียว ต้องลงไปตามงานศพดู เพื่อจะได้มาพบพ่อ หมายรวๆ แกๆ ติดไม้ติดมือ

สุริยวดี (ญ) : ขอบคุณสำหรับคำแนะนำนะค่ะ ถ้าดิฉันได้ไปงานศพของคนที่ดีฉัน รู้จัก ดิฉันจะลองทำตามคะ

(144) เขมชาติ (ช) : พ่อได้แต่งตัวใส่เครื่องเพชรเข้าหน่อย เติบโตในแวดวงสังคมชั้นสูง องค์ไฮโซหลงหรือไง ถึงได้กล้าเถียงแบบนี้ อย่าลืมผมเป็นเจ้านายของคุณ ไม่ใช่เพื่อนเล่น นี่ขนาดเขาไม่ได้ทิ้งสมบัติไว้ให้ ยังยึดติดกับอดีต จมไม่ลง น่าสมเพศ

สุริยวดี (ญ) : ก็คงไม่ต่างกับคนบางคน เรื่องผ่านมามากแล้ว ก็ยังไม่ปล่อยวาง ยึดติด หมกมุ่น ประชดประชันไม่เว้นแต่ละวัน อันนี้น่าสมเพศกว่า

(145) เขมชาติ (ช) : ย้ายไปนั่งข้างหน้า ผมไม่ใช่คนชั่วร้ายของคุณ

สุริยวดี (ญ) : ฉันกลับแท้ที่เองได้คะ ตอนที่คุณเกนก็ไม่อยู่แล้ว คุณไม่จำเป็นต้อง จำใจในสิ่งที่ไม่อยากทำ

(146) เขมชาติ (ช) : ผมสั่งให้มานั่งข้างหน้า ถ้าไม่มา ก็ไม่ต้องไปไหนทั้งนั้น จอดรออยู่ ตรงนี้แหละ จะเอาอย่างไร

สุริยวดี (ญ) : (เงิบ)

(147) สุริยวดี (ญ) : เรื่องอะไรคะ

เขมชาติ (ช) : ชีวิตคุณมันหิวเงินมากหรือไง ถึงตะเกียกตะกายไม่รู้จักจบจักสิ้น พอหมดจากพ่อ ก็มาคว่ำตัวลูกเลี้ยงเลยหรอ

- (148) เขมชาติ (ช) : คุณต้องสอนงานคุณเอนหลงทั้งหมด แล้วที่สำคัญคุณต้องสอนให้เขารักผมให้มากๆ คุณก็เคยมีครอบครัวมาแล้วไม่ใช่หรอ ถ้าไม่เห็นแก่เงินมากเกินไป พอจะจำได้ว่าความรักมันเป็นยังไง
- สุริยวดี (ญ) : เรื่องแบบนี้มันสอนกันไม่ได้หรอก ถ้าผู้อำนวยการรักเธอมากพอ เธอก็จะรักผู้อำนวยการเอง
- (149) เขมชาติ (ช) : ผมจะบอกคุณให้ว่าตอนนี้ผมรักคุณเอนมากกว่าผู้หญิงทุกคนที่ผมเคยรู้จัก คุณจำไว้ และผมก็มั่นใจว่าเขาจะไม่ทิ้งผมไปแต่งงานกับผู้ชายคนอื่นเพียงเพราะเงิน
- สุริยวดี (ญ) : ดิฉันดีใจด้วยนะคะที่คุณเจอคนที่เหมาะสม ดิฉันจะพยายามทำให้คุณเอนรักคุณ แต่จะมาน้อยแค่ไหน มันก็ขึ้นอยู่กับตัวคุณเอง
- (150) เขมชาติ (ช) : อวดตีนก หาทากลับบ้านเองละกัน
- สุริยวดี (ญ) : (เงิบ)
- (151) เขมชาติ (ช) : คุณวิบูลย์ คุณสมคิด ห้ามบอกคนอื่นเด็ดขาดเรื่องที่ผมให้หาข้อมูล
- พนักงาน (ช) : ครับ
- (152) เขมชาติ (ช) : คุณสมคิดช่วยจัดการดำเนินการตามที่เรากลงกัน แล้วบอกคนของคุณเข้าไปประชุมด้วย บอกให้เขาช่วยเอาสมองเข้าไปทำงานก่อนอย่ามัวไปคิดแต่เรื่องไร้สาระ
- สมคิด (ช) : (เงิบ)
- (153) เขมชาติ (ช) : ระวัง อย่าให้เบาะรถผมเปียก
- สุริยวดี (ญ) : ขอโทษคะ ไม่ได้ตั้งใจ
- (154) เขมชาติ (ช) : ผมบอกไม่ต้องมาช่วย แล้วมาทำอะไรกัน คุณคงใช้มารยาทหญิงตามที่ตัวเองถนัดละสิ ถึงได้เรียกมาทั้งรุ่นเล็ก รุ่นใหญ่ นี่ถ้าปล่อยไว้นาน คงจะเรียกผู้ชายมาได้ทั้งโรงงานละสิ
- สุริยวดี (ญ) : (เงิบ)

- (155) เขมชาติ (ช) : ผมรู้อยู่แล้ว ผู้หญิงอย่างคุณ คำสัญญามันไม่มีค่าเท่ากับคำสั่งหรือก
โดยเฉพาะคำสั่งที่ทำตามแล้วได้เงิน ไม่อย่างนั้น คุณไม่มาก้มหน้า
ก้มตาทำตามคำสั่งหรือก
- สุริยาดี (ญ) : ใช่คะ โดยเฉพาะคำสั่งที่มาพร้อมกับโอที ฉันจะคิดทุกวินาทีให้ครบ
ทุกบาททุกสตางค์เลย
- (156) เขมชาติ (ช) : ก็นานจะได้ยินนิทานหลอกเด็ก สอนให้เด็กรักษาสัญญา แล้วตัวเอง
ทำได้หรือ
- สุริยาดี (ญ) : ถ้าดิฉันสัญญาอะไรกับใครไว้ ดิฉันไม่เคยลืมแล้วก็ต้องทำให้ได้ แต่ที่
ไม่ได้ทำ หรือว่าลืม ก็เพราะดิฉันไม่เคยสัญญาอะไรไว้กับใคร
- (157) เขมชาติ (ช) : ครึ่งหน้าแก้วที่ผมไปไปตรงกำแพง อาจจะไม่ใช่ตรงนั้น จำไว้
สุริยาดี (ญ) : (เงิบ)
- (158) เขมชาติ (ช) : ผมมีให้คุณเลือก 2 อย่าง คือ ให้ลากออกไป หรือให้ขี้มออกไป เวลา
นี้ไม่ใช่เวลาที่ คุณจะมาโยส เพราะถึงยังงั้นคุณก็แพ้ผมอยู่ดี
- สุริยาดี (ญ) : ฉันไม่ได้โยส ฉันไม่ได้อยากจะเอาชนะนะ ฉันแค่อยากจะกลับบ้านอย่าง
สงบสุข ไม่อยากรบกับผู้ชายบ้าอำนาจ
- (159) เขมชาติ (ช) : ผมก็เคยกับแวตตาเย็นชากับท่าทางแข็งๆของคุณแล้วเหมือนกัน
เอาสิ ด่ามาเลย
- สุริยาดี (ญ) : อยากไปส่งมากนั้ ไซ้มัยั้ งั้ นั้ กั้ เชิญ
- (160) เขมชาติ (ช) : กลัวจะตะแคงต้องตัวมากนั้ หรือไ้ เล่นตัวมาก ออกไปอย่างนี้เลย
ไป
- สุริยาดี (ญ) : ปล่อย ฉันเดินเองได้นะ
- (161) เขมชาติ (ช) : เล่นตัวมาก เดี่ยวจะลากไปกอดกลางถนนกลางวันแสกๆ สะใจดี ทำ
อย่างกับตัวเองเป็นสาวบริสุทธิ์อย่างงั้ นั้ นะ ลูกก็มีแล้ว สามีก็มีแล้ว
แล้วยังไม่รวมที่รอคิวเป็นสามีรับช่วงต่ออีกไม่รู้ตั้งเท่าไร คุณนี่ก็เก่ง

- นะ ระหว่างอยู่กับพ่อ ก็หว่านเสน่ห์ใส่ลูก พอพ่อตาย ลูกก็รับไม้ต่อทันทีเลย
- สุริยาดี (ญ) : ฉันเหนื่อย คุณอยากจะพูดอะไรก็พูดไปเถอะ อยากจะคิดอะไรก็คิดไปเลย ฉันไม่แคร์
- (162) เขมชาติ (ช) : ไม่เคยเห็นคุณค่าของคน เห็นแต่คุณค่าของเงิน นี่ถ้าเปลี่ยนจากขับรถมาส่งเป็นเอาเงินสดมากองไว้ตรงหน้า ผมคงจะได้มากกว่าคำว่าขอบคุณ เผลอๆ อาจจะได้ทั้งตัว
- สุริยาดี (ญ) : ใช่ค่ะ แต่ก็ไม่เสมอไป เพราะสำหรับคนบางคน ต่อให้เอาเงินมากองตรงหน้า ก็อาจจะไม่ได้อะไรเลย และถึงแม้ดิฉันจะต้องการเงิน ดิฉันก็เลือก
- (163) เขมชาติ (ช) : แต่หลังจากนั้นคุณก็เอาคืนอย่างสาสม กับการบอกลาที่แสนสาหัส
- สุริยาดี (ญ) : นี่ก็เย็นมากแล้วนะค่ะ เราย้อนกลับก่อนดีกว่า ฉันยังมีงานอีกมากต้องทำ
- (164) เขมชาติ (ช) : ผมรู้ว่าคุณเหนื่อย ต้องทำเป็นเหมือนไม่รู้จักรกัน เสร็จแล้วแกล้งทำเป็นลืมอดีต แต่ต่อให้คุณทำแบบเนียนขนาดไหน หัวใจคุณก็รู้ว่าคุณไม่มีวันลืม คุณอย่าหนีมันอีกต่อไปเลย ต่อให้คุณเปลี่ยนชื่ออีกสักกี่ครั้ง คุณก็ยังเป็นสุริยาดีของผม ผมเข้าใจทุกอย่าง คุณไม่จำเป็นต้องแสดง หรือเล่นละครหลอกคนอื่นอีก
- สุริยาดี (ญ) : ขอบคุณมาก ชอบคุณที่เข้าใจ
- (165) เขมชาติ (ช) : กลับไปได้แล้ว แล้วต่อไปนี้อย่ามายุ่งกับคนของผมอีก
- สุริยาดี (ญ) : (เงียบ)
- (166) เขมชาติ (ช) : อย่าอวดเก่งนักได้มัย ทำไม่ต้องทำเป็นเก่งทุกเรื่องตลอดเวลา คุณอ่อนแอบ้างก็ได้
- สุริยาดี (ญ) : (เงียบ)

- (167) เขมชาติ (ช) : จะลาออกทำไมไม่บอกผม ตั้งใจจะหายตัวไป แล้วทิ้งจดหมายบอก
ลาไว้อีกหรือไง
- สุริยาดี (ญ) : เดียวนะคะ ขอดิฉันตอบทีละประเด็น ข้อแรกดิฉันเคยบอกแล้วว่า
ดิฉันจะลาออก ข้อสองถึงแม้ว่าดิฉันจะลาออก ดิฉันก็จะทิ้งจดหมาย
ลาออกไว้อย่างเป็นทางการ
- (168) เขมชาติ (ช) : มันไม่เหมือนกันหรอกครับ คุณเป็นเจ้าของกิจการออกงานอีเว้นท์
บ่อย ไม่เหมือนกับคุณสุที่นัดทำอะไรลับหลัง อ้อ ผมหมายถึงว่า
นัดอยู่เบื้องหลัง
- สุริยาดี (ญ) : ผู้อำนวยการพุดถูกคะ สุกงไม่นัดทำงานนี้จริงๆ ขอตัวนะคะ
- (169) เขมชาติ (ช) : ก็คุณชนะเขารวยเป็นพันล้าน แถมยังมีทุกอย่างเหมือนสามีเก่าของ
คุณ ซ้ำยังหนุ่มกว่า แล้วไหนคราวนี้ถึงใจเย็นนัก ฉลาดขึ้นนะที่รู้ว่าคน
ระดับนั้น ถ้าเขาแสดงออกว่าเขาสนใจคุณ แต่เขาคงไม่จริงจังกับ
ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วหรอกนะ
- สุริยาดี (ญ) : ฉันว่าคุณคงเข้าใจอะไรผิดแล้วละคะ ที่ฉันไม่ถ่ายแบบให้คุณเคน
เพราะไม่อยากให้งานเธอเสีย ไม่ได้คิดอะไรลึกอย่างที่คนบางคนคิด
ขอตัวนะคะ
- (170) เขมชาติ (ช) : ดีใจด้วยนะที่หาเหยื่อได้เพิ่มมาอีกหนึ่งราย เวลาผ่านไปแค่ไม่กี่ปี
ฝีมือจับผู้ชายพัฒนาไปมาก น่าทึ่งจริงๆ นี่ขนาดใช้เวลาไม่ถึงวัน ทั้ง
พ้อหม้าย ทั้งลูกสาว หลงกันหัวปักหัวปำ
- สุริยาดี (ญ) : ขอบคุณคะสำหรับคำชม
- (171) เขมชาติ (ช) : ที่พุดกับผมทำเป็นเสียงแข็ง ทำไมไม่พุดเสียงออตเสียงอ่อนเหมือน
พุดกับผู้ชายคนอื่นบ้าง หรือว่าผมมันรวยไม่พอ ต่อมมารยามันถึงไม่
ทำงาน
- สุริยาดี (ญ) : ปล่อยฉันทะ

- (172) สุริยาวดี (ญ) : ถ้าจะมาพูดเพื่อความสะดวกหรือจะมาพูดเพื่อให้ฉันเสียใจ บอกไว้เลย ว่ามันไม่ได้ผล เพราะคำพูดของคุณทำอะไรฉันไม่ได้ คุณอยากจะ พล่ามก็พล่ามไปคนเดียว ฉันไม่อยากฟัง
- เชมชาติ (ช) : ที่เมื่อกลางวันเห็นคุณอดอ้อนกับผู้ชายคนอื่น ผมยังต้องทนเห็น ตอนนี้คุณไม่อยากฟัง คุณต้องทนฟัง
- (173) สุริยาวดี (ญ) : ก็ไม่ต้องทำยังงี้ เพราะฉันไม่มีวันสนใจคุณ
- เชมชาติ (ช) : เพราะผมเป็นผู้ชายคนเดียวที่ตาสว่าง ที่มองเห็นธาตุแท้ผู้หญิงอย่าง คุณ คุณถึงกลัวไม่อยากอยู่ใกล้ผมใช่ไหม เพราะผมรู้ความจริงว่าคุณ ไม่ใช่ผู้หญิงที่แสนดีที่คนอื่นเขาเห็น คุณมันก็เห็นแก่ได้ ยอมแต่งงาน เพื่อเงิน
- (174) เชมชาติ (ช) : เห็นว่าใส่ไว้ตั้งนาน ทำไมเพิ่งมาถอดวันนี้ หรือว่าเจอผู้ชายใหม่ที่ ดีกว่าเดิม ก็เลยรีบขี้นของเก่าทิ้ง นิสัยเดิม เหมือนที่เคยทำ
- สุริยาวดี (ญ) : ฉันจะถอดแหวนเพราะอะไร มันก็ไม่เกี่ยวกับคุณ คนที่คุณควรจะ สนใจคือผู้หญิงที่คุณกำลังจะแต่งงานด้วย ไม่ใช่ฉัน
- (175) เชมชาติ (ช) : ผมรู้แล้ว ที่คุณทำเป็นถอดแหวน เพื่อเรียกร้องความสนใจ
- สุริยาวดี (ญ) : ฉันไม่เคยต้องการความสนใจจากคุณ
- (176) เชมชาติ (ช) : คุณสมคิด ถ้ามีอะไรคืบหน้า รีบรายงานผมทันทีนะ
- สมคิด (ช) : ได้ครับ คุณเชม ขอให้โชคดีนะครับ
- (177) เชมชาติ (ช) : มะนาวหันมาชะหนา จะเอาไปทำกำแพงบ้านหรือไง
- มาลัย (ญ) : เปล่านะคะ คือมาลัยพยายามแล้วนะคะ แต่ว่ามาลัยฝานบางๆแบบ คุณสุไม่เป็นนะคะ
- (178) เชมชาติ (ช) : เรียงเอกสารก็มั่ว จดหมายอันไหนสำคัญ ไม่สำคัญปะปนมั่วกันไปหมด ข้อความสำคัญก็ไม่ใช่ไรท์ ผมไม่มีเวลามานั่งอ่านเอกสาร ทั้งหมดนะ ผมทำงานบริหารไม่ได้ทำงานเอกสาร

- มาลัย (ญ) : คะ มาลัยขอโทษนะคะ เดี่ยวมาลัยไปเรียงมาให้ใหม่คะ
- (179) เขมชาติ (ช) : ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น ไปตามสมคิดกับวิบูลย์มาเดี๋ยวนี้
- มาลัย (ญ) : คะ
- (180) เขมชาติ (ช) : ไม่ต้องมาตีหน้าชื่อทำเป็นแสดดี ผมไม่เชื่อ คุณหลอกใช้คุณเกินกับดอกฟอร์เกตมีน็อตเพื่อเป็นสะพานทอดหาผม
- สุริยวดี (ญ) : อย่าเอามาตรฐานของตัวเองมาวัดคนอื่น เพราะฉันไม่ใช่คนที่ชอบสร้างเรื่อง บิบน้ำตา พุดจาโกหก หลอกใช้คนอื่นเหมือนกับคุณ แล้วฉันก็ไม่จำเป็นต้องทอดสะพานเพื่อเดินลงไปนรก เข้าใจมั๊ย
- (181) เขมชาติ (ช) : แต่รบกวนนี้ ก็เคยพาคุณขึ้นสวรรค์มาแล้ว
- สุริยวดี (ญ) : ต่ำ สกปรกที่สุด อย่ามาพุดจาแบบนี้ในบ้านของฉัน ออกไปแล้วอย่ามายุ่งกับฉัน ฉันไม่เคยคิดที่จะเดินกลับเข้าไปในชีวิตของคุณ เพราะฉันเกลียดคุณ เข้าใจมั๊ย ฉันรู้คุณก็เกลียดฉัน
- (182) เขมชาติ (ช) : นี่ผมมาพุดกับคุณดีสินะ ถ้าคุณยังโกรธผมเรื่องคีนั่นอยู่ ผมจะชดใช้ให้คุณ เทาไร ถ้ามันจะทำให้คุณรู้สึกดีขึ้น
- สุริยวดี (ญ) : (เงียบ)
- (183) เขมชาติ (ช) : ไม่จริงคุณรักผม ถ้าคุณไม่รักผม คีนั่นคุณคงไม่ยอมผม
- สุริยวดี (ญ) : ออกไปได้แล้วไป
- (184) เขมชาติ (ช) : ดีใจด้วยนะครับ กับพนักงานใหม่ หลังจากที่เขาได้ผ่านมือผมมาแล้ว น่าจะช่วยในการทำงานของคุณได้คล่องขึ้น
- ชนะ (ช) : ที่คุณมาที่นี่ คงไม่ใช่มาตามคนของผมกลับไปมั๊ยครับ
- (185) เขมชาติ (ช) : ผมเป็นคนใจกว้างครับ สำหรับพนักงานที่เป็นงานแบบนี้ น่าจะแบ่งๆกันใช้
- สุริยวดี (ญ) : (เงียบ)

(186) เขมชาติ (ช) : คุณไม่ต้องห่วงนะ ผมไม่ยุ่งกับเขาแน่ เพราะผมไม่ชอบของมีตำหนิ ที่ผ่านการมีสามี และการที่มีลูกมาแล้ว ให้พี่ๆผมยังคิดหนักเลย

เอื้อ (ช) : นี่คุณอย่ามาพูดจาตู่ถูกหนุเล็กอย่างนี้นะ คุณยังไม่รู้จักเธอเลย คุณยังไม่รู้เรื่องสามีเธอ เรื่องลูกเธอเลย คุณไม่รู้อะไร คุณอย่าพูดมากเกินไปดีกว่า

(187) เขมชาติ (ช) : ชี้นรถ ถ้าคุณไม่ขึ้น ผมจะไปบอกลูกเลี้ยงของคุณกับพ่อหม้ายหน้า มีदनัว่าเราเป็นอะไรกัน ผมจะบอกให้หมดเลย ความสัมพันธ์ของเราในอดีต และความสัมพันธ์ที่มันเกิดขึ้นสดๆร้อนๆที่สวิส ผมก็อยากจะรู้เหมือนกัน ยังจะมาตามตี้อ้อมหน้าอ้อมหลังคุณอีกอีกรึเปล่า เจียบ ไม่กล้าละสิ

สุริยาดี (ญ) : อย่ายุ่งกับฉันได้มัย เชิญไปบอกเลยไป เชิญไปบอก 2 คนนั้นเลย เขาทำได้อยู่แล้ว

(188) เขมชาติ (ช) : อย่ามายุ่งกับผม จะไปไหนก็ไป

วิบูลย์ (ช) : (เจียบ)

เรื่อง สองหัวใจนี้เพื่อเธอ

(189) ธรรมชาติ (ช) : นี่มันไม่ใช่ครั้งแรก แล้วผมจะไม่ยอมให้มันเกิดขึ้นอีก ลาออกไปซะ

ทง (ช) : (เจียบ)

(190) ธรรมชาติ (ช) : แล้วต้องรอให้มันโกงจนบริษัทล้มละลายหรือไง ถึงจะเอาผิดกับมันได้

ทง (ช) : คุณธรรมชาติครับ ผมอธิบายได้นะครับ คือว่า

(191) เกวลิน (ญ) : เพิ่งมาสมัครงานใหม่คะ

ธรรมชาติ (ช) : กลับบ้านไปเลย ฉันไม่รับ

(192) ธรรมชาติ (ช) : ไม่มีทาง เธอไม่ใช่สเปคฉันเลย

เกวลิน (ญ) : กล้าพูดนะ เดินตามฉันต้อยๆเป็นลูกเจียบ

- (193) ธรรมธร (ช) : เธอต้องเรียกฉันว่าคุณธรรมธร เพราะฉันเป็นเจ้านายเธอ แล้วฉันสั่งให้เธอนั่งลง
- เกวลิน (ญ) : (เจี๊ยบ)
- (194) ธรรมธร (ช) : นั่งเฝ้าฉันตรงนี้ ห้ามใครเข้ามาจนกว่าฉันจะตื่น
- เกวลิน (ญ) : ฉันว่ามีมือคุณรื้อนๆนะ คุณธรรมธร คุณไม่สบายรีเปล่า
- (195) เกวลิน (ญ) : นี่นายตัวร้อน
- ธรรมธร (ช) : เจี๊ยบ ฉันจะนอน
- (196) ธรรมธร (ช) : เกวลิน อย่าเอาเรื่องของผมไปเล่าให้ใครฟังเด็ดขาด ขอให้มันเป็นความลับระหว่างเรา
- เกวลิน (ญ) : ไม่มีใครรู้หรอก นอกจากฉันกับเพื่อนๆ
- (197) ธรรมธร (ช) : แล้วอย่ามารู้ร่ำมกับผมเด็ดขาด
- เกวลิน (ญ) : ร่ำมร่ำม ร่ำมร่ำมยังงี้
- (198) ธรรมธร (ช) : เลิกเข้าข้างญาติตัวเองได้แล้ว แชนเปญ
- แชนเปญ(ญ) : แชนเปญแค่นี้ไม่อยากให้นามสกุลคุณแม่ท่านเสียหาย พอเถอะคะ ธรรมธร อย่าให้เรื่องนี้ถึงคุณพ่อเลย
- (199) ธรรมธร (ช) : นี่อย่ามาทวงประสาชฉันนะ เล้ามา
- เกวลิน (ญ) : ที่ฉันไม่อยากเล่าเนี่ย เพราะกลัวนายจะไม่เชื่อว่าฉันแต่งเรื่องโกหก
- (200) เกวลิน (ญ) : ก็ไม่ได้ทำอะไรมาก นายก็แค่เอาไม้ไล่ตีคน แล้วก็เอาน้ำแหย่เข้าไปในพัดลม แล้วก็จับปลาจับเป็ด แล้วก็ลงถังขยะ ก็แค่นี้เอง
- ธรรมธร (ช) : โกหก

- (201) ธรรมธร (ช) : แต่การที่ฉันเข้ามายุ่ง ฉันก็ช่วยอะไรไม่ได้อยู่ดี
อณิมา (ญ) : แต่ฉันอยากช่วยนี่คะ
- (202) แม่บ้าน (ญ) : คุณธรรมคะ ป้าเอาขนมมาเพิ่มอีกสักหน่อยดีมั๊ยคะ คุณธรรมอยากทานอะไรคะ
ธรรมธร (ช) : ป้าครับ ผมไม่ได้อยู่ทั้งเดือน
- (203) ธรรมธร (ช) : ห้ามจับ
เกวลิน (ญ) : มันไม่บอบสลายหรอกนะ
- (204) ธรรมธร (ช) : แล้วอย่าคิดนะว่าจะจับฉันด้วยวิธีนี้ เกือบเคลิ้ม คิดไปคิดมาฉันไม่มีวันชอบผู้หญิงอย่างเธอได้ ไม่มีความเป็นผู้หญิง
เกวลิน (ญ) : ใช้วิธีนี้เนี่ยนะ นายเห็นฉันเป็นตัวอะไรเนี่ย
- (205) แชนเปญ (ญ) : ช่วงนี้ธรรมเครียดเรื่องบัญชีบริษัทมากเกินไปมั๊ยคะ
ธรรมธร (ช) : ก็เพราะการยกยอกเงินบริษัทคราวที่แล้ว ที่น้ำของคุณเป็นต้นเหตุไง
- (206) แชนเปญ (ญ) : น้ำทองเขารู้สึกผิดมากกับเรื่องที่เขาทำนะคะ เขาอยากจะทำกลับมากแก้ปัญหทั้งหมดที่เขาทำเอาไว้ ธรรมคะ ธรรมให้ออกาสน้ำทองกลับมาทำงานได้มั๊ยคะ
ธรรมธร (ช) : กลับไป แล้วอย่ามาพูดกับผมเรื่องนี้อีก
- (207) ธรรมธร (ช) : แล้วอย่าให้ผมเห็นไอ้ตุ๊กตาบ้านี่อีกนะ
พนักงาน (ญ) : คุณธรรมเป็นอะไร ทำไมมองคังอีกแล้วละ
- (208) บัวลอย (ญ) : วันนี้กลับเร็วจังเลยนะคะ คุณธรรม เร็วกว่าทุกวันเลย
ธรรมธร (ช) : ฉันเป็นเพื่อนเล่นเธอเธอ บัวลอย
- (209) ธรรมธร (ช) : หยุด รีบเอาแปลไปช่วยคนเจ็บข้างในไป
ปู (ช) : ก็ได้ แล้วเกวละ

- (210) ธรรมชาติ (ช) : หยุดเดี๋ยวนี้นะ เกวลิน
 เกวลิน (ญ) : หยุดให้โง่เหวอ
- (211) ธรรมชาติ (ช) : นั่งห่างก็ดีแล้ว ท่าทางจะยังไม่ได้อาบน้ำตั้งแต่เมื่อคืน
 เกวลิน (ญ) : คุณณิบอกคุณธรรมชาติว่าเขาสิว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น ทำไมเขาต้องออกจากบ้านมาตั้งแต่เมื่อคืน ติดเหงีกตอนนี้อย่างไม่ได้กลับบ้านเลย
- (212) ธรรมชาติ (ช) : เลิกพูดมากได้แล้ว จะพาไปส่งที่บ้าน
 เกวลิน (ญ) : (เจียบ)
- (213) ธรรมชาติ (ช) : ปิดประตู เดียวถึงบ้านเล่าให้ฟัง
 เกวลิน (ญ) : อ้าว นี่คุณ
- (214) ธรรมชาติ (ช) : พูดเลอะเทอะน่า
 เกวลิน (ญ) : คุณก็บอกมาสิว่าเรื่องอะไร
- (215) บัวลอย (ญ) : โห คุณธรรมชาติจะฟิตไปไหนคะ หรือว่าจะไปโอลิมปิก หรือว่าจะไปซีเกมส์ อ้อ หรือว่าจะไปเอเชียนเกมส์แน่ๆเลย ไซม์ยะ
 ธรรมชาติ (ช) : ไปไกลๆ
- (216) ธรรมชาติ (ช) : ก็ดี ถ้าผมรู้ว่าคุณเป็นคนทำ คุณติดคุกยาวแน่
 ทนง (ช) : (เจียบ)
- (217) ธรรมชาติ (ช) : เดือดร้อน แทนที่จะแก้ไขปัญหาด้วยตัวเอง กลับต้องมาพึ่งพระพี่เจ้า
 เกวลิน (ญ) : คุณพูดจาให้มันดีดึ้นะ ที่ฉันต้องมาเดือดร้อนแบบนี้ก็เพราะใคร
- (218) อณิมา (ญ) : คิดถึงเขาก็ไปหาเขาสิคะ ทำแบบนี้แล้วผู้หญิงเขาจะรู้ได้ยังไงว่าพี่ธรรมชาติรู้สึกละยัง
 ธรรมชาติ (ช) : แล้วเราละ รู้ดีนี่แหละ

- (219) อณิมา (ญ) : สายตาพี่พรรณนะคะ มองเขาตลอดเวลาเลยคะ ตาพี่พรรณมันฟ้อง
ว่าพี่พรรณกำลังมีความรัก
- ธรรณธร (ช) : เวอร์ไปละ
- (220) อณิมา (ญ) : จันเอาจ๊ะคะ ต้องใช้ไม้ตาย บอกรักเขาไปเลยคะ พี่พรรณ
ธรรณธร (ช) : ไม่มีทาง ไร้สาระนะจ๊ะ
- (221) ธรรณธร (ช) : น้ำใจมีบ้างมัย
เกวลิน (ญ) : นี่มันบ้านฉันนะ ถ้าจะเข้าก็ต้องให้ฉันอนุญาตก่อน
- (222) ธรรณธร (ช) : ที่คุณยังเข้าบ้านผมยังไม่ได้รับอนุญาตก่อนเลย
เกวลิน (ญ) : (เงียบ)
- (223) เกวลิน (ญ) : ห้องน้ำก็เข้าแล้ว น้ำก็ดื่มแล้ว เชิญคุณกลับไปได้แล้ว
ธรรณธร (ช) : ใจร้ายจริงๆเลย
- (224) ธรรณธร (ช) : บอกผมมาเดี๋ยวนี้ ว่าทำยังไงคุณถึงจะหายโกรธ
เกวลิน (ญ) : คุณจ้อฉันด้วยการบังคับแบบนี้เนี่ยนะ ใครเขาทำกันบ้าง
- (225) ธรรณธร (ช) : ห้ามลาออก แล้วกลับมาทำงาน
เกวลิน (ญ) : ไม่
- (226) ธรรณธร (ช) : นี่ยังจะดื้ออีกนานมัย
เกวลิน (ญ) : ไม่ ดื้อสิ ฉันไม่ได้ดื้อซะหน่อย
- (227) เกวลิน (ญ) : เอาแต่ใจไปมัยเนี่ยคุณ
ธรรณธร (ช) : จันผมไปอาบให้นะ
- (228) ธรรณธร (ช) : นี่จะเถียงผมทุกคำเลยไช้มัย
เกวลิน (ญ) : (เงียบ)

- (229) ธรรมธร (ช) : ถ้ามีนักข่าวโทรมานัดสัมภาษณ์ ให้บอกว่าผมไม่อยู่ แล้วกำชับทุกคนในบริษัทด้วย ห้ามตอบอะไรใครทั้งนั้น
- พนักงาน (ญ) : (เจียบ)
- (230) ธรรมธร (ช) : เคาะประตูเป็นบั้งม้าย ยายถิ
- อณิมา (ญ) : เป็นคะ แต่ว่าถิไม่คิดจะเคาะ เพราะถิมีเรื่องรีบมาบอกพี่ธรรม
- (231) ธรรมธร (ช) : แน่ใจนะ ถิว่าจะไม่่วนวายไปทั้งบริษัท
- อณิมา (ญ) : อย่าดูถูกถินะคะ
- (232) หมอกฤต (ช) : เป็นใจความรักเบ้งบานเปล่า
- ธรรมธร (ช) : พุดอะไรของแกวะ เพ้อเจ้อวะ
- (233) ธรรมธร (ช) : อย่ามายุ่งกับผม ผมปวดหัว
- เกวลิน (ญ) : ฉันว่าคุณรีบกลับไปบนห้องเถอะ
- (234) บัวลอย (ญ) : เรื่องอะไรเธอคะ
- ธรรมธร (ช) : ฉันกำลังรำคาญ รู้มั้ยว่าวิธีของบัวลอยมันไม่ได้ผล เขาโกรธฉันมากกว่าเดิม จะไปไหนก็ไปเลย
- (235) ธรรมธร (ช) : หยุด ถ้าคุณหนีผมอีกครั้งเดียว ผมจัดการคุณแน่
- เกวลิน (ญ) : กลัวตายละ
- (236) ธรรมธร (ช) : ผมก็เพิ่งรู้ว่าคุณก็มลายเหมือนกันนะเนี่ย คุณเชื่อเรื่องพวกนี้ด้วยหรือ
- เกวลิน (ญ) : อ้าว หรือว่าคุณไม่เชื่อ วันนั้นคุณยังบอกฉันอยู่เลยว่าเรื่องราวในอดีตที่คุณทำผิด ขอให้ฉันยกโทษให้

- (237) ธรรมธร (ช) : ทำไมพูดจาไม่น่ารักแบบนี้ รู้มั้ยว่าพี่แซมเปญเขามีปัญหาเดือดร้อน
มา
อณิมา (ญ) : ณีไม่รู้และไม่อยากจะรู้ด้วย
- (238) ธรรมธร (ช) : ทำไมเสียมารยาทแบบนี้ยายณี ขอโทษพี่แซมเปญเดี๋ยวนี้เลยนะ
อณิมา (ญ) : (เงียบ)
- (239) ธรรมธร (ช) : ว่าคนอื่นชอบบังคับ ตัวเองไม่บังคับเลย
เกวลิน (ญ) : ไม่ได้ให้กิน
- (240) เกวลิน (ญ) : ใจเย็นๆ นะคะ คุณธรรม
ธรรมธร (ช) : ออกไป
- (241) ธรรมธร (ช) : ถ้าคราวหน้า น้องสาวผมหรือเกวลินได้รับอันตรายแม้แต่นิดเดียว ผม
เอาพวกคุณตายแน่
บอดี้การ์ด (ช) : (เงียบ)
- (242) ธรรมธร (ช) : ภายใน 2 เดือนนี้ อย่าให้ใครมายุ่งกับผมเด็ดขาด ให้ตัดสินใจกันเอง
พนักงาน (ช) : เกี่ยวกับเรื่องที่คุณอณิมาถูกทำร้ายรีเปล่าครับ
- (243) ธรรมธร (ช) : แซมเปญ คุณต้องช่วยผม
แซมเปญ (ญ) : การจะล่อใครคนนึงออกมาให้คุณฆ่า มันเป็นงานใหญ่มากเลยนะคะ
ธรรม
- (244) ธรรมธร (ช) : มันใช้เวลาพูดตอนนี้มั้ย แซมเปญ
แซมเปญ (ญ) : ไม่เห็นเป็นไรเลย
- (245) ธรรมธร (ช) : ณี กลับเข้าไปบ้านเดี๋ยวนี้
อณิมา (ญ) : แต่ณีก็นั่งหวงเกรเหมือนกันนะคะ

- (246) ธรรมชาติ (ช) : ไม้ทง
ทง (ช) : ดีใจจังที่ยังจำกันได้
- (247) ธรรมชาติ (ช) : ถ้าเกวเป็นอะไรไป ฉันซ่าแฉะ
ทง (ช) : กลัวจังเลย
- (248) ธรรมชาติ (ช) : ไม้สารเลว
ทง (ช) : (เงียบ)
- (249) ธรรมชาติ (ช) : โห เกว คุณไม่สนใจผมเลย
เกวลิน (ญ) : รอกเกวเขียนเสร็จก่อนนะ

ตัวอย่างบทสนทนาตัวละครร้ายฝ่ายหญิง

เรื่อง ระเบิดดวงดาว

(250) เจ็ดแดง (ช) : ว้าย ตายแล้ว จะไปเองได้ยังไงละ เดี่ยวเจ้ขับรถไปให้ หน้าก็เจ็บ
อย่างนี้ ขับได้ยังไงคะ

น้ำหวาน (ญ) : เจ้ รถนะ ใช้แทนะ ไม่ได้ใช้หน้าเหยียบคันเร่ง

(251) น้ำหวาน (ญ) : แต่ต้องไม่ใช่หน้าหวานคะ สำหรับน้ำหวานต้องเพอร์เฟกต์ ห้ามให้คนรู้
เด็ดขาดเลยนะคะว่าน้ำหวานทำศัลยกรรมมาก่อน หรือว่าหมอยาก
ให้คนอื่นมาว่าแฟนหมอกะว่าสตรอเบอรี่

หมอวาติศ (ช) : หมอรักน้ำหวาน รักน้ำหวานมาก หมอจะไม่ให้ใครว่าน้ำหวาน
เด็ดขาด

(252) หมอวาติศ (ช) : หมอไม่คิดว่ามันจะเป็นเรื่องใหญ่ขนาดนั้นนะ

น้ำหวาน (ญ) : ไม่คิดก็ต้องหัดคิดได้แล้วนะคะ

(253) น้ำหวาน (ญ) : หมอ อย่าหลุดปากพูดแบบนี้ไปนะคะ ก็เรटकกลงกันแล้วยังไงคะ ว่า
น้ำหวานอยากให้พวกแฟนคลับเขาโฟกัสน้ำหวานที่งาน ไม่ใช่เรื่อง
ความรัก ขึ้นเป็นข่าวฉาว เดี่ยวแฟนคลับเขาไม่รักน้ำหวานนะคะ หรือ
ว่าหมอยากให้คนเกลียดแฟนหมอเหวอคะ

หมอวาติศ (ช) : จังก็ได้ ถ้างั้นเดี๋ยวหมอพาไป พอลถึงโรงพยาบาลปั๊บ หมอจะรีบหลบ
หน้าไปเลยนะ

(254) น้ำหวาน (ญ) : พวกเธอนั่นแหละที่เดินไม่ดูรถ พวกฉันขับรถมาดีดี มีแต่พวกเธอนั่น
แหละที่เดินกะกะขวางทางถนน นี่ ฉันจะบอกอะไรให้ล่ะ ที่ถนนใน
กรุงเทพนะยะ ไม่ใช่ทุ่งนาที่จะเดินแบบไม่กลัวควายขวิดนะ ใ้ฉันก็
กะกะขวางทางจังเว้ย

เหมย (ญ) : เฮ้ย เตชะข้าวของฉันทำไม อย่างนี้มันหาเรื่องนี้หว่า

(255) น้ำหวาน (ญ) : ไม่ต้องหรอกนะ ไร้ท่าทางแบบนี้ หน้าตาแบบนี้ ฉันรู้ทันหรอก อยาก
ได้เงินไหม้ย ถ้าอยากได้เงินฉันก็จะให้

เหมย (ญ) : อะไรนะ

(256) น้ำหวาน (ญ) : จำที่น้ำหวานบอกได้ไหม้ย ถ้ามีใครมาเห็นหมอ หมอต้องบอกว่าเป็น
คนขี้บรดของน้ำหวาน

หมอวาทีศ (ช) : น้ำหวาน หมอ

(257) น้ำหวาน (ญ) : ไม่รู้แหละ ถ้าหมอทำให้น้ำหวานขายหน้าอีกละก็ น้ำหวานเลิกกับ
หมอแน่ เข้าใจไหม้ยคะ

หมอวาทีศ (ช) : (เจียบ)

(258) น้ำหวาน (ญ) : ต้องกล้าสิ ไม่งั้นแกเอาเงิน 2 แสนที่แกยืมฉันคืนมาเลยนะ

มิน (ญ) : แกต้องบ้าไปแล้วแน่ๆเลย ยายหวาน

(259) น้ำหวาน (ญ) : ฉันไม่ได้บ้า ฉันทำจริงนะ เอางี้มัย ถ้าแกยอมทำให้ฉัน ฉันจะยกหนี้
ให้ ว่าไง โอเคมัย เงิน 2 แสนเนี่ย ไม่ได้หามาจ่ายอะนะ ว่าไง จะตก
ลงหรือไม่ตกลง ไม่งั้นฉันจะโทบอกอาแกนะ ว่าแกยืมเงินฉันไป 2
แสน เอามัย

มิน (ญ) : เออ ก็ได้ แต่ว่าแกจะให้ฉันทำยังไง ไหนลองบอกมาซิ

(260) น้ำหวาน (ญ) : ชักข้าวอยู่ได้ มัวทำไรอยู่ ชนเลยสิวะ

มิน (ญ) : ฉันกลัว

- (261) น้ำหวาน (ญ) : แกะจะมาปอดแหกอะไรตอนนี้นี่ แกชนเดี๋ยวนี้อยู่ละ ถ้าแกไม่ชน แก
เอาเงิน 2 แสนคันคืนมาเลย
- มิน (ญ) : ใจเย็นๆ สิ
- (262) หมอวาทีศ (ช) : น้ำหวาน ทำไมไม่รับสายเลย
- น้ำหวาน (ญ) : น้ำหวานบอกแล้วไงว่าน้ำหวานไม่ชอบให้ใครโทรมาจิกน้ำหวานแบบ
นี้
- (263) หมอวาทีศ (ช) : แต่ดาราคนอื่น เขาไม่เห็นต้องเป็นข่าวแบบน้ำหวานเลย
- น้ำหวาน (ญ) : ก็เพราะว่ามันไม่ดังยังงี้ละคะ แต่น้ำหวานเป็นดาราดี น้ำหวานจะ
ขยับตัวหรือจะทำอะไร น้ำหวานก็เป็นข่าวไปหมดแหละคะ แล้วเรื่อง
แบบนี้เกิดขึ้น แทนที่จะให้กำลังใจน้ำหวานกลับมาพูดจาบ้างๆบอๆ
อะไรไม่รู้
- (264) หมอวาทีศ (ช) : แต่หมอไม่ชอบให้น้ำหวานเป็นข่าว ยิ่งเป็นข่าวเท่าไร คนยิ่งสนใจ
น้ำหวานมากขึ้นเท่านั้น หมอหวง
- น้ำหวาน (ญ) : น้ำหวานบอกแล้วไงคะ ว่าน้ำหวานเป็นดาราดี หมอยังไม่เข้าใจอีก
เหอะ ไม่ต้องโทรมาแล้วนะคะ น้ำหวานทำงานอยู่
- (265) น้ำหวาน (ญ) : ไม่มีมารยาท หน้าด้าน
- รมมี (ญ) : คำว่าหน้าด้าน เก็บไว้บอกตัวเองเถอะ นี่มันโรงพยาบาลนะ ไม่ใช่
ม่านรูด ที่จะทำอะไรก็ทำ
- (266) น้ำหวาน (ญ) : อย่ามายุ่งเรื่องของฉันนะ ไม่จิ้นจิ้นทำให้แสบแน่
- รมมี (ญ) : เผอิญว่าฉันเป็นแมว 9 ชีวิตด้วย ไม่ตายง่ายๆหรอก

- (267) น้ำหวาน (ญ) : ไช้สินะ ฉันเองก็ลืมไป ก่อนที่แกจะมาเล่นละคร แกเคยเล่นหนังไปมาก่อน
- รมมี (ญ) : อย่ามาดูถูกฉันนะ น้ำหวาน งานของฉันเป็นงานศิลป์
- (268) รมมี (ญ) : น้ำหวาน
- น้ำหวาน (ญ) : ถ้าแกคิดจะทำอะไรฉันนะ ฉันจะตบให้แกหน้าแตกกว่าเดิม คราวนี้หมอทั้งโลกก็ช่วยแกไม่ได้อีก แล้วจำเอาไว้ด้วยนะ ว่าแกกับฉันมันคนละเกรดกัน ต่อให้แกตาย ส่วนฉันเล็บเท้าขบ นักข่าวก็เลือกที่จะทำข่าวฉันมากกว่าทำข่าวของแก
- (269) น้ำหวาน (ญ) : น้ำหวานชอบคนพูดอะไรง่าย ๆ แล้วก็เข้าใจง่าย ๆ เจ็บคงไม่อยากจะให้น้ำหวานเปลี่ยนผู้จัดการใช้มั๊ยคะ
- เจ๋มแดง (ช) : ก็รีบทำธุระหนูให้เสร็จเร็ว ๆ แล้วกันนะคะ แล้วก็รีบไปละกัน
- (270) น้ำหวาน (ญ) : ไม่ได้นะคะ หมอ ห้ามให้คนรู้แน่ะคะว่าเราคบกัน
- หมอวาติศ (ช) : ทำไมละ น้ำหวาน ในเมื่อเรารักกัน เราคบกัน แล้วเราจะแต่งงานกัน หมอไม่เห็นว่ามันจะแปลกตรงไหนเลย
- (271) หมอวาติศ (ช) : อีกหน่อยเขาก็รู้กันอยู่ดี
- น้ำหวาน (ญ) : แต่ต้องไม่ใช่ตอนนี้คะ เอาไว้ถึงเวลาเมื่อไร น้ำหวานจะบอกกับทุกคนเองนะคะ ว่าน้ำหวานเป็นแฟนหมอ แต่ตอนนี้ถ้าหมอรักน้ำหวานจริงๆ หมอต้องปฏิเสธความสัมพันธ์ของเรานะคะ ไม่อย่างนั้น หมอจะต้องเสียน้ำหวานตลอดไป

- (272) คุณอา (ช) : เธอกลัวจะโดนกระชากหน้ากากละสิ
 น้ำหวาน (ญ) : ตอนแรกก็ใช่ะคะ แต่ตอนนี้ไม่ใช่แล้วละคะ ถ้าคุณอาอยากจะบอก
 นักข่าว ก็เชิญได้เลยตามสบายนะคะ แต่น้ำหวานว่ามันคงจะสนุก
 พิลึกยิ่งงี้ก็ไมรู้จะคะ ถ้านักข่าวเขารู้ว่า คู่กรณีของน้ำหวาน คือ เมีย
 น้อยของคุณอา
- (273) น้ำหวาน (ญ) : ก่อนจะหางานใหม่ เคลียร์งานเก่าก่อนมัย்யะ อยากจะเล่นกับฉันมาก
 ไซ่มัย ได้ เดี่ยวฉันจะเล่นด้วย ก็ให้มันรู้ไปสิ ระหว่างนางเอกกับนาง
 ร้ายและตัวประกอบ เขาจะเลือกใคร
 รมมี (ญ) : ก็เอาสิ
- (274) น้ำหวาน (ญ) : ใครว่าจัดการไม่ได้คะ แม่นั่นแหละไม่เดินตามเกม
 แม่ (ญ) : เกมอะไรของแกละ
- (275) น้ำหวาน (ญ) : เกมการเป็นผู้ดียังงี้ละคะ ถึงหวานจะตบรมมี แต่หวานก็มีแผน แต่ก็
 ไม่เหมือนกับแม่ ทำตัวอย่างกับแม่ค้า ตบกันอยู่ในตลาด
 แม่ (ญ) : (เจี๊ยบ)
- (276) น้ำหวาน (ญ) : โคโยตีอย่างเธอแหละหรอ เข้าใจอะไรผิดรีเปล่าจ๊ะ ถ้าเข้าใจผิด ก็
 กรุณาเข้าใจใหม่ซะด้วยนะ แม่ตัวประกอบ
 เหมย (ญ) : ดาราหลายคน ก่อนจะดังก็เป็นตัวประกอบมาก่อนทั้งนั้นแหละคะ
- (277) น้ำหวาน (ญ) : พุดไม่ดูสภาพตัวเองเลย
 เหมย (ญ) : (เจี๊ยบ)

- (278) น้ำหวาน (ญ) : ใช้นักข่าวกระจอก
 ยุทธ (ช) : ผมรู้ ผมก็แค่นักข่าวกระจอก แต่ผมก็ไม่เคยทำร้ายใคร ไม่เหมือนคุณ ชอบแย่งงานคนอื่น
- (279) น้ำหวาน (ญ) : ฉันไม่ได้แย่ง ฉันแค่ส่งสอนนางนั่นให้มันรู้ว่าฉันเป็นใคร แล้วมันเป็นใคร คราวหน้าจะได้ไม่มาคิดเทียบกับฉันอีก ส่วนนายก็เหมือนกัน อย่ามาทำปากดี ถ้าฉันสั่งไม่ให้นายเข้ากอง นายก็ไม่ได้เข้า
 ยุทธ (ช) : ก็ลองดูสิ
- (280) หมอวาติศ (ช) : ทำไมน้ำหวานพูดแบบนั้น
 น้ำหวาน (ญ) : ก็เพราะน้ำหวานรู้แหละสิ หมออยากเปิดเผยเรื่องระหว่างเราหลายคน ไหน อย่าให้น้ำหวานรู้ละคะ ว่าต้นตอทั้งหมดมาจากหมอ ไม่งั้น น้ำหวานไม่ยอมแน่
- (281) ยุทธ (ช) : คุณน้ำหวานครับ ผมมีเรื่องอยากจะคุยกับคุณ เรื่องคุณพ่อคุณ
 น้ำหวาน (ญ) : เดียวนี้ลามาถึงพ่อเลยเหวอ ใช้นักข่าวกระจอก
- (282) ยุทธ (ช) : ผมอยากรู้แค่ ว่า คุณพ่อคุณอยู่โรงพยาบาลไหน
 น้ำหวาน (ญ) : ไม่ต้องมาถาม นักข่าวกระจอกๆ อย่างแก ไม่รู้จักโรงพยาบาลที่ดีหรอก
- (283) แม่ (ญ) : ว่าไง ยายหวาน
 น้ำหวาน (ญ) : แม่รีบพาพ่อไปโรงพยาบาลให้เร็วที่สุดเลยนะ
- (284) เจ็ดแดง (ช) : ใจเย็นๆนะ ลูกนะ
 น้ำหวาน (ญ) : เลิกใช้คำว่าลูกซะทีได้มั๊ย น้ำหวานมีแม่เพียงคนเดียวเท่านั้น

- (285) เจ็ดแดง (ช) : รู้จ๊ะรู้ รู้ว่ากำลังอารมณ์ไม่ดีอยู่นะจ๊ะ แต่เจ้ว่าเรากลับไปบ้าน ไปพักผ่อนที่บ้าน แล้วเดี๋ยวค่อยคุยกันดีกว่านะ
- น้ำหวาน (ญ) : เจ้ เลิกยุ่งกับน้ำหวานซะที่ได้มัย ทั้งเจ้ทั้งคุณพริ้งเลย
- (286) ยุทธ (ช) : คุณ มาตบผมทำไม
- น้ำหวาน (ญ) : ใครใช้ให้แกลงข่าวทำลายฉัน
- (287) ยุทธ (ช) : ข่าวอะไร
- น้ำหวาน (ญ) : ฉันขอเตือนแกไว้ก่อนนะ ไอ้นักข่าวกระจอก อย่ามารีเล่นกับฉันนะ ไม่งั้นแกเป็นฝ่ายที่ย่อยยับแน่
- (288) น้ำหวาน (ญ) : คุณต่างหากที่หาเรื่อง คุณพีท คุณอย่ามาเดินหนีฉันนะ คุณพีท คุณก็รู้ทั้งรู้ว่าฉันเกลียดตรมมีเข้ากระดูกอ่อน กระดูกแก่ คุณก็ยังไปยุ่งกับมันอีก
- พีท (ช) : ผมขออภัยคำเดิมนะ ทำไมผมจะยุ่งกับเขาไม่ได้ในเมื่อผมกับคุณก็ไม่ได้เป็นอะไรกัน และคุณก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะมาสั่งผม
- (289) น้ำหวาน (ญ) : คุณพีท คุณกล้ามากนะที่พูดกับฉันแบบนี้ หัดสำนึกเอาไว้บ้างสิ ว่าฉันเป็นใคร ฉันทำให้คุณแฉ่เกิดในวงการบันเทิง ถ้าไม่มีฉัน คนก็ไม่รู้จักหรอกนะว่าพีท พิธยะเป็นใคร เล่นละครก็แข็งที่อย่างกับเสาคิน นี่ถ้าไม่ใช่หลานคุณพิงค์นะ ไม่มีโอกาสแฉ่เกิดในวงการบันเทิงหรอก คนอย่างคุณเนี่ย
- พีท (ช) : (เงียบ)

- (290) พี่ต้อม (ช) : นี่ทำไมพูดอย่างนี้ พี่พี่เตือนเพราะว่าพี่เป็นห่วงน้ำหวานนะ
- น้ำหวาน (ญ) : พี่ต้อมเป็นห่วงตัวเองเถอะนะคะ พี่ต้อมลืมไปแล้วหรอคะ ที่พี่ต้อมได้ทำแรมพิศวาสเนี่ย ก็เพราะน้ำหวาน ถ้าพี่ต้อมมายุ่งกับน้ำหวานมากๆ จะโดนดั่งอีกคน
- (291) เจ็ดแดง (ช) : น้ำหวาน เดี่ยวก่อน อย่าเพิ่งไป คุณกันให้รู้เรื่องก่อน น้ำหวาน ทำไมพูดอย่างนั้นกับพี่ต้อม หนูเป็นเด็ก พี่ต้อมเขาเป็นผู้ใหญ่ น้ำหวานพูดอย่างนั้นกับพี่ต้อม มันไม่น่ารักเลยนะคะ
- น้ำหวาน (ญ) : อ้าว ก็แล้วจะทำอะไรละ ก็ที่ฉันพูดมันเป็นเรื่องจริง เจ็ดอีกคนนะ ดีแค่ไหนแล้วที่ฉันให้เจ็ดดูเจ็ดเกาะเป็นปลิงดูดเลือด ที่มีรถขับมีบ้านอยู่ ก็เพราะว่าเงินของฉันทั้งนั้นแหละ
- (292) เจ็ดแดง (ช) : น้ำหวาน แต่เจ็ดเป็นคนปั่นน้ำหวานให้ดังนะจ๊ะ
- น้ำหวาน (ญ) : ฉันต่างหากที่เป็นคนปั่นให้เจ็ดดัง ถ้ามั่นหมอยเหอะ ที่คนเขารู้จักเจ็ดกันทั่วบ้านทั่วประเทศ ก็เพราะว่าไม่ใช่เป็นผู้จัดการฉันหรอ ไม่งั้นป่านนี้คงได้เป็นกระเทยกำมปู ไปหากินอยู่แถวสวนลุม โน่น
- (293) น้ำหวาน (ญ) : ขนาดทำข่าว ทั้งจับกับรมมี ล้างรถทำพิสดารแล้วยังไม่ดัง แล้วคิดว่าให้นักข่าวกระจอกเขียนข่าวให้เนี่ย จะดังหรออะ
- เหมย (ญ) : ไม่รู้ รู้แต่ว่าปากคุณไม่มีหูรด แนะนำให้ผ่าเอาตุตมาไว้ที่ปาก จะได้มีหูรดซะบ้าง
- (294) น้ำหวาน (ญ) : นี่นางเหมย อย่ามาทำอวดเก่งกับฉันนะยะ จำไว้ด้วยนะน้ำหวานอย่างแก ไม่มีวันดังได้หรอก อย่างดีแกก็เป็นได้แค่เมียช้อยเหมือนที่ผ่านมานั่นแหละยะ
- เหมย (ญ) : (เงิบ)

- (295) น้ำหวาน (ญ) : ถ้ารับไม่ได้ ก็ออกไปจากวงการซะ แต่ถึงไม่ยอมออก ขวขนาดนี้
ยังงี้ก็ต้องออกอยู่ดี
- รมมี (ญ) : อย่าไปสนใจเสียงนกเสียงกาเลยนะ ยุทธ สนใจเหมยดีกว่า ฉันเชื่อว่า
ตอนนี้เหมยต้องการกำลังใจมาก
- (296) น้ำหวาน (ญ) : คนที่เขารักกัน เขาไม่ทำกันแบบนี้หรอกนะคะหมอ นี่หมอตั่งใจทำ
ร้ายน้ำหวานชัดๆ
- หมอวาทีศ (ช) : ถ้าหมอจะทำลายน้ำหวาน หมอก็ประกาศไปแล้วว่าหมอเป็นคน
ทำศัลยกรรมให้น้ำหวานทั้งตัว ไม่เก็บมาเป็นความลับจนถึงทุกวันนี้
หรอก
- (297) น้ำหวาน (ญ) : นี่แก้บ้ำไปแล้วหรอ
- หมอวาทีศ (ช) : หมอจะแฉความลับของน้ำหวานทั้งหมด
- (298) น้ำหวาน (ญ) : ถ้าหมอแฉ หมอได้ตายไม่ดีแน่ น้ำหวานพูดจริงนะคะ หมอ
- หมอวาทีศ (ช) : (เจียบ)
- (299) รมมี (ญ) : ถึงกับทนฟังไม่ได้เลยหรอจ๊ะ น้องหวาน หวาน
- น้ำหวาน (ญ) : ทำไมฉันจะทนฟังไม่ได้ ก็แค่ความคิดเพื่อเจ้าของตัวประกอบตัวนี้
เท่านั้นแหละ
- (300) น้ำหวาน (ญ) : แหะ จะอ้วก คนวิปริต จิตวิปลาส
- รมมี (ญ) : หล่อนสิ คนวิปริต จิตวิปลาส วันๆเอาแต่เที่ยววินคนอื่น ฟิลึก
- (301) พีท (ช) : คุณเป็นอะไรของคุณ
- น้ำหวาน (ญ) : แล้วแกไปฟ้องอะไรคุณพิงค์ละ ไอ้บ้ำ แกรู้มัยว่าแกต้องทำให้ฉัน
เดือดร้อน

- (302) พืท (ช) : คุณไม่กลัวก็เรื่องของคุณสิ
- น้ำหวาน (ญ) : คอยดูนะ ฉันจะจงล้างจงผลาญแก ให้น้ำตัวเมีย แกมันไม่ใช่ลูกผู้ชาย
- (303) รมมี (ญ) : ซุปตาร์อย่างเธอ อดอยากถึงขนาดต้องเร่งเสนอตัวมาให้ผู้ชายถึงห้องเลยหรอ
- น้ำหวาน (ญ) : อ้าว เธอก็เหมือนกัน เรามาหาผู้ชายถึงห้องเหมือนกันนี่ะ
- (304) รมมี (ญ) : ไม่เหมือนหรอkey เพราะฉันนะผู้ชายเขาอยากได้ ไม่เหมือนกับเธอ ให้ฟรีก็ไม่เอา ใช่มั้ยคะ คุณพืท
- น้ำหวาน (ญ) : ดาวโปอย่างเธอ ต่อให้กินฟรีๆ ผู้ชายที่ไหนก็ไม่เอาหรอkey
- (305) เหมย (ญ) : ออย่า รมมี ขอบคุณมากนะ น้ำหวาน ฉันจะถือชะว่าเป็นคำอวยพรก็แล้วกัน แล้วฉันก็จะเก็บไว้อวยพรเธอ ตอนที่ฉันขึ้นไปเป็นนางเอก ส่วนเธอก็ร่ำร้อง
- น้ำหวาน (ญ) : ไม่มีวันหรอkey ยายเหมยฮั้ว เพราะฉันจะไปบอกคุณพืทว่าฉันอยากจะเป็นนายหยี
- (306) รมมี (ญ) : นั่นสิจะ ไม่อยู่ให้กำลังใจเหมยหรอkey น้ำหวาน หรือว่าทำใจไม่ได้ที่เห็นเหมยทำทางจะรุ่งกว่า
- น้ำหวาน (ญ) : มีนางเอกตั้งเยอะแยะที่เล่นเรื่องเดียวแล้วก็จบ จำเอาไว้ด้วย
- (307) เจ็ดแดง (ช) : ก็ไม่ทำไมคะ ก็คือเจ็ดรุระอยากจะคุยกับพี่พิมลเขาคะ เรื่องธุระคิวอะไรบางอย่าง กระเทยก็คุยกันประสาแก๊งกวาง
- น้ำหวาน (ญ) : ไม่ได้ ฉันบอกให้เจ็ดกลับ เจ็ดก็ต้องกลับสิ

- (308) น้ำหวาน (ญ) : โอ๊ย เจ้ หยุดพุดได้แล้ว พุดอะไรนักหนา คนยิ่งหุดหิดๆอยู่ด้วย กลับไปได้แล้วไป
- เจ้มดแดง (ช) : หุดหิดที่เหมยเขาไม่เป็นอะไรไซ้มัย แถมยังได้คะแนนสงสารจากคนอื่นที่น้องสาวเขาถูกผู้ชายลงปาล้ำ
- (309) น้ำหวาน (ญ) : เจ้ นับวันปากเจี๊ยงเหมือนส้วมเทศบาลขึ้นทุกวันแล้วนะ
- เจ้มดแดง (ช) : ถึงแม้เจ้มันจะปากสกปรก มันก็ยังดีกว่าคนใจสกปรกที่ชอบแกล้งคนอื่นเขาไปทั่วแล้วกัน
- (310) เจ้มดแดง (ช) : สิ่งที่เจ้พุดมันไม่เคยเข้าหัวหวาน หวานเลยไซ้มัย
- น้ำหวาน (ญ) : ก็ขนาดคุณพิงค์เจ้าของช่องเอบีซีพุด ฉันยังไม่ฟังเลย นับประสาอะไรกับกระเทยควายอย่างแก ถ้ารักนางเหมยมาก บูชามันมาก ก็ไปอยู่กับมันไป แล้วนับตั้งแต่วันนี้ไปนะ ฉันไล่แกออก แล้วเงินชั๊กบาทก็จะไม่ให้แก แล้วถ้าแกไปฟ้องว่าฉันโกงแกละก็ แกก็รู้เรื่องราวเรื่องนี้ฉันจัดการได้อยู่แล้ว ออกไป ฉันบอกให้ออกไป
- (311) น้ำหวาน (ญ) : อ้อเหอ บาทเดียวฉันก็ไม่เสียหрокนะ เพราะว่าฉันจะเรียกค่าเสียหายจากการที่แกตบหน้าฉัน
- รมมี (ญ) : (เจี๊ยบ)
- (312) น้ำหวาน (ญ) : จิมมี แกมันอ่อนเกินกว่าที่จะทำอะไรฉันได้
- จิมมี (ช) : นางงูพิษ
- (313) น้ำหวาน (ญ) : หุบปากเลยนะ ไม่งั้นฉันจะตดลั่นแกออกมา แล้วก็เหยียบเล่นซะ ใครที่มันทำลายฉัน มันต้องเจ็บกว่าฉันเป็นร้อยเท่า ที่นี้เห็นรียังจะว่าฉันนะ เจ้จริง แกกับฉันมันมวดยคนละรุ่น แกจำเอาไว้ด้วยนะ คนอย่างฉันไม่มีวันให้คนอย่างแกเอาเรื่องเลวทรมานต่ำช้าของฉันไป

ประจักษ์ได้หรอก แล้วอย่าคิดนะว่าฉันจะมีความผิด เพราะต่อให้ฉัน
ฆ่าแกตาย ฉันก็หาแพะรับบาปได้อยู่ดี

จิมมี่ (ซ) : (เงียบ)

(314) น้ำหวาน (ญ) : ถ้าพี่สินไม่กล้า น้ำหวานจัดการเองก็ได้แหละ แต่น้ำหวานจะไม่
กลับมาหาพี่สินอีกเลย

พี่สิน (ซ) : ทำไมจะไม่กล้าละจ๊ะ พวกพี่เยอะเยอะ

(315) น้ำหวาน (ญ) : พี่สินอย่ามาเข้าขี้น้ำหวานนะ พี่สินไม่ใช่เจ้าของชีวิตน้ำหวานนะ

พี่สิน (ซ) : อ้าว คิดดีแล้วหรือ น้ำหวาน ที่พูดแบบนี้ ไม่อยากได้แล้วใช่ไหม
รางวัล ดี ฉันดันเธอได้ ฉันก็กระพือเธอจนดินได้เหมือนกัน แล้วเรื่อง
ที่เธอส่งคนไปทำร้ายเหมยอีก

(316) น้ำหวาน (ญ) : เรื่องรางวัลนี้ ฉันว่าพี่ไม่ได้มีพาวเวอร์สักเท่าไรหรอกนะ ไม่งั้นป่านนี้
มันต้องมีอะไรคืนหน้าไปแล้ว แต่ตอนนี้ไม่เห็นมีอะไรเลย ส่วนเรื่อง
นางเหมยพี่คิดหรือว่าคนอย่างฉันจะปล่อยให้พี่ไปโทษนาความผิด
ของฉันได้ ฉันทำกับนางเหมยได้ ฉันก็ทำกับพี่ได้เหมือนกัน เรื่อง
ตำรวจก็ลืมไปได้เลยนะ เพราะประวัติพี่เองก็ไม่ได้สวยหรูอะไรไม่ใช่
หรือ ฉันว่าพี่อย่าแกล้งทำหาเสียดีกว่า ฉันเตือนพี่แล้วนะว่าอย่า
มายุ่งกับชีวิตของฉัน ถ้ายังอยากมีชีวิตเอาไว้หายใจเล่นอยู่ละก็

พี่สิน (ซ) : (เงียบ)

เรื่อง แรงเงา

(317) นพณา (ญ) : แล้วเธอ 2 คนมาสาระเนรู้เรื่องได้ยังไงเนี่ย คอยตามดูกันตัวฉันอยู่
หรือ

พนักงาน(ญ) : ไม่ได้ตามนะคะ มันเห็นเองนะคะ

- (318) นกิส (ญ) : แหม ก็เห็นเวลาพี่เป็นเงินเป็นทอง ก็ไม่อยากจะให้พี่เสียเวลาสิคะ
 นพณา (ญ) : เสียเวลาก็ดีกว่าเสียตัวนะจ๊ะ แบบนี้เรียกใช้เวลาแบบมีคุณภาพ เป็น
 ตัวเป็นเมียกันเนี่ยนะ ก็ต้องหัดเพิ่มความหวานกันเป็นระยะ ใครจะ
 เหมือนแกละ ไม่เคยดูแลตัวแกลเลย
- (319) ต้อย (ญ) : หนูมันเลือดพ่อนี้คะ แม่
 นพณา (ญ) : ฉันทละ อ่อนใจกับแกจริงๆเลยนะ ทำไมไม่เอาอย่างต่อบ้าง วันๆวาด
 รูป เล่นกีฬา อ่านหนังสือหาความรู้ ไม่ได้หมกมุ่นเรื่องเพศแบบแก
- (320) มุตตา (ญ) : ผอ.เหรอกะ
 นพณา (ญ) : จำไว้บ้างสิยะ ว่าผอ.ย่อมาจากตัวคนอื่น ฟังจะโดนฉันด่าไปแหม็บๆ
 ยังไม่เช็ดอีกนะ ต่อจากนี้ไปอย่ามาต่อแยะกับตัวฉันอีก ไม่งั้นฉันจะตบ
 ให้น้ำแกหมดไม่รับเย็บเลย คอยดูสิ
- (321) คนใช้ (ญ) : คะ ขัดให้มันเป็นทอง ดอกมันจะได้ชัดๆนะคะ
 นพณา (ญ) : เดี่ยวก็เขี่ยหัวแตกเลย ปากดีนักนะ คนบ้านนี้มันยังงี้ไม่ได้ตั้งใจ
 ชักคนเลย
- (322) เจนภาพ (ช) : นี่ พุดจอะไรให้เกียรติกันบ้างนะ
 นพณา (ญ) : คุณมีเกียรติกับเขาด้วยเหรอ ฉันอยากจะรู้กันว่าไ้เด็กนั้นมันคิดยังไง
 มันอยากจะรวยทางลัดด้วยการเป็นเมียน้อย แล้วถ้ามันรู้ละว่าคุณมี
 แค่เปลือก เกาะเมียกินเป็นปลิงอยู่ทุกวัน มันจะเอามั้ย
- (323) นพณา (ญ) : แล้วมันจะเอาเงินมาจากไหนักหนา คนก็พูดกันนานละว่าเลี้ยงมัน
 เป็นเมียเก็บ ฉันไม่เชื่อ เพราะคุณมีแต่เปลือกเกาะฉันกินอยู่ทุก
 วันเนี่ย
 เจนภาพ (ช) : นี่หยุดนะ นภา

- (324) ต้อง (ญ) : แก้วค่ะ ไข่ชุดน่าเกลียดแบบนี้ อย่าให้หนูใส่อีกนะ น่าเกลียดมาก
 นพณา (ญ) : จะไปไหน กลับมาอย่าเกิน 4 ทุ่มนะ ไม่งั้นฉันจะกักบริเวณแก
- (325) ต้อง (ญ) : ก็คบคนถูกประเภทดีนี่คะ แม่
 นพณา (ญ) : แกไม่ต้องมาแหวะฉันเลยนะ ฉันโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ฉันจะคบใครมันก็เรื่องของฉัน แต่แกเนี่ย ไข่พวกเพื่อนชวนเที่ยว เลิกคบไปได้แล้ว
- (326) มุตตา (ญ) : ผอ.เหรอกะ
 นพณา (ญ) : จำไว้บ้างสิยะ ว่าผอ.ย่อมาจากผัวคนอื่น พี่จะโดนฉันด่าไปแหม็บๆ
 ยังไม่เซ็ดอีกนะ ต่อจากนี้ไปอย่ามาต่อแยะกับผัวฉันอีก ไม่งั้นฉันจะตบ
 ให้น้ำแกหมดไม่รับเย็บเลย คอยดูสิ
- (327) นพณา (ญ) : คุณต้องไล่มันออกนะ ถ้าเอามันออกไม่ได้ ฉันจะหย่ากับคุณ
 เจนภาพ (ช) : นภา พุดอะไรแบบนี้
- (328) นพณา (ญ) : คุณต้องเลิกกับมันเดี๋ยวนี้
 เจนภาพ (ช) : จะให้ผมพุดอีกกี่ร้อยครั้ง ว่าเด็กคนนี้เป็นของเล่นของผม ผมเลิกแน่
 แต่ตอนนี้ขอค่อยเป็นค่อยไปหน่อยได้มั๊ย
- (329) นกิส (ญ) : หนูไปเคยไปเลย อยากไปจังเลยคะ
 นพณา (ญ) : ก็แกเนี่ยนะ ไปทำเซ็ด देंให้คุณแม่ต้องเสียหน้า ไม่มีเงินแล้วยังจะทำ
 หน้าใหญ่ เป็นหนี้บัตรเครดิตที่แสนแล้วละ
- (330) นกิส (ญ) : สัมมนามันเสร็จเย็นๆไม่ใช่เหรอกะ ไปถึงตอนนี้ก็ต้องไปนั่งแขวนอยู่
 ตรงนั้นทั้งวัน
 นพณา (ญ) :แขวนอะไร ถ้าต้องรอ เราก็ไปซื้อบปิ้งก่อนก็ได้ แกนี่มันโง่จริงๆเลย

- (331) นพณา (ญ) : เดินร้านมาได้แล้วเหวอ นางหน้าด้าน
- มุตตา (ญ) : คุณนพณา
- (332) นพณา (ญ) : เอาละ ในยุคเศรษฐกิจมันไม่ฟื้น ถ้าแกไม่มีที่ไป อยากจะแบกหน้ามาทำงานที่นี้ก็เชิญ แต่ฉันขอแกไว้อย่างนะว่าขอให้แกแค่ทำงานบนโต๊ะ อย่าได้ตะกายมาทำงานบนเตียงกับผัวฉันอีก ฉันสงสัยนะว่าสันดานอย่างแกจะอดไหวเหวอ ฉันจะบอกแกไว้ให้รู้ว่าผัวฉันมันไม่เคยคิดจะเอาใครจริง
- มุนินทร์ (ญ) : เหวอคะ ถ้าอย่างนั้นคุณนพณาก็คงเคยง่ายให้เขามาก่อนสิคะ
- (333) รัชนก (ญ) : ก็หนูเห็นคุณนพणाติดธุระเงินล้านอยู่ไม่ใช่เหวอคะ โทรมไปเท่าไรก็ไม่ติดนะคะ
- นพณา (ญ) : ถ้าฉันไม่รับทำไมไม่โททานภิศ อย่ามาทำใจน้อยเลยนะ
- (334) เจนภาพ (ช) : ผมเองก็ไม่เคยจ่ายซักบาท
- นพณา (ญ) : อ้อเหวอ ถ้าอย่างนั้นมันก็รำนให้คุณพี่จั่งนี้สิ มันสวย มันสาว คุณคิดเหวอว่ามันรักคุณ คิดเหวอว่ามันจะมารักไอ้แก่น้ำใจแบบนี้ ไอ้พวกนี้มันดูดเลียดดูดเนื้อเหมือนปลิง พอมันดูดจนหมดตัว มันก็ถีบหัวส่งไปหาไอ้แก่น้ำใจคนใหม่แล้ว
- (335) นพณา (ญ) : ฉันมันบ้า ส่วนคุณนะก็ไอ้แกบ้ากาม ตัณหาท่วมตัว สันดานตัวผู้
- เจนภาพ (ช) : อย่าให้มันมากเกินไปนะ
- (336) มุนินทร์ (ญ) : อย่างนี้ก็ต้องเจอข้อหาจ้างวานฆ่านะสิ
- นพณา (ญ) : ไซ้ ขอให้แกตายเถอะ ฉันยอมทำได้ทุกอย่าง

- (337) นพณา (ญ) : คุณต้องไล่มันออกนะ ถ้าเอามันออกไม่ได้ ฉันจะหย่ากับคุณ
 เจนภพ (ช) : นภา พุดอะไรแบบนี้
- (338) นพณา (ช) : ฉันมันบ้า ส่วนคุณนะก็ไอ้แกบ้ากาม ตัณหาท่วมตัว สิ้นदानตัวผู้
 เจนภพ (ญ) : อย่าให้มันมากเกินไปนะ
- (339) เจนภพ (ช) : เอาอย่างนี้ ผมจะเรียกเขามาตักเตือนแล้วกันนะ
 นพณา (ญ) : อ้อ เตือน เตือนให้มันขึ้นเตี้ยอย่างนั้นเหวอ
- (340) นพณา (ญ) : นี่ จะมายืนฟังทำไม งานการอื่นไม่มีทำรีง จะขัดให้เป็นทองเลย
 เหวอ นั่นนะ
 คนรับใช้(ญ) : คะ ขัดให้มันเป็นทอง ดอกมันจะได้ชัดๆนะคะ
- (341) เจนภพ (ช) : แล้วนี่ผมจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน
 นพณา (ญ) : ก็เอาไว้บนบ่าผู้ดีแปดสาแหรกของคุณไงละ ที่ตอนทำละไมอาย จะมาอายอะไรตอนนี่
- (342) ต้อง (ญ) : เตี่ยวันแม่คบพวกมาเฟียแล้วเหวอคะ
 นพณา (ญ) : ตีาย แม่แสนรู้ ู้ไปหมดเลยนะยะ มาฟังมาเฟียที่ไหน คุณประพงค์
 เขามาช่วยฉันทวงหนี้
- (343) เจนภพ (ช) : ไอ้สันต์มันนัดไปออกรอบ ก็ว่าจะเอาของฝากไปให้มันด้วย
 นพณา (ญ) : ไม่ต้องมาอ้างเลยนะ คุณไม่ได้นัดคุณสันต์ใช่ไหม หรือว่าแอบนัดนาง
 แคตตี้จะไปตีที่หลุมละ อย่าบอกนะว่าหลุมที่ 19

- (344) นพณา (ญ) : เวลาผ่านไปรวดเร็ว พอตกคำเข้าหน่อย ฮอริโมนสูงขีด สะกดกลืนไว้
 หน่อยเถอะ เดียวจะทะลักออกปาก
- เจนภพ (ช) : คุณเองก็ต้องระวังทะลักออกปากคุณเหมือนกัน ลูกๆนั่งอยู่ตรงนี้
- (345) เจนภพ (ช) : ไปไดรฟ์กอล์ฟมา
- นพณา (ญ) : กอล์ฟหลุมไหนคะ หรือว่าหลุมนางมุตตา
- (346) นพณา (ญ) : ก็ดีเนอะ สมสู่กันไม่เลิอก
- เจนภพ (ช) : นี่ พุดจาอะไรให้เกียรติกันบ้างนะ
- (347) นกิศ (ญ) : พี่นภา
- นพณา (ญ) : กว่าจะยุระยะยาตมาได้ เลทเป็นชั่วโมง นี่ดิฉันที่แกนนอนแผ่อยู่บ้านเฉยๆ
 ไม่งั้นถ้าทำธุรกิจ คงจะเจ็งนามวันเจ็ดวันหรรอก
- (348) นพณา (ญ) : เลิกพลา้นซะที่ได้มัย ทำไม่ได้เวลาเหรอ
- เจนภพ (ช) : เวลาอะไร

เรื่อง สามิตีตรา

- (349) เนื้อแพร (ญ) : นี่ถ้าให้ฉันเดานะ ในฐานะที่ฉันเล่นละครน้ำเน่ามาเยอะ ลูกในท้อง
 เธอลูกคุณภูเบศร์ไหม้ย
- สายน้ำผึ้ง (ญ) : มันไม่ได้เกี่ยวอะไรกับคุณ ถอยไป
- (350) สายน้ำผึ้ง (ญ) : ไม่จริง คุณภู เขาไม่รักเด็กใจแตกอย่างแกหรรอก
- ชอลลี (ญ) : แล้วแกเกี่ยวอะไรด้วย หรือว่าเป็นเด็กของพี่ภูอีกคน

- (351) สายน้ำผึ้ง (ญ) : ฉันก็เป็นเพื่อนของเมียคุณหมูไง แยกออกไปจากงานนี้เลยนะ คุณหมูไม่มีวันรักใคร นอกจากเมียของเขาเอง ส่วนแฉะเหรอ มันก็แค่เด็กหิวเงินที่เขามีอะไรก็เลยไปวันๆ อย่าสะเออะมาบอกว่าเขารักแก
- ชอลลี (ญ) : แล้วแกรู้ได้ไงว่าพี่หมูไม่รักฉัน เขายังพูดอยู่เลยว่าปีหน้า เขาจะหย่ากับนางเนีย แล้วก็โกยสมบัติไปเสวยสุขกับฉันที่เมืองนอก
- (352) สายน้ำผึ้ง (ญ) : ไม่จริง ตอแหล แกไม่มีสิทธิ์เรียกร้องอะไรทั้งนั้น
- ชอลลี (ญ) : (เจี๊ยบ)
- (353) กะรัต (ญ) : แกนี่มันชั่วจริงๆเลย
- สายน้ำผึ้ง (ญ) : ใครกันแน่ที่ชั่ว แกคงไม่รู้สินะว่าฉันนอนกับเขา ก่อนที่เขาจะนอนกับแกด้วยซ้ำ ฉันเป็นเมียคนแรกของเขา แกนั่นแหละมันคือนางเมียน้อย
- (354) กะรัต (ญ) : ความจริงอะไรของแก
- สายน้ำผึ้ง (ญ) : ก็ความจริงที่แกมันห่วย ห่วยจนผิวของแกทนแกไม่ไหว ต้องออกไปหาเซหาเลยนอกบ้าน ฉันไม่แปลกใจเลยนะว่าผู้หญิงอย่างแกทำไมไม่ได้รับความรักจากผู้ชายคนไหนเลย
- (355) น้ารส (ญ) : ผี เรื่องแค่นี้ผียังคิดเองไม่ได้ แล้วแน่ใจเหรอว่าเราจะเป็นแม่คนได้
- สายน้ำผึ้ง (ญ) : ไม่ต้องเป็นก็ดีคะ ผีก็อยากให้ทุกอย่างมันจบวันนี้เหมือนกัน
- (356) กันตา (ญ) : เตี่ยคะพี่ผี แฮม บังเอิญจังเลยนะคะ โรงพยาบาลในกรุงเทพฯมีตั้งเยอะตั้งแยะ แต่พี่ผีก็ยังจะเลือกมาที่นี่
- สายน้ำผึ้ง (ญ) : ไม่ดีเหรอ พี่มาป่วนเป๊ยนใกล้ๆกับแบบนี้ เขาจะได้รู้ใจว่าพี่ดูแลลูกของญาติแค่ไหน

- (357) นัารส (ญ) : เดี่ยว ที่ผึ่งพูดแบบนี้แสดงว่าผึ่งเจอใครอีกแล้วใช่ไหม
 สายน้ำผึ่ง (ญ) : ผึ่งก็กะจะเปิดโอกาสให้กับตัวเองเหมือนกัน คนดีที่ที่เขาไม่รังเกียจ
 คนท้องอย่างผึ่งมันก็ต้องมีบ้าง ผึ่งยังสาวยังสวย ทำไมที่นางกั้
 แต่งงานตั้งหลายทีไม่เห็นมีใครว่ามันเลย ผึ่งก็มีดีของผึ่งเหมือนกัน
 นะ
- (358) สายน้ำผึ่ง (ญ) : สวัสดิ์คะ วันนี้คุณพิศุทธิดูแปลกตาไปนะคะ
 พิศุทธิ (ช) : อ้อ คุณสายน้ำผึ่งก็ดูสดใสขึ้นนะครับ
- (359) พิศุทธิ (ช) : กลับบ้านไปพักผ่อนเถอะครับ นี่กำลังท้องอยู่ด้วยนะอย่าทำงานหัก
 โหมเกินไป
 สายน้ำผึ่ง (ญ) : ก็เพราะว่าท้องนี้ไงคะ เลยต้องทำงานเพื่ออนาคตของคุณ
- (360) สายน้ำผึ่ง (ญ) : ตายจริง นี่คุณต้องไปส่งผึ่งที่บ้าน คนที่บ้านก็เลยโทรตามใช่ไหมคะ
 พิศุทธิ (ช) : คนที่บ้านผมก็มีแต่แม่เท่านั้นแหละครับ
- (361) สายน้ำผึ่ง (ญ) : โอ้ กั้ มันช่างตรงกันข้ามกันนะสิ เพราะว่าตอนนี้ชีวิตของฉันทันทีขึ้น
 เรือๆ ฉันทัดงานใหม่ แล้วฉันทก็เจอใครที่เขารักฉันทจากใจ ไม่ใช่ที่เงิน
 เหมือนผู้ชายที่เธอเคยเจอมา
 กะรัต (ญ) : คงจะเป็นผู้ชายที่แก่ครวฟ่อ หายใจรวยริน แต่ยังไม่หมดต้นหนะสิ
- (362) สายน้ำผึ่ง (ญ) : ฉันทฟังจากน้ำเสียงเธอแล้วเนี่ย ท่าทางเธอจะมานะ กั้ คงถูกผู้ชาย
 หลอกเอาเงินแล้วก็ทิ้งอีกแล้วละสิทำ
 กะรัต (ญ) : มันไม่ใช่เรื่องของแก
- (363) สายน้ำผึ่ง (ญ) : เดี่ยว เดี่ยว ฉันทขอแนะนำแกในฐานะเพื่อนเก่านะ แกควระหยุด
 ระวังบักเลส แล้วก็เข้าวัดซะ เพราะว่าคนอย่างแก ต่อให้แกรวยแค่ไหน

ก็ไม่มีชายคนไหนเขาอยาก จะได้แก่แล้วแหละ เพราะอะไรรู้มั๊ย
 เพราะว่าแกมันเป็นตัวช่วย แกเป็นผู้หญิงกินผิว รักใครเขาก็ตายกัน
 หมด

กะรัต (ญ) : (เงียบ)

(364) สายน้ำผึ้ง (ญ) : เก่งนี่ ฉันไม่นึกว่าเพื่อนสาวของฉันจะลุกขึ้นมาทำอะไรเป็นเรื่องเป็น
 ราวได้

กะรัต (ญ) : ไครอนุญาตให้แกเข้าร้าน

(365) สายน้ำผึ้ง (ญ) : ฉันไม่ได้มาในฐานะผู้หญิงที่ใช้ผิวคนเดียวกับเธอ แต่ฉันมาใน
 ในฐานะลูกค้าที่เป็นว่าที่เจ้าสาวมาเลือกชุดต่างหาก

กะรัต (ญ) : เหรอ ชุดสำหรับแกก็ชุดสำหรับใส่ไปงานศพเท่านั้นแหละ

(366) สายน้ำผึ้ง (ญ) : ฉันแะมาบอกเธอแค่นี้แหละ ฉันก็ไม่คิดว่าเสียจากห้องเสื้อสวยๆ
 ของเธอมันจะมีวาสนามาอยู่บนตัวผู้หญิงที่สวยงามแล้วก็โชคดีย่างฉัน

กะรัต (ญ) : (เงียบ)

(367) สายน้ำผึ้ง (ญ) : ฉันไม่ถือหรอกนะที่แกมาตบฉัน ฉันถือว่าฉันทำทานให้กับผู้หญิงบ้า
 ที่ผิว 3 คนตายกันหมด

กะรัต (ญ) : อีเพื่อนทรยศ

(368) พิศุทธิ์ (ช) : อย่าทำแบบนี้เลยครี๊บ คุณผึ้ง ตากฝนแบบนี้ มันไม่ดีกับลูกของคุณ
 นะครี๊บ

สายน้ำผึ้ง (ญ) : เลิกทำดีกับฉันซะทีได้มั๊ย คุณรู้ตัวมั๊ยว่าคุณมันใจร้ายมาก ฉันกำลัง
 จะยื่นด้วยขาของตัวเองอยู่แล้ว แต่คุณก็ยื่นมือเข้ามาพุง พอฉันจับ

มือคุณฉันไว้ใจที่จะเดินไปกับคุณ คุณก็ผลักดันทิ้ง แล้วก็วิ่งไปหาคนอื่น

(369) สายน้ำผึ้ง (ญ) : ไม่เอานะ กั๊ว อย่าพูดอะไรที่เป็นอุปมุงคลแบบนี้นี้อะ เขาบอกนะว่า คนเราจะดีจะร้าย ก็ขึ้นอยู่กับคำพูดของตัวเอง คงเพราะว่าเธอเป็นคนแบบนี้นี่สินะ ชีวิตของเธอถึงได้อัปปาง

กะรัต (ญ) : ฉันบอกให้แกออกไปไ้ หรือแกอยากจะทำให้ฉันโยนแกออกไป

(370) สายน้ำผึ้ง (ญ) : โอเคคะ ผีงก็ได้อ เพื่อคุณพิศุทธิ์ คินนี่ฉันขอให้เธอขอบโกยอ้อม กอดจากสามีคนใหม่ของเธอให้มากๆนะ เพราะว่าคินนี่เขาอาจจะ เป็นของเธอ แต่ว่าคินนี่ต่อไป เขาอาจจะเป็นของคนอื่นก็ได้ เหมือนงู ใจจ๊ะ

กะรัต (ญ) : (เงียบ)

(371) สายน้ำผึ้ง (ญ) : หมอที่มีความสัมพันธ์กับคนไข้ เขาเรียกว่ามีจรรยาบรรณมัยละ ก้อย
กันตา (ญ) : พี่ผึ้ง ถ้าจะมารู้ว่าคนอื่น ช่วยดูตัวเองก่อนดีมัยคะ

(372) สายน้ำผึ้ง (ญ) : พอดีว่าพี่เวลาทำอะไร พี่ก็ทำให้เห็นเลย ไม่เหมือนบางคนที่ดีแต่ว่าคนอื่น แต่แอบไปกินในที่ลับ แบบไหนมันทุเรศมากกว่ากันละ

กันตา (ญ) : (เงียบ)

(373) กะรัต (ญ) : บอกแล้วไงว่าฉันไม่ให้

สายน้ำผึ้ง (ญ) : แต่ว่าฉันจะแย่ง

(374) สายน้ำผึ้ง (ญ) : แต่ที่ผึ้งพูดเพราะผึ้งเป็นห่วงคุณนะคะ ผึ้งรู้จักกั๊วเขาดี ต่อหน้าคุณ เขาก็บอกไม่ใช่เงินซื้อคุณ แต่พอลับหลังคุณเขาก็ใช้เงินซื้อทุกอย่าง

โดยที่เขาไม่แคร์ความรู้สึกของคุณ เพราะว่าคนอย่างกั้งเขาไม่เคยรักใคร่ นอกจากความสุขของตัวเอง

พิศุทธิ (ช) : ขอบคุณนะครับที่เป็นห่วงผมแต่ผมเชื่อว่าผมก็รู้จักดีเหมือนกัน ไม่อย่างนั้นผมไม่แต่งงานกับเขา

(375) กะรัต (ญ) : นางผึ้ง

สายน้ำผึ้ง (ญ) : รีบๆมาหน่อยนะ เพราะว่าบรรยากาศคันทรี่แบบนี้ มันยิ่งสร้างความเหงาให้กับผู้หญิงที่ร้างผัวอย่างฉัน แล้วก็ผู้ชายที่เบื่อเมียสุดๆ อย่างคุณพิศุทธิได้เหมือนกัน

(376) ศิลา (ช) : แล้วถ้ามันไม่ใช่ของคุณจะเป็นของใคร

สายน้ำผึ้ง (ญ) : อ้าว แล้วคุณพาใครขึ้นรถบ้างละคะ อย่าบอกนะคะว่าคุณพาฉันมาแค่คนเดียว

(377) สายน้ำผึ้ง (ญ) : อย่ามาออกคำสั่งกับฉันนะ ฉันจะทำทุกอย่างตามที่ฉันต้องการ อะไรก็ตามที่ทำให้คนอย่างแกไม่มีความสุข ฉันจะทำ และอีกไม่นานนะ คุณพิศุทธิต้องกลายมาเป็นของฉัน เหมือนที่คุณเคยเป็นของฉัน ยังไงละ

กะรัต (ญ) : แก

(378) สายน้ำผึ้ง (ญ) : เอาสิ ตบฉันเลย ตบฉันเลยสิ กั้ง สร้างภาพไปก็ไม่มีใครเชื่อหรอก

กะรัต (ญ) : (เงียบ)

(379) สายน้ำผึ้ง (ญ) : กั้งนี่เขาเก่งจังเลยนะคะที่หลอกล่อให้คุณไปตายรังได้สำเร็จ

พิศุทธิ (ช) : 12 ปีที่คบกัน คุณเคยเห็นกั้งเป็นเพื่อนบ้างรึเปล่า

- (380) สายน้ำผึ้ง (ญ) : เห็นสิคะ แต่กั๊เคยเห็นผิ๊งเป็นเพื่อนรีเปล่า คุณเป็นสามีกั๊ คุณก็
เข้าข้างกั๊ แต่คุณเคยรู้มัยว่าเขาทำร้ายฉันมานานแค่ไหน
- พิศุทธิ (ช) : (เงียบ)
- (381) กันตา (ญ) : คุณว่าไฉนละ
- สายน้ำผึ้ง (ญ) : ก็คุณคิดว่าไฉ เขาเป็นของฉัน ได้ยินชัดมัย ถ้าคุณได้ยินชัดไม่พอ ฉัน
จะได้ลงข่าวหน้าหนึ่งว่าคนสวยๆอย่างคุณกันตาชอบแย่งผัว
ชาวบ้าน
- (382) กันตา (ญ) : นี่คุณ แล้วทำไมฉันต้องเชื่อคุณด้วย ทั้งๆที่ฉันไม่รู้จักคุณเลยด้วยซ้ำ
นี่มันชีวิตจริงนะคะ ไม่ใช่ละครน้ำเน่า ฉันไม่ใช่นางเอกเจ้าน้ำตาที่มี
แค่ผู้หญิงโรคจิตมาซู่แล้ว ฉันจะกลัว คุณทำแบบนี้เสียเวลาเปล่าๆนะ
คะ
- สายน้ำผึ้ง (ญ) : ปากดีให้มันตลอดนะ ไม่ใช่มาปากเก่งตอนนี้ แต่พอลับหลังน้ำตาร่วง
- (383) กันตา (ญ) : แค่นี้ไ่มั้ย
- สายน้ำผึ้ง (ญ) : ฉันขอเตือนไว้นะ ถ้าแกยังไม่เลิกยุ่งกับคุณศิวา หน้าสวยๆของแกมี
อันเป็นไปแน่
- (384) ศิวา (ช) : ผมบอกคุณแล้วไ่มั้ยว่าอย่าโทรมา
- สายน้ำผึ้ง (ญ) : อย่าบอกนะคะว่าราชสีห์อย่างคุณจะกลัวคุณหมอน้ำหวาน
- (385) สายน้ำผึ้ง (ญ) : นี่ วันนี้ฉันเจอเรื่องราวเลวร้ายก็เพราะว่าคุณ คุณปล่อยให้ฉันไปกับ
เขาตามลำพัง แล้วคุณยังจะคิดทิ้งฉันอีกหรอ
- พิศุทธิ (ช) : เรื่องของคุณผมยอมรับผิด แต่ผมจะรับผิดชอบในสิ่งที่ถูกที่ควร แต่
มันไม่ใช่แบบนี้ คุณผิ๊ง

(386) สายน้ำผึ้ง (ญ) : คุณพิศุทธิ์ คุณอยากกลับไปหาทั้งเลยนะ คุณรู้ตัวรีปเล่าว่าคุณเป็นคน
ดีมาก ๆ ทั้งเขาไม่มีค่าพอที่จะคู่ควรกับคุณ

พิศุทธิ์ (ช) : (เงียบ)

(387) สายน้ำผึ้ง (ญ) : ผึ้งทำทุกอย่าง ผึ้งทำเพื่อใคร ถ้าไม่ใช่ความสบายของเรา ถ้าน้ำไม่
ชอบคุณผึ้งเนี่ย น้ำก็อย่ามาขวาง

น้ำรส (ญ) : ถ้าสิ่งที่ผึ้งทำมันดี น้ำก็ไม่ขวางหรอก

(388) สายน้ำผึ้ง (ญ) : คุณกับทั้งมันก็เหมือนปราสาททราย ที่ดูเหมือนจะแข็งแรง แต่จริงๆ
รากฐานก็ไม่ได้มั่นคงอะไร แล้วฉันก็รู้ด้วยว่าคนอย่างคุณไม่ได้ใจ ที่
คุณทำแบบนี้เพราะคุณปกปิดแผลของคุณไว้ชั่วคราว ส่วนเรื่องฉัน
กับคุณ ฉันก็แค่รอเวลา

พิศุทธิ์ (ช) : ฉันผมก็ขอบอกคุณไว้ตรงนี้เลยว่ารอไปก็เสียเวลาเปล่า ผมยืนยันว่า
ผมกับทั้งไม่ใช่ปราสาททราย แล้วไอ้คลื่นบ้าคลั่งอย่างคุณ ก็ทำอะไร
เราไม่ได้

(389) ศิลา (ช) : นี่แปลว่าคุณเกลียดชังผม หลอกใช้ผม เพื่อทำลายครอบครัวคุณ
ก็อย่างนั้นหรือ

สายน้ำผึ้ง (ญ) : เก่งมาก คุณฉลาดซะทีนะ หลังจากที่คุณโง่มานาน โง่หลงตัวเอง หล
ตัวเองคิดว่าฉันมาง้ออนคุณ ติดคุณซะเต็มประดา จริงๆแล้วคน
อย่างคุณ มันมีประโยชน์ให้ ฉันแค่ไถเงินคุณ กับทำลายชีวิต
ของนางทั้งให้มันตายทั้งเป็นเท่านั้นแหละ ทำไม จะทำร้ายฉันหรือ
เอาสิ ตบฉันเลย

- (390) สายน้ำผึ้ง (ญ) : ฉันจะมาบอกว่าความฝันที่แกอยากจะได้แต่งงานกับผู้หญิงที่ชื่อกันตามันเป็นอันต้องล้มสลาย
- ศิวา (ช) : ผมบอกคุณแล้วไงว่าอย่ายุ่งกับคุณก้อย
- (391) สายน้ำผึ้ง (ญ) : แกต้องรับผิดชอบชีวิตฉันกับลูก ไม่งั้นฉันจะไปบอกยายก้อย แล้วหมอยายก้อยคงหาทางพิสูจน์ได้ไม่ยากกว่าเด็กในท้องนี้เป็นลูกของใคร
- ศิวา (ช) : (เงิบ)
- (392) สายน้ำผึ้ง (ญ) : นี่แกโดนผัวคนที่ 3 ของแกหลอกแล้วเนี่ย แทนที่แกจะฉลาดขึ้น แต่แกกลับโง่งเหมือนเดิม ฉันจะบอกให้เอาบุญนะ ให้แกตาสว่าง ผู้ชายเขาถึงจะเป็นขอทานหรือมียศ ฐานบรรดาศักดิ์แค่ไหน เขาไม่บอกเมียตัวเองหรือว่าเขามีเมียน้อย แกไม่สังเกตเหรอ พักหลังนี้คุณพิศุทธิ์เขากลับบ้านดีๆ ดีๆ มีท่าทางแปลกๆ ไม่รู้สึกเลยหรือจ๊ะ
- กะรัต (ญ) : แก แกมันตอแหล ฉันไม่เชื่อแกหรอก
- (393) ศิวา (ช) : นี่คุณยังกล้ามาหาผมอีกเหรอ
- สายน้ำผึ้ง (ญ) : ฉันก็จะมาบอกแกเหมือนกันว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันมาหาแก ถ้าแกไม่ยอม ให้ความฝันการแต่งงานของแกกับยายก้อยเป็นเพียงความฝันแล้วละก็ แกอย่าบอกคนอื่นก็แล้วกันว่าลูกในท้องของฉันเป็นลูกของใคร
- (394) สายน้ำผึ้ง (ญ) : ฉันก็ไม่อยากให้ลูกในท้องของฉันมีพ่อเลวๆ อย่างแกไง แล้วตอนนี้ฉันก็หาพ่อให้ลูกของฉันได้แล้ว แล้วเขาคนนี้เท่านั้นที่จะเป็นพ่อของลูกฉัน
- ศิวา (ช) : (เงิบ)

(395) พิศุทธิ์ (ช) : ผมไม่เคยคิดเลยนะว่าในโลกนี้จะมีผู้หญิงแบบคุณ คุณทำแบบนี้ทำไม

สายน้ำผึ้ง (ญ) : ก็ฉันไม่ได้มีเงินซื้อใจใครได้เหมือนกัน ฉันมีแต่ความจน ความน่าสมเพช

(396) สายน้ำผึ้ง (ญ) : คนอย่างแกมันมีอะไรดี เรียนก็ไม่เก่ง ทำตัวเป็นเทวดาไม่เห็นหัวคนอื่น ทำไม่ถึงมีแต่คนรักแก พระเน้าพระนอแก ฉันที่ดิ้นรนหาเงินเรียนเอง ตั้งใจทำทุกอย่าง ไม่มีผู้ชายคนไหนเห็นฉันอยู่ในสายตา ผู้ชายที่ฉันรัก ผู้ชายที่ฉันชอบ แกก็แย่งของฉันไปหมด

กะรัต (ญ) : ฉันไม่เคยแย่งผู้ชายของแก

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล

บุษกุล เจริญพร

วันเดือนปีเกิด

24 กันยายน 2530

สถานที่เกิด

จังหวัดนครสวรรค์

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

19/1 หมู่ 2 ตำบลบางแก้ว อำเภอบางพลี

จังหวัดสมุทรปราการ 10540

ประวัติการศึกษา

พ. ศ. 2553

เศรษฐศาสตรบัณฑิต (ศ.บ.)

จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พ. ศ. 2559

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.)

จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

